

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · cinquè període · sèrie P · número 102

Ple del Parlament

Sessió 47, segona i darrera reunió, dijous 18 de juny de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Interpel·lació al Govern sobre la política industrial 300-00321/15	3
Interpel·lació al Govern sobre el nivell de conflictivitat laboral a Catalunya 300-00317/15	11
Interpel·lació al Govern sobre les proves d'accés a la universitat 300-00318/15	19
Interpel·lació al Govern sobre la situació del personal de l'Administració de justícia 300-00320/15	26
Interpel·lació al Govern sobre la coordinació amb els ens locals per a garantir la bona utilització dels recursos i serveis públics 300-00323/15	33
Interpel·lació al Govern sobre el sistema sanitari a les comarques gironines 300-00316/15	41
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre drets lingüístics i construcció nacional 302-00261/15	49
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques culturals 302-00262/15	61
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre drets lingüístics i construcció nacional (continuació) 302-00261/15	72
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques culturals (continuació) 302-00262/15	73
Declaració del Parlament de Catalunya de commemoració dels cinquanta anys de les Primeres Jornades Catalanes de la Dona i de reconeixement del moviment feminista 401-00074/15	74
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la corrupció institucional i la defensa de l'estat de dret 302-00266/15	75
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la cooperació internacional i les prioritats del Govern 302-00265/15	85

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la xarxa ferroviària	97
302-00263/15	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la corrupció institucional i la defensa de l'estat de dret (continuació)	107
302-00266/15	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la cooperació internacional i les prioritats del Govern (continuació)	107
302-00265/15	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la xarxa ferroviària (continuació)	108
302-00263/15	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 47.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, la lletrada major i el lletrat Ramon Eudald Torrents Munt.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Bon dia, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Govern sobre la política industrial

300-00321/15

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la política industrial. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Bé; gràcies, president. Conseller, bon dia. Diputats... Avui tornem a interpellar-lo sobre el sector industrial. Acaben de signar, aquesta setmana, el pacte nacional per a la indústria. És cert que necessitem reindustrialitzar Catalunya, però la realitat no és gaire afalagadora, perquè Catalunya s'està desindustrialitzant. De fet, Catalunya creix, però cada cop és menys industrial, el pes industrial baixa. De fet, si mirem sobre el valor afegit brut, estem, aquest primer trimestre del 2026, en mínims històrics. Hem arribat al 18,3 per cent del pes industrial, i hem de retrocedir fins al primer trimestre del 2010 per trobar una dada pitjor que aquesta, eh?, per tant..., en plena crisi, en plena crisi hipotecària. L'objectiu per al 2025 era arribar al vint-i-dos per cent del pes industrial, d'acord amb el darrer pacte nacional. Vam partir, el 2021, del 19,7 per cent, i la realitat el 2025 ha estat de 18,8 per cent; és a dir, en lloc d'anar amunt, hem anat avall.

I des de Junts per Catalunya ja vam avisar que l'anterior pacte era un mal pacte. No veig el senyor Albert, però segur que ho recordarà, perquè és un tema que vam estar parlant intensament. I també li dic que aquest, per a nosaltres, també és un mal pacte. I la pregunta que li faig, la primera pregunta, és si vostè creu que realment aquest pacte fa front als reptes que té avui la indústria catalana. Per nosaltres, no, eh? I, de fet, per això no donem suport a aquest pacte nacional per a la indústria. I ho dic públicament i ho diem als sindicats i a les patronals: aquest pacte no reindustrialitzarà Catalunya, i com més aviat rectifiquin millor.

I parlar de pacte nacional tampoc ens sembla gaire adequat, perquè quan no hi és el principal partit de l'oposició difícilment podem parlar d'un pacte nacional. En tot cas, en podrien haver dit un acord amb agents socials i econòmics, però no pacte nacional. De fet, amb la llengua ja ens va passar això, eh? El pacte nacional per la llengua no el vam subscriure —el temps ens ha donat la raó. I el darrer que necessita el sector industrial és que ens autoenganyem, i ho diu el grup parlamentari que més ha col·laborat —i ho sap molt bé vostè i ho sap la seva gent—: som els que a més reunions hem assistit, més propostes hem fet, més aportacions hem aportat.

Per tant, nosaltresensem que la clara mostra de que això és així, de que no anem bé, és que durant el primer trimestre del 2026, mentre vostès acabaven de signar el pacte, doncs hi ha hagut un increment dels expedients de regulació del 53,5

per cent respecte a l'any anterior. Això afecta 1.874 treballadors, que han vist perdre la feina per culpa dels EROs. Li vaig demanar la llista dels EROs al seu departament, a vostè també en persona; no ens l'han fet arribar. No ho hem pogut analitzar amb detall. No sabem si és que la situació és pitjor del que ens pensem o és que volen amagar informació; en tot cas, no la tenim. Però, miri, la setmana passada van venir quatre sindicats, representants de treballadors de quatre empreses, que veuran afectades nou-centes persones que es queden sense feina, quatre en una setmana.

Per altra banda, l'hi he de dir: no ens hauríem d'equivocar de diagnòstic, perquè tots els que han vingut a visitar-nos aquí, els sindicats que han vingut, ens han dit clarament que això no és culpa ni de la intel·ligència artificial ni de la robotització, que és el que vostè va dir al 3/24 aquest dilluns. Per tant, no ens enganyem, no és això. El que ens diuen és que és un problema de deslocalització, de pèrdua de competitivitat, de manca d'arrelament i d'absència d'instruments –que vostè no té, desgraciadament– per anticipar-se o per fer front a aquests EROs.

Per això, la pregunta que li faig, conseller, és: quin diagnòstic fa el Govern sobre aquest increment d'EROs? És un episodi conjuntural? És un senyal d'alerta sobre la competitivitat del teixit empresarial? Quines eines té per fer-hi front? Quines eines podem desenvolupar en aquest Parlament per fer-hi front? Perquè això és un tema de país, hauríem d'anar tots a l'una. Té algun mecanisme per anticipar-se als futurs EROs? S'està preparant per a l'onada d'EROs que portarà la intel·ligència artificial? Perquè no ha arribat encara, però arribarà –això també ho tenim clar.

I, miri, si parlem de xifres, aquest pacte diuen que preveu 5.000 milions d'euros –de fet, en el document no arriben ni a 4.500, però diuen que en són 5.000– en cinc anys. Al darrer pacte eren 3.200 en quatre anys. Però anem àmbit per àmbit. Hi han cinc àmbits.

El primer, sostenibilitat i energia. En l'anterior pacte hi havien 549 milions d'euros; en aquest, 114 –és a dir, ha caigut un vuitanta per cent. Que no els hi preocupa ja la sostenibilitat? I l'energia?, que, segons el darrer baròmetre de la Cecot, és un dels pitjors problemes que té el sector quant a competitivitat.

Segon àmbit, ocupació de qualitat. En el darrer pacte hi havien 677 milions d'euros; en aquest, 351. Aquest és el problema més greu que té el sector, la manca de personal qualificat, i ho redueixen pràcticament a la meitat.

Innovació i competitivitat, el tercer àmbit. Aquí sí, aquí hem passat de 900 a 1.200. Bé, hem passat de quatre a cinc anys; més o menys és equivalent.

Quart àmbit, infraestructures i sòl industrial. Aquí sí, aquí hem passat de 549 milions a 1.834, en infraestructures. Dels 4.500 milions, que no arriba, d'euros d'aquest pacte, gairebé 2.000 són d'infraestructures. I aquestes infraestructures les hauria d'haver fet l'Estat, que ens deu més de 50.000 milions d'euros en deute històric, en infraestructures. I, en lloc d'això, vostès destinen, en aquest pressupost, 2.500 milions d'estalvi corrent, que ja li vaig dir a la consellera Romero que és un greu error, a fer infraestructures, quan ho hauria de fer l'Estat.

Cinquè àmbit, el transversal, que inclou la simplificació administrativa, que també és un dels greus problemes que té el sector. Hem baixat de 100 milions a 29, un setanta per cent menys.

Per tant, escolti'm, vostès han inflat les dades d'aquest pacte amb partides que són bàsicament d'infraestructures: 1.600 milions d'aquest pacte són directament de Territori i Habitatge, dels quals 500 són de l'ACA. Això afecta la productivitat de veritat? Aquest és el tema? I, en canvi, no veiem que aquest pacte resolgui els problemes greus, com és el preu de l'energia, el cost de l'energia, la manca de personal qualificat, la simplificació administrativa, i aquí redueixen les partides en un seixanta-cinc per cent en total. Per tant, per nosaltres això és intolerable. Nosaltres –ja ho he dit– no podem donar suport a aquest pacte. El que ens estranya és que hi hagi partits que hi donin suport. Potser és que l'objectiu no és realment la indústria. Deuen haver-hi altres objectius, però no ens quadra.

I, escolti'm, si el problema és que no té prou recursos –que ja li he dit que el seu departament és l'ànec lleig, perquè si tots creixen de l'ordre del vint-i-tres per cent i el seu és el que menys creix, un dotze per cent, i n'hi ha que creixen més del cinquanta per cent...–, doncs el que ha de fer és demanar més recursos. Nosaltres hem fet l'exercici, i per nosaltres el seu departament necessitaria de l'ordre de 620 milions més anuals per fer front a les polítiques clares en formació, en polígons, en productivitat, innovació, polítiques digitals, perquè serveixin de veritat per millorar la productivitat i reindustrialitzar.

I, miri, el País Basc. Ho deia aquesta setmana l'Emilio Palomares, de l'ICIQ, a les xarxes: el País Basc destina 8.649 euros per empresa; Catalunya, 2.434. Més del triple, ells. Ells tenen el concert econòmic, nosaltres no el tenim. Per tant, si no solucionen el problema de l'infrafinançament, aquests pactes són paper mullat, no serveixen de re. I, escolti'm, vaig més enllà. El Parlament de Catalunya va aprovar una moció a l'octubre de Junts per Catalunya on demanàvem que hi hagués, en el pacte, indicadors de seguiment i objectius quantificables, per poder veure a on volem arribar i com hi anem. Escolti'm, no n'hi ha ni un; d'indicador de seguiment no n'hi ha ni un. I, per tant, escolti'm, sense indicadors, com podem fer un seguiment de si els resultats van bé o malament? O és que vostès només volen viure de la publicitat? Hem de veure la realitat quina és, i això no ho podem veure.

I, miri, per exemple, un que per nosaltres és molt important, que també vam incloure, d'aquests indicadors que vam demanar. Cal un objectiu per reduir la manca de personal qualificat; quatre de cada deu empreses ens diuen que no creixen per manca de personal qualificat. Per tant, si volem fer créixer la indústria, el primer que hem de fer és solucionar aquest problema. És el coll d'ampolla! Però com que no hi ha cap objectiu ni hi han accions concretes per fer això, més enllà de l'FP i de la universitat... Però, escolti'm, quan vostè anuncia aquí que es creen 7.500 places d'FP, quan en falten 200.000, doncs amb això no fem re. Per tant, escolti'm, aquí cal la col·laboració publicoprivada –ho hem dit moltes vegades.

Per tant, l'hi pregunto: com pensa millorar la manca de personal qualificat? Quin objectiu es fixarà? Amb quins indicadors? Com seguirem si això és veritat? I aquest és un exemple, però als vint-i-dos objectius que té el pacte ens passa el mateix. Per cert, el pacte ara té vint-i-dos objectius perquè Junts per Catalunya va insistir molt en que hi fossin. Només n'hi havien tres en les primeres versions. N'hi han vint-i-dos gràcies a nosaltres. Una altra proposta que li vam fer és: home, les actuacions –que n'hi han cent noranta– haurien d'estar vinculades als objectius. Tampoc ho hem vist enlloc.

De productivitat. Escolti'm, l'informe Fènix ens deia fa pocs dies que tenim un greu problema de productivitat; la més baixa d'Europa en els darrers anys, Catalunya. La pregunta que li faig: la solució és reduir el turisme, la càrnia, la logística, o la solució és fer altres coses?

L'altre tema que ens preocupa: la transformació tecnològica. Escolti'm, això vindrà, eh?, la intel·ligència artificial, la robotització i la digitalització. De moment no afecta, o no afecta greument, però vindrà. Quines accions pensa fer vostè? Com es pensa anticipar a aquests problemes que vindran aviat? Comensem ajudar les pimes amb la intel·ligència artificial? Comensem formar la gent que es quedi sense feina amb la intel·ligència artificial?

I l'última cosa –i ja vaig acabant– que volem parlar és sobre sectors. Quin model econòmic de futur visualitza vostè per a Catalunya? Quin model industrial? Quins sectors vol potenciar? Quin paper tindran la química, l'automoció, la farmacèutica, l'agroalimentació, els semiconductors? Quin paper volen tenir?

I, per tant..., i acabo ja amb el resum de les tres preguntes més importants, perquè n'hi he fet deu o dotze; les tres més importants que m'agradaria que em contestés. Quin és el pla del Govern davant els EROs que estem veient i com pensa anticipar-se als futurs EROs? Quins objectius fixarà per solucionar els reptes de manca de

talent, de burocràcia, productivitat, impacte d'intel·ligència artificial? I, finalment, quina visió té del model econòmic de Catalunya? Quins sectors pensa potenciar els propers anys?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Miquel Sàmper Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Bé; gràcies, president. Membres de la Mesa, diputades, diputats... Gràcies, senyor Canadell, per la seva interpellació. En primer lloc, permeti'm que li situï un element que sempre que discutim o ens interpellem mútuament en aquest faristol m'obliga a tornar-l'hi a dir; és a dir, Catalunya no està aïllada del que està succeint a Europa, Catalunya no està aïllada del que està passant al món. I, per tant, la baixada efectiva i real, que existeix, en referència al que vostè deia del percentatge del PIB, doncs no és una qüestió que passi a Catalunya només i que no passi a la resta de comunitats autònomes de l'Estat, i per descomptat que també passa a la resta d'Europa. Per tant, contextualitzem que estem en una situació de transformació, de transformació molt important, estem davant d'una autèntica revolució tecnològica i industrial, i aquesta està afectant el percentatge del PIB, no de Catalunya, sinó de tot Europa.

Miri, m'ha preguntat sobre els EROs. Ve una interpellació ara del senyor Jordi Albert, el qual vostè ha mencionat, d'Esquerra Republicana, en la qual podem aprofundir-hi. Però és una evidència que estem immersos, com a conseqüència d'aquesta revolució que li deia, industrial i tecnològica, en una transformació del mercat laboral. I vostè també ha fet incidència –un parell d'incidències– de forma directa a què pensem fer respecte d'això, respecte, doncs, del trànsit –permeti'm que digui aquesta paraula– d'aquesta modificació dels perfils professionals que s'estan donant en aquesta transformació del mercat laboral.

Doncs ho sap vostè tan bé com jo, però l'hi reitero una altra vegada: es fan unes qüestions prèvies, que és intentar, quan es detecta que hi han possibles EROs... El primer que es pretén és la reindustrialització, intentar que aquella unitat productiva pugui tirar endavant en mans d'uns altres empresaris. Això passa molt sovint. Li puc fer arribar el nombre de vegades que això s'ha produït en els darrers deu o quinze anys, i veurà vostè que no és una qüestió que faci aquest Govern; una qüestió que sempre ha fet el Departament d'Indústria, en aquest cas, i que intenta i aconsegueix, en moltes ocasions, aturar que hi hagin aquestes regulacions massives en les quals molts treballadors perden la seva feina.

Després, què es fa també? Doncs un acompanyament per part de la Direcció General de Relacions Laborals perquè, realment, un cop ja no es pot evitar que es produeixi aquest procediment, aquest ERO, doncs, efectivament, que es faci amb unes condicions el més raonables i avantatjoses possible per als treballadors.

I el tercer punt, que és el que vostè més apuntava: què es farà realment amb aquests treballadors que, malauradament, acaben perdent la feina? Doncs hi ha el SOC, que, efectivament, el que fa és intentar formar aquests treballadors perquè al més aviat possible puguin tenir una feina que ara, en aquest moment que estem vivint amb aquesta revolució industrial i tecnològica, doncs, fa que, evidentment, moltes feines puguin quedar obsoletes, moltes feines s'hagin de readaptar al que vostè apuntava d'aquesta revolució tecnològica, de la incidència que pot tenir la intel·ligència artificial i, per tant, doncs, ser capaços de dotar dels recursos necessaris perquè aquestes persones que malauradament hagin perdut la seva feina la puguin trobar de nou amb aquesta adaptació. Aquest és el camí que ha de fer el SOC en els propers anys.

Miri, si em permet, crec que li he contestat les preguntes que més vostè hi feia èmfasi, però permeti'm que li digui, perquè la interpellació no anava d'EROs, ana-

va d'indústria, doncs que li mencioni que és, efectivament, malgrat aquesta baixada, aquesta davallada que hi ha hagut a nivell europeu, la indústria, un dels motors principals de Catalunya, el vint per cent pràcticament que produïm, i si tenim els elements que hi han al seu voltant, diguem-ne, els serveis que ajuden a fer l'economia, arribaríem pràcticament al cinquanta per cent. Però és veritat que hem de comptar amb el directe, i el directe ha baixat a Catalunya, ha baixat a Espanya i ha baixat a tot Europa.

És veritat que la indústria ocupa un sector que dona més qualitat als treballadors, que hi ha menys atur, que hi ha menys contractes temporals i que hi han salaris més alts; per tant, que hi han menys rotacions i que es produeix més estabilitat. Per tant, hem de fer una aposta evident i sincera per la indústria. Permeti'm que li digui una cosa. Quan vostè ha mencionat que vostès no hi són, que hi haurien de ser... Estic totalment d'acord en que Junts hi hauria de ser, en aquest pacte nacional de la indústria, però, senyor Canadell, ha dibuixat un pacte com un pacte no treballat, com un pacte no aprofundit. I és un pacte al qual li han donat suport Comissions Obreres, la UGT; és un pacte al qual li han donat suport PIMEC, Foment; és un pacte al qual li han donat suport les cambres de comerç; és un pacte al qual li han donat suport les universitats; és un pacte al qual li han donat suport els centres tecnològics. Per tant, no deu ser que són vostès els que s'han quedat fora del pacte perquè han volgut quedar-se fora? No deu ser això? No? Doncs, bé, llavors són tots els altres que van en direcció contrària. Vostès no van en direcció contrària; som nosaltres.

És un pacte que ha estat posat a disposició del Parlament i que grups parlamentaris, com per exemple Esquerra Republicana, hi han fet les seves aportacions, i han fet fins i tot que un pacte que s'havia d'haver aprovat al desembre de l'any passat s'aprovés al febrer o al març d'aquest any i que, a més, se signés recentment. Per tant, escolti'm una cosa: han tingut l'oportunitat –i vostè ho sap i, a més, ho ha treballat de forma directa amb mi quan ha volgut i quan ho ha considerat oportú–, doncs, la possibilitat, hi insisteixo, d'inserir-se dins del pacte i, per tant, d'haver pogut col·laborar molt més del que ho han fet.

Miri, el que deia vostè dels recursos d'empresa. En això li dono la raó. M'agradaria que l'increment del pressupost d'Empresa i de Treball fos més elevat. L'hi confesso. Però soc conscient que formo part d'un govern que és el Govern d'un país i que és un país que ha d'atendre totes les necessitats de totes les persones que hi viuen, des de les infraestructures, que vostè mencionava, l'educació, la sanitat, les prestacions socials. I, per tant, hem de tenir molt present, doncs, que els pressupostos, hi insisteixo, han de cobrir totes les necessitats.

Malgrat el que vostè deia, l'increment ha sigut pràcticament d'un tretze per cent. Si ens n'anem fins a l'any 2015 hi ha hagut un increment del cent vint per cent del que era el pressupost. I li dic uns quants exemples del que es fa i del que es farà. Per exemple, una estratègia d'innovació empresarial que es presentarà molt en breu, les polítiques d'impuls al creixement empresarial, l'estratègia d'internacionalització o l'estratègia de captació d'inversions estrangeres, el pla de l'impuls del vehicle elèctric, projectes que estan tots en marxa i que es tradueixen en recursos concrets: 260 milions d'euros per a projectes d'industrialització, ajuts a autònoms i per fomentar l'emprenedoria; 144 milions de suport directe al teixit industrial; 50 milions per al període 26 i 27 dedicats a programes d'inversió industrial vinculats a la descarbonització, la digitalització 4.0 i els processos de reindustrialització; 74 milions mobilitzats pel Fons de Transició Nuclear per reactivar econòmicament les zones afectades i 5 milions, per exemple, directes, per a la innovació tecnològica en el sector de l'automòbil.

I permetin-me que destaquï també les ajudes a la inversió. El 2025 es van moure més de 60 milions de noves inversions i ara mateix hi ha una convocatòria de 42 milions d'euros oberta perquè les empreses comprin maquinària o modernitzin les seves instal·lacions.

Miri, tot això ho fem alineats amb el que ens marca Europa, i vostè ho coneix tan bé com jo. La llei europea d'acceleració industrial, que posa l'accent a la descarbonització, a la mobilitat elèctrica a través del pla d'impuls del vehicle elèctric, per exemple, i al lideratge en tecnologies netes. I permeti'm que destaqui, perquè no se n'ha parlat gaire en aquest Parlament, que Catalunya s'ha consolidat com la primera regió econòmica de l'Estat en tenir la possibilitat d'oferir ajuts per a la producció de bateries, panells solars, turbines eòliques i bombes de calor fins a l'any 2030. Només hi han dues regions europees més que hagin assolit aquesta possibilitat de capitalitzar aquests ajuts per a aquestes empreses que es dediquin a aquest tema de la sostenibilitat, pel qual vostè em preguntava, m'interpellava fa un moment.

Miri, visió de futur. L'objectiu final és potenciar un teixit industrial que sigui més innovador, més sostenible i més productiu. I en aquest context hem fet aquest pacte que, ho reitero, és un pacte que ha tingut el suport de les patronals, el suport dels sindicats, el suport del món universitari i de les cambres de comerç i el suport dels grups i el treball parlamentaris, que han considerat oportú poder-hi treballar. Cent noranta mesures en cinc eixos i un pacte, sobretot, viu, senyor Canadell, que ha de ser amatenent als canvis que, malauradament, últimament vivim en el món, tensions geopolítiques, també les tensions que vostè anunciava, com per exemple els canvis que puguin provocar aquests processos tecnològics que ja són a casa nostra i que tindran una afectació molt important.

Per tant, senyor Canadell, veiem de forma molt diferent –ja ho sabem–, tant vostè com jo, el pacte nacional per a la indústria, però jo considero –i el Govern ho considera– que ha sigut un pacte molt positiu per al nostre país i que obeeix a un consens molt, però que molt ampli.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Bé; gràcies, president. Conseller, a veure si ens anem despertant, eh?, que el matí comença calent. Miri, escolti'm, vostè diu: «Catalunya no està aïllada. Catalunya forma part d'Europa. A Europa també passen aquestes coses.» Miri, digui'm un país d'Europa que tingui un deu per cent d'atur, com nosaltres, i que tingui més potencial de créixer en el sector industrial que tenim nosaltres, digui-me'n un. Per tant, cada cas és diferent.

Per cert, quan parlo de deu per cent d'atur, que vostè sempre diu: «No, 300.000 aturats.» Miri, vaig fer l'exercici –ara faig d'Arrimadas, eh?– d'agafar l'Idescat. I quan vostè entra a l'Idescat, lo primer que li surt, eh?: «Atur: 10,12.» Home! Què vol dir 10,12? Atur 10,12: 435.000 persones. I vostè sempre diu: «Hi han 300.000 aturats.» Home! L'Idescat, eh? –l'Idescat. Vostè què té?, un departament d'estadística diferent? L'Idescat. L'Idescat diu 10,12.

Per tant, sap què passa? Que el mateix que vam dir –i ara que sí que hi és, el senyor Albert ho sap molt bé– que nosaltres no estàvem d'acord amb el darrer pacte..., i, sobretot, un dels temes clau és que no anava al coll d'ampolla vital per solucionar el problema de la indústria, que és la falta de personal qualificat. No ho feia fa quatre anys, no ho fa ara. Però quan tens 400.000 aturats i les empreses et diuen que no troben personal qualificat, si vols créixer –si vols créixer–, l'únic que has de fer és formar, formar, formar. Aquí és on hi han d'haver... No 50 milions, no 100 milions; 500 milions, 1.000 milions, però dels de veritat, no dels de reassignació d'altres departaments que els posem aquí. Passava per aquí la consellera d'Educació, tenia per a l'FP no sé quant, doncs ja valen per al pacte. No. Posi diners de veritat per formar aquests 435.000 aturats, veurà com creixen les empreses. Perquè les empreses tenen ganes de créixer, eh? No hi ha res que els agradi més a les empreses. Jo he sigut empresari, ho sap molt bé. No hi ha res que ens agradi més que créixer. I l'únic que falta és personal qualificat. I l'únic que ha de fer el seu departament és formar, formar,

formar. No «formar», perquè vostès no en tenen la competència, posar les eines perquè es pugui formar, formar, formar. I no només l'FP. I l'hi he dit moltes vegades: «El país és molt gran, amb l'FP no arribarem a tot arreu. Cal la col·laboració públicoprivada.» Per tant, no em parli d'Europa. Europa té altres problemes. El nostre és aquest. D'acord?

Després, Junts hi hauria de ser i vostè ha dit: «Hauríem d'haver col·laborat més.» De veritat, eh?, l'hi dic de veritat i de molt bon rotllo: no hi ha hagut cap grup que hagi participat més a les reunions que s'han fet públiques –si se n'han fet, de privades, jo no ho sé, eh?–, ningú més que nosaltres. Per tant, escolti'm... Ara, per què al final no hem donat suport? Perquè nosaltres hi haguéssim donat suport si hagués complert uns mínims. Doncs escolti'm, per això, perquè no s'aborda la falta de personal qualificat; no hi han objectius indicadors –per nosaltres això és clau; es que, si no, no sabem si anem bé o no anem bé–, i les accions no van relacionades amb els objectius i els indicadors. És que, escolti'm, és que qualsevol enginyer li dirà que això és lo normal.

I, després, li he parlat en alguna pregunta de productivitat. Digui'm realment quines mesures ajuden a millorar la productivitat? No en veiem, i això és la clau de tot –és la clau de tot. I vostè diu «els agents socials». Miri, sap què passa? Que jo vaig venir a l'acte –ja ho sap vostè, eh?– de signatura. I aquest acte es va fer al costat del mar, no?, allà al port. Hi va haver algun d'aquests que han signat, que em va dir: «Bé, això, vigila que no vingui una ventada i s'emporti el paper i caigui l'aigua, perquè això serà paper mullat.» Això és el que molts han pensat, que, bé, han de signar perquè han de signar, però és paper mullat. Amb això no ho solucionarem.

Per tant, si ens vam enganyar fa quatre anys, jo el que li dic és que nosaltres no formarem part d'un nou engany. Nosaltres, no. El que facin les patronals, sindicats –que els respectem, només faltaria–, cambres..., ja pot pensar que jo les respecto moltíssim, però no. El que passa és que ells és o caixa o faixa, o tot o res. Ells no han pogut fer el seu pacte. De fet, en els discursos que es van fer, alguns van dir: «Home, no és el nostre pacte; però, bé, cedeixes per aquí, cedeixes per allà, i al final, signes, però no és...» Tots saben que no és un pacte per millorar de veritat la reindustrialització que necessita Catalunya. Per tant, escolti'm...

I ara ja em queda molt poc temps. Jo li volia parlar dels sectors, perquè, miri –molt breument–, em preocupa molt que el sector químic... A Tarragona estan molt preocupats pel tema de la descarbonització, i en això sap vostè que cal una inversió molt important i hauria de ser en aquest pacte i no hi és, eh?, de la captació de CO₂. Va venir Dow Chemical la setmana passada, 138 treballadors se'n van al carrer –138. Però és que està en joc tota la petroquímica si els dos *crackers*, pel motiu que sigui..., si no podem descarbonitzar els dos *crackers*. I aquest és un tema molt important, i d'això, no en parla el pacte nacional. I, per tant, en lloc de millorar, el que pot passar és que empitjoren molt. I Tarragona és clau en això.

Sector farmacèutic. Miri, vam anar a Hipra; alguns diputats del seu grup també hi eren. Què ens va dir? «Home, he vist el “Catalunya lidera”. He buscat a veure on podia agafar-me i no em puc agafar enlloc. I m'ha agradat molt la idea, però no em puc agafar enlloc.» I qui diu això, el sector auto, amb Ebro, que vaig anar-los a veure. «Per cert» –em van dir–, «escolta, a nosaltres ens encantaria agafar Serra Soldadura, però ningú ens ha vingut a veure per dir-nos si la volem.» Per tant, escolti'm, crec que, de veritat, poden fer molt millor feina de la que estan fent.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Gràcies, president. Diputat Canadell, jo crec que és d'una..., no sé si gravetat, però és si més no preocupant venir al faristol del Parlament i dir que els interlocutors

que han signat un pacte nacional, sindicats, patronals, universitats –no l’han signat, però hi han donat suport en el Consell Català de l’Empresa–, centres tecnològics, la cambra que vostè tant coneix, les cambres, que han signat gairebé coaccionats. Vostè està dient que ho han fet perquè «bé, és que pràcticament ens han obligat». Escolti’m una cosa: es va estar molt temps –es va estar molt temps– treballant en el si del Consell Català de l’Empresa, amb tots els interlocutors que vostè ha dit que no tenen personalitat i que, per tant, han signat no sé si obligats o perquè..., no ho sé, perquè tocava fer-ho i que una ventada es podria emportar aquest paper. Jo insisteixo que crec que és un tema d’una gravetat important, que segurament li demanaran explicacions del perquè ha dit això. Però hi ha hagut molt treball al darrere, de moltíssimes persones que han aportat, d’aquestes institucions que vostè ha mencionat que amb poca personalitat han signat aquest conveni. Treball de mesos. Treball, com li deia abans, de mesos no només d’aquestes institucions, sinó que els grups parlamentaris –i he posat l’exemple d’Esquerra Republicana–, doncs han fet les seves aportacions, han millorat aquest pacte nacional. I, escolti’m, no es pot venir aquí al Parlament i intentar dir que un document al qual li ha donat suport la majoria econòmica i social del país –universitària, tecnològica, cambres de comerç– és un paper mullat, senzillament, perquè vostè el veu diferent.

Escolti’m, l’hi torno a dir: no deu ser que són vostès els que van contra direcció? Perquè són els únics que s’han quedat a fora –són els únics que s’han quedat a fora. Volguda o no volgudament, és igual, però són els únics que s’han quedat a fora. Encara que sigui volgudament i encara que vostè entengui que té prous arguments com per haver-ho fet que els legitimen, no pot no respectar la resta, que és molt majoritària. I el que no pot és venir aquí i dir que pràcticament –pràcticament– ho han fet de forma coaccionada. Això és molt greu i hi ha molt treball al darrere.

I vostè s’agafa a l’Idescat, que no deixa de ser un element estadístic com l’EPA. L’EPA també va sortir molt negativa, vostè ho deu recordar. I jo li parlo de dades d’inscripció. 307.000 persones hi han a l’atur. Escolti, si d’aquí un mes o dos o tres n’hi han més, jo l’hi diré. Però no és així. I, per tant, vostè s’agafa a les dades que més li convé: les enquestes. Bé, les enquestes: trucades telefòniques. No, jo li parlo de registres. I vostè sap perfectament de què estem parlant.

Miri, per posar una miqueta de coses positives. Ens trobem amb un rècord d’innovació a Catalunya. Igual que li parlo de que hi han coses que no ens agraden que estan passant, com els EROs –i ara en parlarem en la interpellació següent–, li dic que és una evidència que hi han 6.022 milions d’euros, més d’un 10,5 per cent d’augment, en rècord d’activitats innovadores. Més empreses que miren al futur. Ja tenim 10.100 empreses innovadores, un 21,8 per cent més que abans. Catalunya concentra el vint-i-tres per cent de totes les empreses innovadores de l’Estat: 2.400 *startups* que donen feina a trenta mil persones. L’economia digital a Catalunya ja mou més de 40.000 milions d’euros i ocupa 200.000 persones. I per tercer any consecutiu –i vostè ho sap– s’han superat els 100.000 milions d’euros d’exportacions. Volem que la inversió estrangera creixi un vint per cent fins arribar als 1.250 milions d’euros. I entre el desembre del 24 i el març del 26 el conjunt de la indústria va créixer un dos per cent en afiliacions: 9.200 afiliacions addicionals.

Escolti’m una cosa, senyor Canadell, l’hi reitero: vivim un moment de complexitat; vivim un moment de complexitat per una transformació que s’està donant. Vostè ha començat dient al principi de la seva intervenció primera que la intel·ligència artificial no hi tenia res a veure i després m’ha alertat que sí que hi tindrà a veure. És a dir, no sap quan situar-la. Miri, quan jo li vaig dir o quan jo vaig dir a TV3 l’altre dia la incidència que té la intel·ligència artificial, sap per què ho vaig dir? Perquè a tots els treballadors que m’hi he reunit els hi he preguntat: «Escolta’m una cosa, quins perfils són els que estan patint aquest ERO?» I amb tots fem una mica de resum i veiem quin és el percentatge d’afectació que té una cosa o l’altra. No és un estudi que

haguem fet nosaltres, és escoltar els treballadors que ens venen a veure, és arribar a una conclusió i és dir l'afectació que realment té això en el nostre mercat.

Senyor Canadell, jo sempre li estendré la mà –i vostè ho sap– perquè, sobre la base de les dades certes i reals, treballem de forma conjunta per tenir una millor indústria i una millor economia en termes generals, però li demano sobretot que agafi les dades reals i no les que vostè sempre acostuma a manipular una miqueta.

Moltíssimes gràcies.

El president

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el nivell de conflictivitat laboral a Catalunya.

Interpellació al Govern sobre el nivell de conflictivitat laboral a Catalunya

300-00317/15

És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa, bon dia a tots i a totes.

Conseller, ja fa temps que tinc ganes de fer-li una interpellació en aquests termes. Ha donat la casualitat que just en aquesta setmana hi han hagut diversos esdeveniments. Vostè va fer una entrevista als mitjans públics de Catalunya, hi ha hagut també la signatura d'aquest pacte nacional, que després també en farem alguna referència, perquè no sé si es va adonar que Esquerra Republicana no hi érem. I, per tant, parlarem també de com s'ha gestionat tot el procés aquest del pacte i de la signatura i de com ho veiem des del nostre punt de vista. No tant el contingut; lògicament tenim un acord –incrementar fins als 5.000 milions d'euros– i hem treballat en el marc del pacte i, per tant, sí que formem part d'aquest pacte nacional per a la indústria, però lògicament..., després ja parlarem també de quina és l'evolució que ha anat patint aquest pacte i com, finalment, en una signatura que no sé com s'ha gestionat, però que no hi sigui Esquerra Republicana crec que ha de ser significatiu.

Parlarem, precisament, del nivell de conflictivitat laboral que tenim en el país. I parlarem d'EROs, però no només parlarem d'EROs. Parlarem d'EROs, parlarem de tancaments, parlarem d'estratègia, parlarem de la situació global del mercat de treball en el país i també parlarem de quina és no només l'estratègia industrial, sinó també l'estratègia econòmica que té el seu Govern o que el seu Govern pot plantejar.

Recorda International Paper –Montblanc, Valls–: finalment, 200 persones treballadores que van perdre la seva feina perquè una empresa va decidir tancar. Multinacional. Recorda, per exemple, Nissan, que fa tot just la setmana passada es va tancar un preacord: 211 treballadors i treballadores de Nissan que perdran la seva feina. Multinacional. Recorda, potser, també altres casos que hem viscut i que just aquesta mateixa setmana també s'han tancat. Quality Espresso, per exemple: finalment, de 83 treballadors, s'ha acabat en un procés amb 76 treballadors; 76 treballadors que perden la seva feina. Multinacional. Passem també per altres conflictes que continuen estant damunt de la taula, com pot ser Guala Closures, una empresa del Penedès: 83 treballadors afectats de 87. Multinacional. Passem per, també, la Nestlé: 273 treballadors afectats. Multinacional. També podem parlar de Ficosa: 173 treballadors afectats. Ficosa, també multinacional. Catalana, multinacional.

Darrere de tot això, darrere de tots aquests expedients que jo li he anat mencionant –i que encara n'hi ha més en cua i que encara n'hi ha més que en parlarem durant aquests minuts que tenim–, darrere de tot això hi ha una estratègia; hi ha una estratègia empresarial. Això no ve d'un dia per l'altre. Tots segueixen el mateix pa-

tró, perquè ens ho expliquen. Els treballadors i treballadores són els primers que venen a aquesta casa, al Parlament de Catalunya, a defensar els seus llocs de treball. I són els primers que ens expliquen quin és el procediment que ha seguit la seva empresa per destruir aquests llocs de treball.

I tots segueixen el mateix patró: multinacionals que en un despatx de qualsevol lloc del món tenen un mapa i en aquell mapa hi tenen diverses xinxetes a les seves plantes productives repartides arreu del món. I d'aquell mapa decideixen treure'n una. I decideixen treure'n una que està ubicada a Catalunya. I la decideixen treure perquè saben que aquí és molt més fàcil iniciar procediments d'aquest tipus, d'extinció de llocs de treball i de tancaments. És molt més fàcil perquè la normativa laboral és molt més permissiva, els hi posa pràcticament una catifa vermella. Per això decideixen treure aquella xinxeta.

Però darrere d'aquella xinxeta en un mapa hi ha vides. Hi ha treballadors i treballadores que depenen del seu esforç del dia a dia, del salari, per poder arribar a final de mes. Depenen del seu salari per poder tenir una qualitat de vida òptima i digna. Depenen del seu salari perquè només tenen el seu esforç. Per tant, darrere d'aquella xinxeta no hi ha números, hi ha noms i cognoms, hi ha famílies afectades. Prenen aquesta decisió, els consells d'administració d'aquestes multinacionals, amb dos, tres anys vista. Aleshores s'inicia, comença a girar la roda, que acaba finalment amb acomiadaments.

Com funciona? Una vegada prenen aquesta decisió, comencen a retirar parts de la producció que es duen a terme en aquestes unitats productives, en aquestes plantes, en aquestes fàbriques. Comencen a enviar la producció a altres parts, a altres fàbriques d'altres llocs del món. Després deixen d'invertir en la planta. La planta ja no rep finançament per part de la multinacional. Després, com que són multinacionals, hi ha proveïdors del propi grup multinacional que compren precisament en aquestes plantes, en aquestes fàbriques. Deixen de comprar. Per tant, si s'emporten la producció o una part de la producció, deixen de tenir els clients que són del mateix grup empresarial i deixen de fer inversió, al cap de dos, tres anys plantegen damunt de la taula un expedient de regulació d'ocupació per causes econòmiques i productives.

Però és que això obeeix a una estratègia empresarial. Això no obeeix ni a un context determinat ni a les tensions del mercat, simplement obeeix a una estratègia empresarial, planificada a dos, tres anys vista, que acaba desembocant en acomiadaments al nostre país. Per tant, nosaltres necessitem incorporar normativament garanties que defensin la classe treballadora del país davant d'aquesta ofensiva –alguns li deien «terrorisme empresarial»– de les grans multinacionals, que no miren res més que els seus beneficis i tenir les butxaques més plenes.

Conseller, quina és la seva estratègia per abordar aquesta problemàtica? Perquè no és un tema de context, no és un tema del canal d'Ormuz o de si hi ha una guerra a Ucraïna. Va molt més enllà. Hi ha una estratègia predefinida per part del sector empresarial i de les multinacionals. I al final, la baula més feble sempre són els treballadors i les treballadores, que són els primers que ens venen a veure perquè són els que estan més preocupats, precisament per allò que deia el Canadell de que tot empresari vol que la seva empresa vagi bé. Els primers que volen no són els empresaris, els primers que volen són els treballadors i treballadores que es guanyen el pa amb aquest lloc de treball. I quan ens venen a veure no ens diuen que volen que els ajudem a que acomiadin a menys gent o que volen unes millors condicions d'acomiadament. No, ens diuen que volen treballar. Ens diuen que volen continuar treballant.

Vostè sap, conseller, que hi ha empreses en aquest país que es neguen a pagar el complement de productivitat tot i tenir-lo clarament acreditat? Inovyn, Martorell. Inovyn a Martorell, indústria química, es nega a pagar el complement de productivitat als seus treballadors. Mobilització, conflictivitat. Vostè sap que hi ha empreses en aquest país que no respecten els drets sindicals i no només no respecten els drets sindicals, sinó que, a més, assetgen els treballadors que intenten defensar

els drets dels treballadors i treballadores d'aquella empresa? Saltoki. Saltoki no aplica un conveni col·lectiu. Saltoki: pràctiques antisindicals, bloqueja la negociació col·lectiva. Denunciat ja dues vegades i amb resolucions judicials que li reclamen precisament la implementació d'un pla d'igualtat que no té. De forma reiterada. Com pot ser que hi hagi a Catalunya una empresa que no apliqui un conveni col·lectiu, que és la garantia dels drets laborals dels treballadors i les treballadores del país? Això passa. I com pot ser que aquells treballadors que es mobilitzen precisament per a la defensa dels seus companys i companyes a la fàbrica rebin assetjament laboral per part de la direcció empresarial? Això està passant al nostre país. Saltoki, Barberà del Vallès.

Conseller, vostè és conseller d'Empresa i Treball. El més important que tenim aquí, el més important que tenim a Catalunya és la gent treballadora, perquè sense la gent treballadora no hi ha productivitat que valgui. La productivitat és inexistent si no treballa la gent. Ja hi poden haver molts empresaris, que si no hi ha gent per treballar... Per tant, conseller, vostè què fa des del seu departament per garantir els drets laborals de les persones treballadores d'aquest país? Vostè què fa des del seu departament per no només garantir aquest dret, sinó també ajudar en tots els conflictes que actualment hi ha en aquest país? Conseller, li faig preguntes clares, que requereixen d'una resposta clara i concreta. I en la segona part de la intervenció també li proposaré el que Esquerra Republicana vol posar damunt de la taula.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Miquel Sàmpel Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmpel Rodríguez)

Moltes gràcies, president. Diputades, diputats... Diputat Albert, vagi per endavant que aquesta teoria que vostè avui ens ha explicat de les xinxetes i de la presa de decisions des de despatxos de moltes multinacionals –vostè s'ha referit de forma especial a multinacionals– és una part de la realitat. I, per tant, no l'hi negaré, perquè és evident que al darrere d'aquestes decisions hi ha estratègia, i és evident que al darrere d'aquestes decisions hi han estratègies no precisament preses en un dia ni en dos. I això ho hem pogut veure en deslocalitzacions a les quals, a més, vostè i jo hem anat pràcticament els mateixos dies. Quan vostè explicava abans..., recordava una empresa, que no recordo ara el nom, de Montcada, que va patir, precisament, un procés de deslocalització pràcticament calcat al que vostè referia.

Però permeti'm que li digui també que ens cal situar el que vostè diu, que és veritat, dins d'un context multidimensional del conflicte. La conflictivitat laboral no es pot reduir a una simple estadística, a vagues o a mediacions, sinó que s'ha d'entendre com un indicador integrat que reflecteix les tensions de fons d'una economia que, ens agradi o no ens agradi, està també en transformació.

Per tant, el que vostè ha dit és del tot cert –del tot cert–, però en un context. I cal que fem també aquesta anàlisi contextual per fer una diagnosi acurada del mercat de treball de Catalunya. Cal, per tant, que analitzem, en paral·lel a aquesta evolució que estem patint de l'ocupació, la negociació col·lectiva a la qual vostè feia referència i l'eficàcia dels mecanismes institucionals que tenim per poder analitzar aquestes discrepàncies i aquestes diferències.

Permetin-me que analitzem una miqueta el context econòmic i fem una diagnosi d'aquest mercat laboral. És un fet real –i vostè sap perfectament que li dic la veritat– que l'economia catalana ha tingut un creixent positiu, un creixement positiu, amb un augment del PIB, l'any passat, del 2,7. Aquesta setmana hem conegut que hem tingut un creixement interanual del 2,9 per cent, una fortalesa que es reflecteix amb xifres, que són les més elevades d'ocupació: més de 3,9 milions d'afiliacions a la Seguretat Social, i un atur registrat de 307.000 persones.

I això sí que és veritat i té la raó absoluta, en un context de transformació que Catalunya afronta, doncs, mitjançant un canvi productiu, que és el més intens, sense cap mena de dubte, de les darreres dècades: una digitalització de l'activitat econòmica; una incorporació de la intel·ligència artificial als processos productius; la transició energètica i la descarbonització industrial; la necessitat de reforçar l'autonomia estratègica europea en sectors crítics; l'aparició de noves necessitats de qualificació professional; la transformació de les cadenes globals de valor, l'automatització, la robotització, efectivament, la intel·ligència artificial.

I a això se li suma el que vostè ha dit. Ha dit que en la segona intervenció diria què proposa. Jo crec que anem pràcticament pel mateix camí, que és que ens falten mecanismes per poder tenir un cert control d'aquestes deslocalitzacions, d'aquestes estratègies que vostè deia que es prenen des dels despatxos, perquè aquí, efectivament, sobretot des de l'any 2012, és bastant més fàcil poder extingir les relacions contractuals dels treballadors amb les empreses.

Per tant, la conflictivitat estructural, que obeeix també a tensions laborals actuals, no són fenòmens que siguin aïllats ni mostren un deteriorament general, sinó que actuen com un indicador inherent a qualsevol economia avançada que gestiona canvis estructurals que són molt, molt profunds.

Tenim una prioritat estratègica: el focus del Govern es desplaça per intentar aturar aquest canvi a la gestió proactiva d'aquesta transició, que, ens agradi o no, hi és, ja que el principal risc per a l'ocupació no és la transformació mateixa en si, sinó la manca d'adaptació a aquesta transformació, que, ho reitero, hem d'assumir com una realitat.

Miri, el més important és que al darrere de cada procediment col·lectiu –i vostè ho ha mencionat, i ho corroboro i ho afirmo exactament igual que vostè–, hi ha una persona, unes persones, una família, uns projectes de vida. I per això el Govern aborda cadascun d'aquests processos amb la màxima implicació, treballant per preservar l'activitat econòmica i protegir l'ocupació d'aquestes persones treballadores. Tanmateix, existeix, ara per ara, una distorsió entre la percepció pública, sovint marcada per casos mediàtics de grans empreses, que vostè ha mencionat, i la realitat estadística.

Crec que això també és bo que ho diguem, senyor Albert, i permeti'm que jo l'hi digui avui. Les dades agregades del període de gener a abril del 2026 –per tant, el primer quadrimestre d'aquest any– mostren que, tot i un augment en el nombre de procediments col·lectius comunicats, quant a quantitat de treballadors afectats, es manté estable respecte de l'any anterior.

Per tant, tenim una realitat que no és agradable, tenim una realitat que hem de preservar i millorar, però no tenim més persones que hagin perdut la seva feina. També crec que és bo que posem les dades amb el seu focus en la realitat.

Per tant, les fonts indiquen que no s'observa un deteriorament generalitzat ni estructural de les relacions laborals. El conflicte es focalitza en sectors i empreses específics que requereixen processos d'adaptació als nous models de negoci sense una sola causa.

I no oblidó el que vostè ha mencionat, que és veritat. És molt fàcil extingir les relacions contractuals a Espanya. No a Catalunya, a Espanya. És un àmbit competencial de l'Estat espanyol, és un àmbit competencial que no tenim nosaltres. I, per tant, és veritat que a l'Estat espanyol és fàcil extingir una relació contractual. Afirmem, per tant, que la capacitat del sistema a Catalunya per canalitzar aquestes discrepàncies a través de la mediació i del diàleg social continua sent una eina eficaç, i és l'eina que tenim, diputat Albert.

L'acció d'aquest Govern –vostè m'ho preguntava– s'articula al voltant de la premissa que la principal amenaça per a l'ocupació no és la transformació en si, sinó el risc d'arribar tard a aquest procés. Per evitar ho, estem executant quatre eixos claus, que jo li passo a explicar molt resumidament.

Un primer eix, capital humà i acompanyament, prioritzant la formació contínua –ho deia abans el diputat Canadell quan deia «formar, formar, formar»; ho ha dit fins a quatre vegades– i la requalificació a través de programes com el projecte. L'objectiu és que les persones treballadores adquireixin les noves competències professionals requerides pel nou mercat.

Les persones no esdevenen obsoletes, i no hem de permetre que les persones esdevinguin obsoletes. Allò que pot quedar obsolet, probablement, són determinades competències o llocs de treball. Per això la nostra responsabilitat és anticipar els canvis acompanyant les transicions i generant noves oportunitats laborals per als nostres treballadors i per a les nostres treballadores.

Una segona cosa, modernitzar les nostres empreses. Mitjançant instruments d'acció i finançament de l'Institut Català de Finances s'ajuda les empreses a guanyar dimensió, a escalar projectes i a innovar.

Tercera cosa, transició tecnològica i industrial. S'impulsa la implementació de la indústria 4.0 i la intel·ligència artificial en el teixit productiu real, a través de mecanismes com els cupons d'innovació.

I una quarta, la reindustrialització, que es busca a través de reforçar la base industrial del país amb fons específics. Un exemple molt clar i conegut és els fons de transició nuclear, dotat amb més de 50 milions d'euros, per atreure i arrelar nous projectes al nostre territori. Treballem per tornar a reindustrialitzar Catalunya i per generar una ocupació per a les treballadores i per als treballadors que sigui de molta qualitat.

I tenim, intentem tenir una gestió proactiva de les reestructuracions, diputat Albert. Davant de processos de tancament o reorganització empresarial, siguin, diguem-ne, legítims o no siguin legítims, com serien aquests, que també ho serien legalment, però que sí que és veritat que obeeixen a raons que a mi personalment no m'agraden i que no comparteixo, l'Administració no actua només com una autoritat laboral, sinó que ho fem facilitant solucions. Amb una acció preventiva i discreta, el departament prioritza la interlocució permanent amb empreses i sindicats per detectar crisis abans que esdevinguin conflictes oberts, permanent, explorant acords i alternatives que minimitzin l'impacte de l'ocupació fora del focus mediàtic.

Una gestió integral de la crisi, davant d'un procés de reestructuració inevitable. I l'estratègia es concentra en tres objectius operatius: la protecció del capital humà, la preservació de l'activitat econòmica i la generació de noves oportunitats. I aquesta gestió es divideix en tres línies d'intervenció: tasques preventives i de mediació –també l'hi contestava abans al diputat Joan Canadell–, taula de reindustrialització, i quan això no ha sigut possible i, per tant, ja s'ha produït, ja s'ha executat un expedient, malauradament, d'ocupació, doncs, el suport al treballador a través del Servei d'Ocupació del SOC i oferint itineraris de requalificació de formació, orientació individualitzada, per facilitar la ràpida reincorporació laboral dels afectats.

Espero –i ho dic amb tota la franquesa– el que vostè ens proposa. Crec que ho hem parlat en més d'una ocasió. Crec, probablement, que estarem d'acord amb el que proposi, i després, doncs, podré contestar-li la seva proposta molt gustosament.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. Conseller, MM Fiber, aquesta és l'empresa de Montcada. Noranta-un llocs de treball que es van perdre, perquè, com sempre, no vam poder salvar els llocs de treball i, per tant, van haver d'anar a expedient de regulació.

Però en tenim d'altres. Tenim Serra Soldadura, ara mateix, damunt de la taula. I Serra Soldadura, en un procés de concurs, i que l'administrador concursal s'ha dedicat a seure, a mirar si les dues parts es posen d'acord. Serra ja està liquidada. Aquí

la pressió ha de ser sobre una empresa, en aquest cas, d'Euskadi, que és Aernnova, i que ha decidit deixar completament abandonats els treballadors i treballadores catalans en aquest conflicte, i ha decidit no aportar absolutament res i no posar absolutament res damunt de la taula.

Per tant, és un conflicte que acabarà en el jutjat número 9 de Barcelona, i que la jutgessa decidirà quina és la indemnització que s'haurà de pagar a aquests treballadors. Una indemnització que, segurament, amb l'actual normativa laboral, serà vint dies per any treballat amb dotze mensualitats –vint, dotze.

Venim d'abans del 2010 que hi havia quaranta-cinc dies d'indemnització –quaranta-cinc. Reforma laboral 2010: es rebaixa a trenta-tres. Reforma laboral del 2012: es rebaixa a vint dies. Calia flexibilitzar l'acomiadament, perquè, si no, les empreses no se'n sortirien.

El 2012. Estem a l'any 2026. No és competència d'aquest Parlament; nosaltres volem que ho sigui –nosaltres volem que ho sigui. Normativa laboral, competència d'aquest Parlament; ho volem. Malauradament és competència estatal. Aquest Parlament ha d'impulsar una llei que modifiqui l'Estatut dels treballadors en, essencialment, tres termes.

Un, article 51. Diuen: «Derogació de l'article 51.» Parlem de l'article 51. Durant els trenta dies de consultes prèvies que tenen els treballadors amb l'empresa, una vegada s'anuncia, s'informa al comitè d'empresa que la direcció empresarial vol presentar un expedient de regulació d'ocupació de tancament, durant aquests trenta dies, quina és la capacitat de l'autoritat laboral per intercedir, per intervenir? Zero, perquè no té capacitat l'autoritat laboral per fer-ho. I jo ja estic fart de reunir-me en comitès d'empresa que em diuen: «Per què no feu res per canviar això? Perquè si acaben els trenta dies i no hi ha acord, ens n'anem al que diu la normativa laboral, que és vint, dotze.»

Tota la pressió de la negociació la té la classe treballadora, la tenen els treballadors i les treballadores. No la té l'empresa, que, si no arriba a un acord, sap que la normativa és favorable. Necessitem recuperar l'autorització administrativa prèvia a la presentació dels expedients de regulació per part de l'autoritat laboral, que l'autoritat laboral li pugui dir a l'empresa que si no arriba a un acord amb la seva part social, amb els treballadors i treballadores de la seva empresa, no li autoritzarà la presentació de l'expedient de regulació.

Perquè és que ens estem veient expedients de regulació que són copiar i enganxar. Els mateixos advocats que elaboren un expedient de regulació per a una empresa agafen exactament la mateixa motivació i la traslladen per a una altra empresa. És que no fan res més! Perquè la normativa laboral és tan permissiva que tot, tot, tot recau sobre la pressió dels treballadors, que són els únics que estan indefensos davant d'aquesta situació. L'empresa sempre té les de guanyar.

Hem de canviar les lleis, i, per tant, aquest Parlament ha d'impulsar una modificació de l'Estatut dels treballadors –sí, competència estatal–, per tal de que l'autoritat laboral recuperi la capacitat d'autorització administrativa prèvia dels expedients de regulació d'ocupació i de tancament. I aquí, vostès hi tenen molt a dir, perquè en la darrera reforma laboral no va ser possible, perquè el PSC no va voler formar part d'això. I ara sí, perquè estic convençut que sí. I, per tant, aquest Parlament ha de legislar per regular això.

Segona qüestió: trenta dies de consultes prèvies. Jo estic fart de veure com s'ha enganyat permanentment la gent treballadora d'aquest país, dient-los que la classe mitjana existeix. No existeix. I ho veus quan t'adones de que quan et reuneixes amb un comitè d'empresa que ens diu que tancaran..., t'adones que aquella empresa ja ha venut els terrenys que ocupa la seva nau industrial tres mesos abans. Per tant, aquella empresa clar que tancarà! Si ja s'ha venut els seus actius! Com pot ser que això passi? S'ha d'ampliar el termini. S'ha d'ampliar el termini de consultes prèvies; obrir més marge a la negociació i, per tant, ampliar el termini de consultes prèvies.

I tercera qüestió: endurir, endurir i endurir els acomiadaments. Necessitem que els acomiadaments surtin molt més cars a les empreses, que quan van amb aquell mapa i veuen una xinxeta i veuen que en aquell país és molt més difícil marxar, no treguin aquella xinxeta perquè saben que és molt més difícil marxar. I per això venen aquí i per això marxen d'aquí, perquè ho tenen molt fàcil, perquè tenen una catifa vermella. Perquè en aquella xinxeta hi diu: «Escolta'm, en traurem molts més diners si fem fora l'empresa de Catalunya que no pas si me'n vaig a un altre lloc i la intento fer fora d'un altre lloc. Perquè em costarà molt menys.» I, per tant, més marge de benefici tindrà l'empresari. I no parlo dels empresaris petits i mitjans, parlo de les grans multinacionals, que precaritzen sistemàticament –precaritzen sistemàticament– la classe treballadora de Catalunya.

I més enllà d'això...

El president

Ha d'acabar, senyor diputat.

Jordi Albert i Caballero

...i amb això acabo. Sé que m'estic excedint, president...

El president

Molt!

(Rialles.)

Jordi Albert i Caballero

...però una darrera reflexió molt ràpida –molt ràpida. Si nosaltres impulsem això, estem enviant un missatge molt clar. I el missatge clar és que tindrem una economia molt més forta...

El president

Ha d'acabar, senyor diputat.

Jordi Albert i Caballero

Acabo. Tindrem una economia molt més forta si realment –si realment– defenssem la classe treballadora d'aquest país.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper i Rodríguez)

Gràcies, president. Diputades, diputats... Senyor Albert, no s'enfadi amb mi, perquè vostè mateix ho ha dit, que nosaltres no tenim competències i, per tant, les qüestions que vostè ara estava descrivint, doncs, jo li demano que no me les imputi, que no les imputi a aquest departament.

Miri, vostè acaba de presentar..., jo crec que hi ha les bases del que serà la moició subsegüent a aquesta interpellació. I com que ja ens anem coneixent tots plegats, doncs jo li avanço que..., vostè, el que ha dit, en termes generals, jo personalment –jo personalment–, sense haver-ho treballat amb el meu equip –i això és una qüestió que vostè ha d'entendre que jo ho haig de fer, a banda del grup que dona suport a aquest Govern–, doncs..., a mi la música m'agrada, i vostè i jo ho hem parlat moltes vegades. És veritat que hi han hagut unes modificacions en la normativa estatal que regula tot el tema referent als treballadors, que ha fet que sigui molt fàcil extingir relacions laborals. I vostè, de forma vehement, ho ha explicat aquí avui. I és cert, doncs, que quan s'inicien els tràmits per dur a terme aquests expedients, el paper de la conselleria de Treball queda reduït a accions que tenen molt poca incidència en esbiaixar o no una decisió empresarial. Aquesta és la realitat. I, per tant, jo això li haig de dir que és veritat.

Tenim molt poques competències, molt poques atribucions. I, per tant, la feina que vostès saben que fem –vostè mateix ho ha descrit, abans també l’hi he contestat a l’anterior interpellació– queda reduïda a una acció pretesament d’intentar que les empreses no es tanquin –reindustrialització: Direcció General d’Indústria–, i després l’acompanyament que fa la Direcció de Relacions Laborals. Pur acompanyament; capacitat d’incidència molt –molt, molt– reduïda, i finalment, desgraciadament, quan s’hi arriba, hi ha una extinció consolidada, l’acompanyament en la formació –formació, formació– que hem de tenir amb els nostres treballadors que han perdut la seva feina.

De cara a aquesta més que ja crec que pràcticament coneguda en el seu redactat moció subsegüent, jo li ofereixo el Departament de Treball per treballar-la de forma conjunta. L’hi ofereixo –i no ho he parlat encara amb el grup parlamentari del Partit Socialistes de Catalunya– per treballar-la de forma conjunta, perquè el que vostè proposa és una cosa molt seriosa, i és una cosa molt seriosa que si tirés endavant, evidentment, ens donaria elements, ens donaria instruments perquè les coses poguessin passar una miqueta a la nostra manera.

I jo, amb les dues interpellacions que vostès m’han fet avui, els hi haig de dir que tinc un doble sentiment. No puc negar –i crec que no és bo que l’hi neguem a la societat– el dret a conèixer la realitat que estem vivint. I, per tant, les dades són les dades. I són unes dades..., a vostè li he contestat que, malgrat el que està succeint –vostè ha referenciat tota una sèrie d’expedients de regulació d’ocupació que són certs–, malgrat això, l’ocupació creix més. Això és veritat. I és veritat lo que diu vostè i és veritat lo que li estic replicant jo. Com també és veritat el que li he contestat en termes d’economia general i de PIB, per exemple, al diputat Canadell.

Però li haig de dir que en aquest moment que m’està tocant viure com a conseller d’Empresa i de Treball, que vostè m’ho ha recordat, la part dels EROs és la que més em sobra, la que més em molesta, perquè la intervenció que ha tingut vostè, vehement, i estic convençut que sincera, perquè el començo a conèixer, diputat Albert, jo la comparteixo al cent per cent –la comparteixo al cent per cent. És a dir, que una família perdi la seva feina, que un treballador perdi la seva feina, que, per tant, tingui la dificultat de poder arribar a final de mes, que no pugui atendre les necessitats més primàries i necessàries de la seva família és un tema greu. I per bé que sapiguem que hi ha un matalàs –si m’apura l’expressió–, de que efectivament estem generant ocupació i que, per tant, amb tota probabilitat –i això també ho sap vostè–, a aquests treballadors som capaços de generar-los altres feines en un termini relativament curt, malgrat això, el període intermedi és negatiu; és molt negatiu, és dolent i jo li asseguro que el pateixo.

Per tant..., em falten catorze segons, tretze ja, que vull dedicar-los a dir li que li estenc la mà a que aquesta moció que vostè ha anunciat avui la treballem de forma conjunta. Perquè, hi insisteixo, penso que el que vostè sollicita és una qüestió molt rellevant, molt important, que si la podem tirar endavant, no sé si amb els màxims que vostè ha proposat, però en qualsevol dels casos millorant l’*status quo* que tenim actualment, doncs jo l’hi agrairé, per haver tingut aquesta idea, i la farem de forma conjunta.

Moltíssimes gràcies, diputat Albert.

El president

Gràcies, senyor conseller.

El quinzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les proves d'accés a la Universitat. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Júlia Calvet Puig.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, president. Consellera... La semana pasada más de 45.000 estudiantes de Cataluña se enfrentaron a las pruebas de acceso a la universidad. Los que hemos pasado por ellas recordamos todo lo que suponen: muchos nervios, repasos de última hora, agotamiento, presión y, sobre todo, mucho y mucho esfuerzo. Porque para los estudiantes esas pruebas no son un mero trámite. Son las pruebas para ellos decisivas y muchas veces vividas como un todo o nada, ¿no? Y precisamente ese todo o nada, durante años, tenía un sentido claro. Quien hacía la selectividad, pues, lo hacía convencido de que ese esfuerzo le abriría la puerta a una carrera, a una profesión más cualificada y, con ello, a un trabajo digno y un sueldo suficiente, pues, para poder construir un proyecto de vida.

Pero, hoy, esa promesa no escrita resulta que se ha roto. Nuestros jóvenes se esfuerzan, estudian, trabajan, pero ya ni siquiera estudiar una carrera les garantiza un buen empleo ni un salario que les permita emanciparse, poder formar una familia, o ni siquiera llegar a fin de mes. El esfuerzo es el mismo, pero la recompensa ha desaparecido. Y en gran medida esta frustración, en Cataluña, pues, tiene un responsable claro: la gestión deficiente e incapaz de la Generalitat, una administración que durante años ha demostrado no estar a la altura del talento y el compromiso de sus estudiantes.

Por eso hoy desde VOX hacemos esta interpelación, para poner sobre la mesa cuatro realidades incontestables que resumen lo sucedido la semana pasada en las PAU: disfunciones y déficits estructurales que se repiten año tras año y que son el fiel reflejo de su modelo, un modelo agotado y centrado más bien, pues, en la chapuza y en el adoctrinamiento. (*Alguns aplaudiments.*)

Miren, la primera realidad que podemos constatar es que cada año hay un descenso más acusado y cada vez más normalizado del nivel de exigencia de estas pruebas. Y yo me refiero a que, por ejemplo, tras los catastróficos resultados del informe PISA, lo lógico habría sido reforzar el sistema, ¿no?; es decir, preparar más y mejor a los alumnos para poder escalar posiciones, pero que sean posiciones reales. Sin embargo, resulta que la respuesta de la Generalitat es hacerse trampas al solitario; es decir, no mejoran la calidad del sistema, sino que lo que hacen es rebajar la dificultad de los exámenes para que así las notas suban artificialmente.

Ahora, el gran instrumento de esta deriva es, sin duda, la llamada educación competencial y, con ella, la selectividad competencial. Un modelo muy criticado, y con razón, ya que sirve de pretexto para dos maniobras muy calculadas. Por un lado, sirve para bajar estándares y maquillar estadísticas, ¿eh?, una trampa que solo busca alimentar ese cínico mantra de que somos la generación más preparada de la historia, cuando en realidad somos simplemente la generación más titulada y más engañada de la historia. Y, por otro lado, sirve de coartada para imponer, un poco, criterios de corrección subjetivos que intensifican aún más la carga ideológica y de adoctrinamiento en unas pruebas que lo que deberían medir, pues, es el conocimiento, el esfuerzo y el mérito.

Y con esta segunda maniobra podemos llegar a la segunda realidad de estas pruebas, que es que la selectividad se ha convertido en una herramienta ideológica. El mayor ejemplo de ello es el examen de historia. Es el examen de historia, donde el análisis histórico ha sido sustituido por juicios ideológicos. Por ejemplo, en el examen de historia del año pasado, del 2025, en el ejercicio 3 obligaban a los alumnos a contraponer –cito textualmente– «los supuestos avances de la Segunda República

con el retraso del franquismo», tanto en derechos laborales como en materia de mujer. Ya el año pasado le criticamos que las preguntas incluían la valoración que el alumno debía asumir ya en la respuesta, y que de esta forma, pues, se impedía cualquier otra interpretación legítima de nuestra historia y justificada. Sin embargo, lejos de corregirlo, este año volvemos a lo mismo. Volvemos a la misma orientación. En el ejercicio 1 se plantea una comparación entre la visión republicana positiva sobre la mujer y la idea, según ustedes, de mujer *carca* según la Falange.

Y yo le pregunto, ya que en estos días se están corrigiendo los exámenes, ¿qué pasaría si un alumno recuerda en su examen y lo pone a Victoria Kent, diputada republicana que votó en contra del voto femenino? (*Alguns aplaudiments.*) O ¿qué pasaría si ese alumno menciona a Mercedes Formica, vinculada a la Falange, como una mujer que trabajó para impulsar reformas jurídicas para la dignificación de la mujer? ¿Se premiará su conocimiento o se castigará que se haya salido del guion?

Una pregunta que le hago y que me gustaría que me contestara, porque mire, ese uso torticero del examen desprecia al esfuerzo de los alumnos, vulnera el principio de objetividad que debe regir cualquier evaluación pública y atenta contra la libertad de pensamiento de los estudiantes, porque para sacar la máxima nota resulta que se les obliga a responder dentro de un marco mental impuesto. Y ese es el problema de fondo –ese es el problema de fondo. Porque ustedes en realidad no quieren estudiantes libres y brillantes, lo que quieren es lectores obedientes de su línea editorial. Pero menos mal –menos mal– que cada vez son más los jóvenes que se niegan a arrodillarse ante su manipulación.

Y esto me permite llegar a la tercera realidad, porque mientras se dedican a la ingeniería social, pues, descuidan lo más básico, que es hacer bien los exámenes, que es lo mínimo. Un año más, pues, las PAU han estado marcadas por errores, imprevisiones y chapuzas. Vamos a ello. Ejemplos. En el examen de historia apareció José Antonio Tejero Molina en lugar de Antonio Tejero Molina. Lo corrigieron, eso sí. Pero, claro, eso me parece curioso para lo mucho que les gusta a ustedes dar lecciones de memoria histórica, digo yo que lo primero, pues, que deberían hacer es aprenderse de los nombres de los protagonistas, como mínimo.

En el examen de tecnología e ingeniería, los profesores, en pleno examen, tuvieron que corregir en la pizarra, digamos, un error que contenía la cuestión 5 del ejercicio 1. Todos los profesores. Y se quejaron. Y luego en matemáticas y física, también se denunció que había contenidos que no formaban ni siquiera parte del temario de bachillerato. Y claro, *consellera*, esto no son fallos menores. Esto son fallos, errores que condicionan al alumno que está realizando las pruebas en ese momento. Y si, pese a existir una comisión que trabaja meses y meses para prepararlas, año tras año se repiten los mismos errores o más, pues, el problema no es anecdótico, el problema es estructural.

Ahora, capítulo aparte merece la nueva medida de los detectores de dispositivos electrónicos. Otra chapuza de la Administración socialista. Más allá de que algunos dispositivos ya no funcionaron y retrasaron el inicio de los exámenes, lo más grave fue que hubo casos en los que se incumplió la propia normativa de las PAU. Porque, mire, si vamos al punto 9 de sus instrucciones, se dice: «El alumnado debe tener las manos libres y los pabellones auditivos descubiertos para verificar que no usan dispositivos prohibidos.» Sin embargo, algunos profesores denunciaron que esa norma no se aplicó a todos por igual, porque, mientras a la inmensa mayoría se le exigía cumplir esa norma rigurosamente, se permitió que alumnas con burka, hiyab o nicaab hicieran el examen sin descubrirse. (*Alguns aplaudiments.*) Entonces, yo le pregunto: ¿cómo pretenden garantizar una prueba de selectividad limpia, segura, igual para todos si la propia norma no se aplica igual para todos? O sea, es una evaluación pública, y en una evaluación pública las reglas deben ser las mismas para todo el mundo, sin privilegios y sin excusas.

Y, hablando precisamente de esa igualdad, pues, llegamos a la cuarta y última realidad, ¿no?, que es que el español pues sigue siendo tratado como una incidencia y no como un derecho. Un año más, los alumnos que quieren examinarse en español se encuentran con obstáculos, con presión o con falta de normalidad. Este año, de nuevo, volvemos a lo mismo: poquísimas copias en español. Entonces, yo le pregunto: ¿qué hubiera pasado si más alumnos hubieran pedido el examen en español? ¿Qué habrían hecho? Porque la realidad es que, tanto usted como yo, sabemos que la prueba, en caso de que hubiera pasado esto, no se habría podido realizar en tiempo y forma, y usted eso lo sabe. Entonces, la solución es que es muy sencilla; es decir, si en una clase hay cien alumnos, pues, oye, cien exámenes en catalán y cien exámenes en español –es que no cuesta tanto, es muy sencillo–, y así que cada alumno, pues, pueda elegir libremente y sin sentirse señalado.

En definitiva, *consellera*, este es un pequeño resumen de lo que son hoy las PAU, de aquello en lo que ustedes, pues, lo han convertido. Lo vimos la semana pasada y lo vemos año tras año: baja exigencia, sesgo ideológico, discriminación lingüística y chapuzas administrativas. Y no, no, porque los estudiantes catalanes se merecen mucho más: merecen exámenes rigurosos, merecen igualdad de trato, merecen que se respete su libertad de pensamiento y, sobre todo, merecen que no se juegue con su futuro. Por todo ello, señora *consellera*, le preguntó: ¿van a seguir con este modelo de selectividad que, año tras año, nos lleva al fracaso o piensan cambiar algo pensando en el futuro, mínimamente en el futuro, de los estudiantes catalanes?

Gracias.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Núria Montserrat Pulido, consellera de Recerca i Universitats.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Moltes gràcies, president. Diputades, diputats... En primer lloc, doncs constatar que les proves d'accés a la universitat són aquestes peces fonamentals, és l'eina que tenim per endreçar l'estudiantat cap a la universitat. I enguany, de fet, també vam explicar que havíem arribat a batre aquest rècord històric en funció del nombre, del volum d'estudiants que estaven matriculats en les proves de les PAU, més de 45.821 estudiants matriculats. I, de fet, també el major volum d'aules preparades per realitzar les proves, amb la nova incorporació de tribunals, noves seus, tant al Vendrell com a Vilassar de Mar.

I, a nivell organitzatiu, com dèiem, un desplegament del qual, doncs, podem dir que..., discrepo amb vostè, senyora Calvet, a nivell organitzatiu hem recollit... I ara li posaré també alguns números, perquè també m'agradaria constatar..., quan vostè comenta el baix nivell que troben els estudiants a les universitats. Miri, no ho dic jo, no ho diu el meu departament: ho diuen els rànquings internacionals. Les nostres universitats estan en els millors rànquings universitaris: el rànquing Shanghai, el rànquing Top 25. No desacrediti el paper de les universitats, ni les públiques ni les universitats privades ni la universitat *online* de Catalunya. No ho diem nosaltres; ho diuen cada any els rànquings, diferents rànquings, també el rànquing per disciplines. Això és important, perquè això vol dir també que els estudiants a les universitats..., i, de fet, ara tenim el major volum d'estudiants a les universitats –més de 300.000 estudiants–, i, aproximadament, uns quaranta mil estudiants internacionals, doncs transiten per universitats que estan..., com dèiem, les de Catalunya són de les millors d'Espanya. Llavors, deixi, si us plau, d'intentar donar una imatge del sistema universitari que no es correspon amb dades objectives. Ho torno a dir: no les estic posant jo a la taula.

Un altre element que és fonamental: l'autonomia, l'autonomia universitària. Hi ha una llei que determina l'autonomia universitària, no únicament a les universitats, sinó també als campus universitaris. I això també és molt important, perquè quan

vostè d'alguna forma està dient que els models d'examen no estan ben preparats..., els han elaborat més de 264 professors de batxillerat i també acadèmics universitaris, amb currículums que no seleccionem nosaltres, no els selecciona la conselleria; es seleccionen a comissions acadèmiques. Són les persones responsables de les PAU a cada universitat, aquestes que estic dient que tenen les millors valoracions internacionals, qui determinen qui farà els models d'examen.

Com es realitzen aquests exàmens? Ho he explicat moltes vegades, perquè estem sempre posant la llum i el focus i l'agraïment en els professors de batxillerat i professors d'universitats que realitzen les proves cada any. Enguany, com li deia, 45.881 estudiants han fet les PAU, que fins ara és la xifra més elevada i el cinquè any consecutiu de rècord de participació. Això també constata una altra cosa: la confiança dels estudiants de Catalunya en les universitats. I això és una molt bona notícia.

També comentar que som conscients, a més a més, com també vostè ho deia aquí –perquè vostè, també, i jo hem realitzat aquestes proves de les PAU–, de la tensió que es passa durant aquells dies. I per això nosaltres, ja l'any passat i enguany, hem volgut fer una campanya de difusió per donar suport i també posar en valor el paper de l'estudiantat. I deixi'm també que li recordi que l'estudiantat és el primer focus de la realització de les proves, que són unes proves que compten el quaranta per cent del cent per cent i es suma el seixanta per cent d'allò que correspon al batxillerat; que són unes proves on es determina no quant de bé o no s'estan realitzant els exàmens, sinó que endrecem l'estudiantat perquè pugui entrar a les universitats.

Com li deia, hem impulsat aquesta campanya «Fes les PAU en pau», una iniciativa que, a més a més, està emmarcada dintre del pacte nacional pel benestar emocional, la salut mental a Catalunya, que la coordina, de fet, el Departament de la Presidència, amb un missatge de serenor, amb un missatge de confiança; primer, de confiança en els estudiants; després, de confiança en els professors que els han acompanyat, com vostè deia, durant primer i segon de batxillerat per estar preparats per fer aquestes proves, i després, de confiança en el sistema universitari, que és qui participa també, conjuntament amb els professors de batxillerat, en la realització d'aquestes proves.

També vostè deia..., i hi ha fet referència amb paraules, no?, del tipus «xiringuito» o... –és que no ho recordo ara molt bé–, però com «denostant» la feina que es fa des de l'oficina o per part d'aquestes persones que estan cada any, de forma voluntària, també realitzant les proves. És un sistema consolidat. Aquestes proves venen avalades per més de trenta-cinc anys d'experiència. I, com dèiem, hi ha tota aquesta tasca organitzativa, eh?: 223 tribunals, trenta-tres municipis totalment entregats, 1.407 aules arreu de Catalunya; com li deia, dues noves seus enguany; també l'any passat van fer dues seus noves, a Salt, a Girona, i també a l'Anoia.

I també m'agradaria recordar-li una cosa: els exàmens de les PAU no els realitza el Govern. Els exàmens els elaboren i els revisen docents de batxillerat i professorat universitari, que torno a dir que estan seleccionats per la seva trajectòria, pel seu coneixement i per la seva expertesa. I també li recordava que el realitzen més de 286 especialistes de secundària i universitat. I darrere de tot aquest dispositiu ingent, que vostè també deia, que es porta preparant durant molts mesos i durant molts anys, hi ha una feina de l'Oficina d'Accés a la Universitat del Consell Interuniversitari de Catalunya, que és l'òrgan que és responsable d'aquesta coordinació i de l'organització i gestió de les proves i que treballa de forma plena i conjuntament amb les universitats per garantir aquest rigor, aquest rigor que vostè vol, doncs, simplement llençar a les escombraries.

I fa referència a unes preguntes en concret. I jo aquí li vull, simplement, ara mateix donar alguns valors. Miri, enguany, només en l'examen d'història, al qual vostè feia referència, s'hi han matriculat 16.093 estudiants –16.093 estudiants. Quantes incidències hem rebut d'aquest examen d'història al qual vostè feia referència, que és una *chapuza* o no sé quina paraula ha dit? Zero. Hem rebut zero incidències, a dia

d'ara, eh?, aquest matí –no li puc dir si demà... De 16.093 matriculats, zero incidències amb relació a aquest examen. En altres exàmens: filosofia, 19.183 matriculats..., perquè no es pensi que només li porto proves on no hi han incidències. És que a història –vostè hi ha fet referència–, zero –zero, eh? De filosofia: 19.183 matriculats, una incidència registrada a dia d'avui a l'oficina de les PAU. I es contesten totes, eh? I li'n posaré una altra on en tenim més d'una, per exemple, perquè també, com li deia... Anglès: 34.729 matriculats. Quantes incidències? Catorze. Jo crec que aquests són els números que nosaltres, a més a més, hem de compartir amb vostè, perquè crec que no podem desfer i no podem tampoc deslluir la tasca que fan, torno a insistir-hi, professors d'universitat i de batxillerat i l'Oficina d'Accés a la Universitat quan es realitzen aquestes proves.

Aquest any. Vostè feia referència a la prova pilot, també –vostè diu que no ha servit o que no està ben feta–, dels aparells, no?, per detectar aquests elements, aquests aparells digitals de comunicació, com ara els telèfons mòbils, els rellotges intel·ligents o també els bolígrafs digitals, a totes les seus dels tribunals. I s'han distribuït i s'ha fet, doncs, aquesta prova pilot. No únicament l'hem fet nosaltres; també s'ha realitzat a altres comunitats autònomes. I el que volíem era utilitzar aquests elements dissuasius per evitar distraccions a les aules, per garantir també l'equitat a l'hora de realitzar els exàmens. No he entès què és el que li semblava malament de l'ús d'aquests dispositius.

I ha fet referència a un col·lectiu específic d'estudiants i el que se'ls hi hauria de fer a aquests estudiants quan fan les proves. Jo crec que no hi entraré. Jo crec que amb el titular ja n'he tingut prou. Hem distribuït gairebé un centenar de dispositius, elements dissuasius per garantir l'equitat de la realització de les proves a les aules. I també dir-li que les proves han transcorregut amb total normalitat.

I, simplement, remarcar-li que els exàmens no els fa el Govern; els elaboren professores, professors de secundària i d'universitat que estan escollits per la seva trajectòria, la seva expertesa i amb criteris que són únicament i exclusivament acadèmics i curriculars. I crec que amb els números que avui he portat aquí amb relació al nombre de matriculats per als exàmens a què vostè ha fet referència i al nombre d'incidències... Doncs em sap greu, diputada Calvet, em sap greu, la veritat.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Júlia Calvet Puig.

Júlia Calvet Puig

Señora *consellera*, usted hoy tenía la oportunidad de admitir que estas pruebas tenían errores, que tienen errores durante todos los años. También tenía la oportunidad de decir que todo funciona y seguir condenando a nuestros jóvenes, y es precisamente lo que ha hecho –es precisamente lo que ha hecho. Se ha limitado a decir que todo lo que he dicho es mentira y se ha limitado a hablar de su libro y a ponerse sus propias medallas. Eso es lo que usted ha hecho. Pero le voy a ser muy sincera, porque muchas veces usted presume de criterio propio, pero hoy ha actuado como una pieza más del engranaje socialista. Entonces, por mucho que intente desviar el foco y seguir hablando de su libro, la realidad es muy tozuda, señora *consellera*.

Y usted sigue negando la mayor con el examen de historia y cómo la selectividad se ha convertido en *castings* ideológicos. Decía: «No, no hay incidencias.» La incidencia es el propio examen de historia. ¿Se lo ha leído? (*Alguns aplaudiments.*) ¿Se lo ha leído? Porque vería que el propio examen ya es la incidencia máxima. De hecho, hoy ha venido a decir exactamente lo mismo cuando hablaba de autonomía y demás. Usted me lo dijo el año pasado, cuando yo le hice una pregunta parlamentaria precisamente sobre el tema del escandaloso examen de historia del 2025. Usted me respondió que el objetivo era evaluar el pensamiento crítico del estudiante. Pero no, señora *consellera*. Usted confunde deliberadamente conceptos; es decir, usted lo

que hace es presentar como pensamiento crítico lo que en realidad es pensamiento único, y esa es la realidad de todo esto.

Y para que se vea muy claro, le propongo un juego: apliquemos ese pensamiento crítico a un tema que les incomoda. Imagínese que un día un alumno abre el examen de historia y encuentra un texto sobre los casos de corrupción que afectan al Partido Socialista. E imagínese que la pregunta del ejercicio fuera: «Identifique las contradicciones morales del discurso ético de justicia social y de regeneración democrática del Partido Socialista a la luz de sus escándalos de corrupción y de prostitución.» ¿Qué le parecería? ¿Qué le parecería? ¿Le parecería un magnífico ejercicio de pensamiento crítico? No, probablemente, pues, hablaría de sectarismo, hablaría de persecución, como ya hacen ahora para excusarse de los casos de corrupción. (*Alguns aplaudiments.*) Esa es la realidad.

Pues, bien, eso mismo, pero en sentido contrario es lo que ustedes hacen con los estudiantes catalanes. La diferencia es que nosotros lo usamos como ironía para retratar su hipocresía. Ustedes, en cambio, lo utilizan para decidir algo tan serio como es decidir si un alumno accede o no a la universidad. Esa es la diferencia entre ustedes y nosotros. Pero, como siempre le digo, allá cada uno con su conciencia.

Y parece mentira, usted ha hablado de distintos temas, pero sigue obviando la discriminación que el español sufre en Cataluña. Mire, el año pasado, cuando denunciábamos que pedir el examen en español en Cataluña se trataba como una incidencia, usted me dijo que no –como hoy–, que es mentira, que lo que estaba diciendo no era verdad. Pero en la documentación –yo se lo he traído para que no me lo niegue también– aparecía, tal como vemos aquí, «nombre d'exàmens en castellà» al lado de incidencias horarias y de incidencias materiales. Es decir, ustedes ponen al mismo nivel administrativo pedir un examen en español que llegar tarde al examen de selectividad. Esa es la auténtica realidad.

Y, sinceramente, como son tan valientes en las aulas con los alumnos, pues, deberían serlo también en sus mítines en Hospitalet o en Cornellà, donde sí usan el español para mendigar el voto. Claro, atrévanse a decir allí que tratan el español como una anomalía que hay que fiscalizar y hay que arrinconar. Estaría bien ese ejercicio de sinceridad por su parte, ni que fuera tan solo por una vez.

En definitiva, desde VOX nos oponemos a este modelo caduco y a todos sus déficits estructurales. Frente a ello, defendemos que la única solución pasa por una selectividad única para toda España, realizada, pues, el mismo día la misma hora y con el mismo examen. Es una cuestión, pues eso, de justicia social y sobre todo de sentido común. Porque hoy un alumno catalán, madrileño o gallego compite por el mismo grado y por la misma nota de corte, pero lo hace con unas reglas del juego completamente distintas. Y no, el acceso a la universidad pública no puede depender del código postal del alumno. Y lo digo en todos los sentidos de la palabra –en todos los sentidos de la palabra.

Por eso defendemos una prueba nacional única, porque es la única garantía real de que el esfuerzo de un joven catalán valga exactamente lo mismo que el de cualquier otro joven español; de que el nivel de exigencia sea alto, estable, igual para todos; de que los alumnos puedan escoger libremente entre el español o la lengua oficial de su región, y de que los criterios de elaboración y corrección sean objetivos y no queden sometidos al libre albedrío de los diecisiete gobiernos de turno regionales.

Al final, señora *consellera*, la disyuntiva..., es que es muy sencilla –es muy sencilla–: o se está con los alumnos y su futuro, o se está con un modelo, un modelo fracasado, que premia la sumisión política y castiga el esfuerzo. Mientras nosotros hemos elegido estar con los alumnos, usted, *consellera*, a la vista está que ha elegido, una vez más, sostener este modelo, un modelo que condena a nuestros jóvenes.

Muchas gracias.

El president

Per respondre la rèplica, té la paraula la consellera de Recerca i Universitats.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Gràcies. Gràcies, president. Diputada, jo l'hi vull repetir: el Govern confia plenament en la professionalitat i en el rigor acadèmic del professorat implicat en l'elaboració dels exàmens i els criteris de correcció de totes les matèries que formen part de les PAU. En la realització dels enunciats, la màxima prioritat és garantir la qualitat acadèmica i educativa de les proves. En definitiva, el model que es desplega, com ja li havíem explicat, és a través del currículum vigent –el currículum vigent–, i no introduint subjectivitat, sinó exigència, coherència i rigor. I li he dit abans el nombre d'alumnes matriculats en les diferents matèries a què vostè ha fet referència i el nombre d'incidències que hem rebut fins ara.

Tampoc –i l'hi he dit abans– no podem oblidar que l'ordenació del sistema universitari català es fonamenta en el principi de l'autonomia, de l'autonomia universitària. I la universitat és, per definició, l'espai de coneixement, de reflexió, l'espai de debat. I una de les missions, doncs, és contribuir a generar aquest pensament crític al que vaig fer referència també l'any passat. Sí, el pensament crític. I, de fet, hi ha una llei que això ho determina, també: la llei d'autonomia universitària.

Per això les universitats, com dèiem, han de continuar essent espais de llibertat i de cultura democràtica, on garantim els drets, les llibertats de pensament i d'expressió de la comunitat universitària amb el màxim respecte al pluralisme –que vostè també hi ha fet referència abans– i a la convivència. I és precisament des del respecte a l'autonomia universitària que el Govern defensa aquesta legitimitat acadèmica i pedagògica dels equips docents implicats en les PAU, sense interferir en debats acadèmics, que corresponen realment a la comunitat universitària. També ens agrada recordar que els criteris d'avaluació i de correcció de les proves són públics –són públics– i es publiquen amb antelació suficient, de manera que els estudiants també puguin conèixer les característiques dels exàmens i poden preparar-los amb totes les garanties.

Vostè ha fet referència també a la prova única en tot l'Estat a la seva darrera intervenció. I alguna vegada també hem comentat, en algunes preguntes per escrit que ens ha fet avenir, també, crec que el seu grup, que les proves s'adeqüen als currículums de batxillerat vigents a cada comunitat autònoma. I, addicionalment, al Reial Decret 534/2024, de l'11 de juny, també es regulen els requisits d'accés als ensenyaments universitaris oficials de grau. En aquest context, l'establiment d'una prova d'accés única i igual a totes les comunitats autònomes no té encaix legal actualment. I nosaltres també hem explicat en alguna comissió que estem treballant a elaborar un sistema de ponderacions que ens permeti també garantir l'equitat de l'accés als estudiants de Catalunya en alguns graus que diem que són estratègics.

I quant als drets lingüístics..., i quan parlem d'igualtat d'oportunitats, també parlem de garantir, com vostè diu, el dret dels estudiants. I cap alumne, ho torno a constatar, és discriminat, és assenyalat, i cap alumne pateix cap conseqüència per la llengua en què decideix fer les proves. I, de fet, també portem números. El sistema està pensat precisament per garantir aquest dret. Com a exemple, les PAU del 25. A les PAU del 25 es van distribuir més de 146.000 enunciats en aquelles matèries en què és possible escollir llengua i aproximadament un 5,4 per cent dels enunciats es van lliurar en castellà.

D'aquest any encara no podem donar les dades –no les podem donar–, però vostè vol generar una polèmica. Vol generar una polèmica a partir d'un document que ha ensenyat aquí, que és un document intern; que és un document intern que, a més a més –l'hi vam explicar amb una pregunta que ens va realitzar per escrit–, és un document que és una eina de gestió interna dels tribunals, que el que vol, de fet, és considerar qualsevol incidència. I no és una incidència demanar l'enunciat en castellà.

És un mecanisme logístic perquè els tribunals puguin, de fet, garantir el contrari, garantir donar els enunciats en aquella llengua que demanen els estudiants. No giri l'argument –no el giri–, si us plau.

I crec que també ho hem expressat en moltes ocasions: la llengua no és un element de confrontació, és un dret –és un dret. I els drets, tots els drets, s'han de garantir. I això és exactament el que fem.

I mirant cap al futur, eh?, també m'agradaria dir una qüestió que vam comentar: enguany ha estat aquesta prova massiva amb el volum major d'estudiants a Catalunya, i a partir del 27 a la prova, a més a més, tindrem un altre repte, que és realitzar-la al juny i al juliol, per equiparar-nos amb la resta de comunitats autònomes. I jo aquí espero, senyora Calvet, diputada Calvet, que tots participem amb un debat rigorós i tranquil en les PAU, perquè cada any les proves es realitzen amb total normalitat a nivell organitzatiu, i quan vostès tenen queixes, ho torno a dir, no estan contrastades amb les incidències que rebem per part dels estudiants que s'han matriculat a les proves.

Gràcies.

El president

El setzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la situació del personal de l'Administració de justícia.

Interpellació al Govern sobre la situació del personal de l'Administració de justícia

300-00320/15

És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Isaac Padrós i Suárez.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Conseller Espadaler, bon dia. En la seva compareixença del 19 de febrer, vostè va dibuixar un relat de modernització de l'Administració de justícia, que sobre el paper podia semblar més eficiència, reducció de la temporalitat i una millor organització dels jutjats. Tot això sobre el paper. Però quan aquest relat es confronta amb la realitat que descriuen els professionals que sostenen el dia a dia dels tribunals, emergeix una distància preocupant que exigeix respostes fermes. I això és el que li demanem avui.

A més –li ho dic amb tota la contundència–, aquesta interpellació és un crit d'alerta dels treballadors organitzats, molts d'ells a Sicapt Justícia. De fet, els saludo a tots ells, que avui ens segueixen a distància o ens acompanyen des del galliner. Treballadors que viuen... (*L'orador estossega.*) Perdó. Treballadors que viuen en primera persona les conseqüències d'una gestió que desqualifiquen i desqualifiquem de desendreçada i injusta. Per començar –i atenció, conseller–, el que està passant amb els processos d'estabilització desnaturalitza l'objectiu de la llei 20/2021. Recordar que l'objectiu d'aquesta llei era posar fi a l'abús de la temporalitat i estabilitzar les persones que l'han patit.

Però vostès, l'actual Govern de la Generalitat, han convertit aquest procés extraordinari en un mecanisme que, en lloc de protegir les víctimes, les expulsa. La plaça es manté, sí, però la persona que ha sostingut el servei durant anys queda fora. Per tant, no s'està resolent l'abús, s'està perpetuant. I això no en té res d'estabilitzar, això és substituir persones.

I, conseller, tota aquesta deriva es concreta en tres fractures molt greus. La primera, la utilització de l'estabilització com a promoció interna encoberta. Conseller, a Catalunya, més de la meitat dels aprovats en alguns cossos ja eren funcionaris de carrera. Això no només desvirtua l'objectiu de reduir la temporalitat estructural,

sinó que, a més, introdueix dinàmiques de carrera vertical per vies que no es corresponen. A més, segur que vostè coneix també el fenomen dels dobles i triplets, persones que acumulen més d'una plaça i, per tant, genera vacants artificials que tornen a alimentar la precarietat. Mentrestant, conseller, milers de persones que sí que són víctimes d'aquest abús, hi insisteixo, hi insistim, queden fora. Primera fractura eh?, dobles i triplets.

La segona fractura és la manipulació dels criteris. L'alteració de la data de referència per al còmput de places i la manca de valoració real de l'antiguitat a Catalunya han deixat indefensos molts professionals. Conseller, l'antiguitat no pot ser un mèrit més. Ha de ser un element central per a reconèixer l'arrelament i la responsabilitat assumida durant anys. Vostè s'imagina una empresa que faci fora els que porten més temps? No ho sé. De fet, a això s'hi afegeix una valoració insuficient del català i dels coneixements dels sistemes propis, fet que ha facilitat l'entrada de perfils sense experiència en la nostra realitat judicial. De fet, el resultat és paradoxal. És a dir, es desprotegeix qui ha sostingut el sistema i, al cap de pocs mesos, el departament es veu obligat a recuperar interins perquè el model no funciona. Això, insisteixo, evidència un fracàs operatiu i de mal govern. Segona fractura, eh?, criteris manipulats.

La tercera fractura afecta un col·lectiu invisible i essencial. Ara li estic parlant dels lletrats de l'Administració de justícia substituïts, professionals amb anys d'experiència, responsabilitat directa en el funcionament dels jutjats, que continuen amb precarietat absoluta i que ara seran destituïts sense compensació ni reconeixement. Sens dubte, expulsar aquest capital humà significa perdre coneixement, memòria institucional i capacitat operativa. Després diem que els jutjats no... Clar, les decisions que es prenen... Hi insisteixo, és una decisió amb conseqüències estructurals greus, eh? Tercera fractura, expansió de capital humà.

Per tant, davant d'això, Junts per Catalunya ens veiem obligats a demanar-li: com justifica que un procés d'estabilització no hagi prioritzat els anys de servei prestat a la mateixa Administració que ha comès l'abús? Com explica que el català no hagi estat un mèrit determinant? Quines accions ha impulsat davant l'Estat per corregir aquestes mancances?, si és que la seva intenció és defensar els treballadors de l'Administració de justícia de Catalunya, que no ho sabem. L'hi dic perquè les seves respostes deixen la sensació, donen a entendre que el Govern no està disposat a plantar cara a Madrid quan els interessos dels treballadors catalans ho exigeixen.

En qualsevol cas, i recuperant el fil, mentre vostès parlen d'èxit, la realitat mostra tensions evidents i contradictòries. Conseller, s'han hagut de publicar ofertes urgents al SOC per cobrir vacants. Perdoni, però això no té res de modernització; això és improvisació. A més a més, mala improvisació. I quan vostès..., o quan vostè afirma que una gran majoria de les persones estabilitzades tenen arrelament a Catalunya, què vol dir exactament arrelament? Arrelament, al nostre entendre, ha de voler dir experiència, coneixement del sistema, llengua catalana i, evidentment, compromís amb el servei públic a Catalunya. Per això li demanem quatre dades concretes: quantes persones han pres possessió efectiva? Quantes han demanat trasllat immediat? Quantes places estabilitzades tornen a ser ocupades per interins? I, sobretot, quants dels estabilitzats eren realment interins en abús de llarga durada, i quants funcionaris de carrera? Les xifres apunten a un problema de fons greu: milers d'interins i només una part de places ofertades. Això vol dir que una gran part del personal que ha sostingut el sistema quedarà fora.

Conseller, és una qüestió estructural, el risc és perdre capital humà acumulat durant dècades. I això es produeix, a més, en un context de transformació organitzativa amb la implantació de nous models de tribunal. Als jutjats no es percep estabilitat, sinó tot el contrari: canvis constants, reorganització de tasques, tensió en els equips... I en aquest context, sorprèn que es plantegi un model de selecció basat en competències que redueix el pes de l'experiència. Per què hi ha una competència essencial que no es pot mesurar fàcilment, és a dir, l'experiència acumulada? Quan

aquesta desapareix el sistema es debilita. De fet, encara més contradictori és proposar programes de mentoria perquè el personal amb experiència formi els nous funcionaris, mentre aquest mateix personal està a punt de ser destituït. És que no té ni cap ni peus. Vull dir, és una paradoxa que evidencia les incoherències del model, per no dir que fins i tot és una falta de respecte, és una falta de respecte greu del departament al personal amb experiència. Francament, això no és governar per a tothom; això és abandonar precisament aquells que han sostingut el servei públic. El departament reconeix el seu valor quan necessita que formin els nous, però no els reconeix quan cal protegir-ne la continuïtat.

També cal abordar la dimensió pressupostària. Es parla d'inversions importants en modernització, però no hi ha inversió per afrontar les conseqüències de l'abús de la temporalitat. Com es pot impulsar una reforma sense contemplar el seu cost social? Vostè ha dit que la justícia necessita estabilitat. Precisament per això li demanem: com pensa garantir-la, si el resultat pot ser una rotació encara més elevada? El risc és laboral i institucional. Una administració amb alta rotació és menys eficient i menys fiable. Per això també li pregunto: com pensa, el Govern, evitar la pèrdua irreversible del capital humà que ha sostingut els jutjats? Modernitzar no vol dir prescindir de les persones. Per això també li demano com –hi insisteixo, eh?– garantirà la continuïtat d'aquest talent. Impulsarà mecanismes propis d'estabilització amb segell català? Exercirà el lideratge necessari per protegir la memòria institucional i la identitat lingüística del sistema judicial? *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Acabo, president. Conseller, no es pot combatre la precarietat amb més precarietat. Protegir aquestes persones és una qüestió d'eficiència, de decència institucional i de bona gestió del servei públic de l'Administració de justícia, i els ciutadans tenim garanties amb una justícia de proximitat estable i arrelada.

Gràcies, conseller.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Ara és el torn del conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, el senyor Ramon Espadaler Parcerisas. Quan vulgui.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, em permetrà que per donar resposta a la interpellació, que agraeixo, perquè aquest és realment un dels reptes que tenim sobre la taula, intenti contextualitzar una mica quina és la situació que estem ara, perquè estem, evidentment, davant d'un problema que té, com a mínim, tres interseccions. Una qüestió que és estructural, que es refereix molt a l'àmbit competencial que tenim com a govern de Catalunya; un altre problema que podríem definir com a més conjuntural, que és tot el que representa el procés d'estabilització, que s'escau i que es creua precisament en aquest moment, en el tercer element que defineix el context, que és un canvi de paradigma derivat de la Llei 1/2025. Per tant, són tres aspectes que, d'alguna manera, cal tenir presents per donar respostes a la interpellació que vostè fa i per explicar on som en aquest àmbit. Per tant, intentaré explicar on som en aquesta diagnosi, què hem fet, què estem fent en aquest moment i què és allò que preveiem, d'alguna manera, fer de futur.

En primer lloc, assenyalar que hi ha un problema estructural i de fons que no és una novetat, que és que al marc jurídic que ens donen la Constitució, la llei orgànica del poder judicial, les regulacions estatals, etcètera, hi ha un reconeixement, de fet, formal de quines són les competències en matèria de personal no judicial, però també hi ha una evident –i aquesta no és una novetat, que això ho han trobat tots els qui m'han precedit en la responsabilitat– dissociació entre el que és la titularitat formal i l'efectivitat pràctica; per tant, aquí d'alguna manera tenim una limitació estructural com a govern de Catalunya.

Quins són els límits estructurals a les competències? En primer lloc, la reserva de llei orgànica. Qualsevol modificació que ens aniria bé requereix, d'alguna manera, la reforma de llei orgànica del poder judicial. En segon lloc, la pròpia configuració dels cossos de personal al servei de l'Administració de justícia. No perdem de vista, no podem perdre de vista que, malgrat una part d'aquests depenen, evidentment, del que és el Govern de la Generalitat, aquests cossos tenen caràcter estatal, i això introdueix una variable, doncs, que no es pot menystenir i explica una part, que no tot, però explica una part de les disfuncions, que hi són, en tot el que és aquest procés d'estabilització i que evidentment limita la nostra capacitat. En tercer lloc, l'exhaustivitat de la regulació de la llei orgànica del poder judicial, que baixa al detall. La competència de regulació de la Generalitat és –deixi-m'ho dir amb aquesta claredat– residual. La nostra competència de regulació en aquesta matèria és escassa, diguéssim, i, per tant, estem més davant d'una gestió desconcentrada que no pas d'una integració en aquesta transferència, en aquesta responsabilitat que tenim com a govern.

Per tant, quin és..., ho diré des d'una altra perspectiva: quin és l'abast real i material de les competències que tenim com a Generalitat davant del tema que vostè planteja? En el que fa referència a la planificació i la selecció, hi ha una inexistència clara de capacitat decisòria en el que fa a l'accés. Aquesta és la realitat de marc legal que tenim. Pel que fa a la promoció interna, hi ha una manca d'autonomia en el caràcter professional. Pel que fa a les condicions de treball, la competència que tenim és essencialment executiva. Pel que fa a la situació administrativa, tenim una absència de capacitat normativa. Vostè ens exigeix un conjunt de coses, que no li nego que tingui raó, però també vull deixar constància de quin és el marc legal competencial que d'alguna manera tenim. I pel que fa al règim retributiu, tenim una autonomia financera evidentment limitada, no? I pel que fa a l'ordenació i a la provisió de llocs de treball, la dependència estatal de les decisions més greus. Per tant, aquest és el marc en el que d'alguna manera ens hem de moure.

Per tant, unes primeres conclusions respecte a la qüestió estructural, perquè aquesta roman –existir, existeix–, i de futur. Hem de ser capaços, potser, de modular alguna qüestió, que el sistema vigent reconeix formalment competències a la Generalitat, però n'impedeix un exercici efectiu, i aquesta és una realitat amb la que juguem. Per tant, la Generalitat actua més com un gestor descentralitzat d'un sistema essencialment estatal sense disposar d'una autonomia real en la regulació i direcció del personal al servei de l'Administració de justícia. Per tant, aquesta és una qüestió, d'alguna manera, estructural.

El segon factor és tot allò que té a veure amb el procés d'estabilització. Algunes dades: el personal de l'Administració de justícia de la Generalitat es compon de 8.351 persones, 3.730 de les quals són funcionaris, 3.582 de les quals són persones interines, 765 són substituïts i 274 són reforços, no? Per tant, en aquest context de mancances estructurals derivades de la llei orgànica, tenim un altre context, que és que estem immersos en un procés d'estabilització que, d'alguna manera –o sense d'alguna manera–, ens ve donat, que afecta 3.582 persones, de les 8.350 que componen el conjunt de servidors públics, no?, que al ser cossos estatals poden optar –i això és una realitat amb la que convivim– a les nostres places; a les que estan en territori nacional de Catalunya hi poden optar persones d'altres territoris, amb la qual cosa introduïm un segon element de complexitat.

I en aquest context, què és el que hem fet? Doncs hem detectat, certament, disfuncions –no li nego, doncs, algunes de les que vostè ha assenyalat– en el que és l'ordre que regula la borsa d'interins i el que hem anunciat, i el que estem fent és modificar aquesta ordre. Això requereix temps– Som lents, ja l'hi accepto. Som lents legislant, som lents canviant normativa interna, però ja hem iniciat els tràmits. I mentrestant, sí, hem fet aquest anunci, doncs, al Servei Català d'Ocupació, perquè havíem de donar una resposta ràpida, i hem fet una cosa que ens ha donat alguns fruits. I parli

vostè amb l'advocacia –particularment el Col·legi de Barcelona i d'altres– i li diran que són raonablement positius aquests fruits que han donat, que és fer crides davant l'anunci del SOC als col·legis, bàsicament, de l'advocacia, perquè tot aquest personal conegui –que moltes vegades no ho coneix– aquestes crides, aquesta possibilitat, i també, doncs, a les facultats de dret. Amb la qual cosa –i això ho dic perquè ho vaig estar parlant amb la degana de Barcelona no fa pas gaires hores–, doncs, ha donat alguns resultats positius que la gent que hi accedeix a través del SOC, que ja li accepto que és una via atípica, però és aquella que és possible en aquest context, arriba, doncs, amb una formació molt més gran. No és allò que tantes vegades ens hem dit privadament i no sé si fins i tot públicament, doncs, que arriba gent que no té el més mínim coneixement de quin és l'entorn on se situa. Per tant, hem fet allò que era possible. El resultat és positiu perquè molts dels perfils són molt més idonis.

En segon lloc, el que hem fet, conscients de que no podrem atendre-ho tot –i aquí hem de ser honestos–, treballem molt amb els lletrats de l'Administració de justícia que vostè ha esmentat, però que recordi que no és de competència, en aquest cas, del Govern de la Generalitat, sinó en aquest cas estatal, la prioritització de la cobertura de les baixes per ser eficients, perquè conscients de que no podem arribar a tot –i aquí, hi insisteixo, volem ser molt transparents– el que fem és buscar l'eficiència.

I en tercer lloc, què és el que hem fet? I em deia: «Escolti, però vostès què han fet fins i tot pressupostàriament?» En l'exercici de 2025 hem incrementat en 215 l'increment de dotacions estructurals pressupostades l'any 2025. No li dono el detall per una qüestió de temps. Previsió de dotacions estructurals per a 2026 i 27, estem a l'entorn de 318 places més, pendent de determinar quantes ens requeriran les trenta-cinc noves unitats fiscals que arribaran. Per tant, aquí ja seran 318, més allò que requereixin les noves unitats fiscals. I previsió d'increment de dotacions estructurals per al 2027 són 177 places més: nous òrgans de violència contra la dona, infància i adolescència són 34 places més; audiències provincials a Catalunya, 60 places més; oficines de justícia als municipis, 80 places més; metges residents especialitzats en medicina forense, 3 places més. Total, 177 places més.

Per tant, sí que no li negaré que hi ha un problema greu i complex en tot el que és el creuament entre el procés d'estabilització, la manca de competències plenes o capacitat de regular-nos a nosaltres mateixos i el que és l'aplicació, que és un canvi que tots hem convingut que era paradigmàtic. La confluència dels tres factors ha generat un conjunt de dificultats que no neguem, però que afrontem amb més capacitat i amb més recursos humans, modificant aquelles ordres que ningú havia modificat, val a dir, des de feia anys i panys, que, en qualsevol cas, ara ens trobem amb la necessitat per aquest conjunt de circumstàncies.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies. Gràcies, conseller. I ara, per a la rèplica, durant cinc minuts té la paraula el senyor Isaac Padrós i Suárez.

Isaac Padrós i Suárez

Gràcies, vicepresident. Conseller, com sempre, l'escolto amb atenció i li he de reconèixer que vostè té molt ofici polític: sap endreçar molt bé el discurs i convertir preguntes molt concretes en una reflexió general, donant les dades que a vostè, evidentment, li convenen i evitant respondre allò que li preguntem.

Miri, quan sortim dels despatxos i escoltem els professionals que sostenen cada dia els jutjats, el relat s'esquerda, es fractura. Perquè una cosa és el seu discurs oficial i una altra cosa és la realitat. I la realitat és que molts treballadors, hi insisteixo, perceben desordre, incertesa, decisions que es prenen a darrera hora sense cap mena de full de ruta i una profunda sensació d'injustícia. A més, és que li estic parlant de persones, de treballadors que han sostingut els jutjats durant anys i que ara poden quedar completament a fora.

I gràcies, eh?, conseller, per les dades, però jo li torno a demanar les dades concretes que necessitem saber i aviam si ara me les pot facilitar. Fixi-s'hi, li demano quantes persones –persones, eh?– estabilitzades eren interins en abús. La segona: quantes han pres possessió. Quantes han demanat trasllat. I quantes places tornen a cobrir-se amb interins. Dades, conseller. Si no hi ha dades, no hi ha diagnosi. I si no hi ha diagnosi, fer una bona política pública a mi m'han ensenyat que és francament difícil.

Vostès diuen que estan estabilitzant la justícia, però el resultat és que estan expulsant professionals amb experiència. Mantenen la precarietat i debiliten el sistema. És que no té sentit intentar millorar una cosa quan un mateix l'està debilitant. I no es tracta de més recursos humans. Sí, sí, vostè ha vingut aquí i ha dit: «No, no, més recursos humans.» Però no es tracta de més. Es tracta de quines persones i amb quina qualitat professional, amb quin bagatge, amb quina experiència, l'arrelament, la llengua... De fet, li diré més, fixi-s'hi: com és possible que estiguin cessant qui porta més temps treballant? Com és possible que un alt càrrec del seu departament, en una reunió d'avui fa deu dies tot just, en aquella reunió digui una cosa i acte seguit es faci tot el contrari? Quin valor donen vostès a la seva pròpia paraula? Tot i que ja sabem el valor que té la paraula del Partit Socialista i del PSOE. Estem davant d'una depuració administrativa de l'experiència. Vostè, i me'n recordo molt bé, va dir un dia que la justícia més lenta és menys justa. I hi estic d'acord, eh? Però permeti'm complementar-ho: una justícia que perd experiència també és menys justa. I segurament estarem d'acord, eh?

Miri, hi insisteixo, la plaça s'estabilitza, sí, però la persona que ha sostingut el servei durant anys queda fora. I això no és corregir un abús, és canviar unes persones per unes altres. Però amb quina qualitat? Una justícia que parla de drets lingüístics, a més, però que no fa del català un requisit real, continua sent una justícia poc arrelada al país. I ara n'hi diré una altra. Miri, vostè segurament també coneix la sentència Obadal, una sentència que és definitiva, vinculant i que s'ha d'aplicar. Europa ja no accepta respostes aparents davant l'abús de temporalitat. No declara automàticament fixos tots els interins, però sí que diu una cosa que és molt seriosa: les mesures espanyoles, aquestes que a vostès els hi agraden tant, no són suficients si no sancionen de manera efectiva, proporcionada i dissuasiva i si no eliminen les conseqüències de l'abús. Per tant, conseller, ja no estem davant... Acabo, vicepresident. Ja no estem davant ni d'una interpel·lació de Junts per Catalunya, ja no som davant d'una queixa d'uns treballadors organitzats o d'una queixa sindical. Estem davant d'una advertència europea. I un altre detall, i només perquè estigui al cas de com funciona el seu departament. Segurament ja ho sap, eh?, però com que els companys diputats possiblement no ho saben, jo crec que és just explicar-ho. Una interina pot ser cessada un dia laborable a les nou del dematí i a les dues del migdia rebre un correu en el que s'estableix que queda reincorporada. Cinc hores d'incertesa, de trencament vital i de gestió absurda, per no dir una altra cosa, del seu departament.

Conseller, el que està passant amb els processos d'estabilització genera molts, molts dubtes de si s'està aplicant bé la llei. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Com pensa evitar la pèrdua del coneixement acumulat als jutjats? Com pensa protegir els professionals que han sostingut el sistema durant anys? Com pensa garantir que la modernització de la justícia no es faci a costa de l'experiència de la llengua i de l'arrelament al país?

Conseller, volem dades públiques, revisió jurídica immediata, protecció del personal en abús, valoració real de l'antiguitat a Catalunya, el català com a requisit i mecanismes propis amb segell català. Conseller, malament anem...

El vicepresident segon

Diputat...

Isaac Padrós i Suarez

...si sortim derrotats de casa. Tenim les competències que tenim i les volem totes. I, a més, segons tinc entès, la política és l'eina que ens permet canviar les coses a millor. Conseller, si us plau, faci política.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Per a la rèplica, té la paraula el conseller durant cinc minuts, el senyor Ramon Espadaler Parcerisas. Quan vulgui, conseller.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor diputat. Sí, faig política i molt conscientment. I fer política consisteix –i ho vull dir amb aquesta claredat, també– en assumir la responsabilitat fins a l'últim dels encerts i errors del departament. I, per tant, si hi han hagut fallades, demano disculpes. Però també vull deixar molt clara l'absoluta confiança en l'equip que lidera tot l'àmbit de l'Administració de justícia del departament. I ho dic jo des del convenciment, després d'haver escoltat no només a vostè, sinó a tots els operadors jurídics, a tot el món judicial, a tot el món de la fiscalia.

El que no es pot obviar, i em sembla que fora un error considerable, és el que he intentat explicar en la primera intervenció, que vostè sembla que no ho ha volgut escoltar. Estem en un procés d'estabilització que ens ve donat respecte al qual no tenim capacitat normativa; estem en l'aplicació d'una llei que fa anys i panys que s'esperava i que és un nou canvi de paradigma i que no és un tema menor, i estem en un àmbit competencial. I vostè..., és molt fàcil de venir aquí i dir «és que les volem totes, les competències». Miri, a hores d'ara tenim les que tenim. I, per tant, aquests són els elements, aquest és l'entorn en el qual nosaltres, d'alguna manera, juguem. I en aquest entorn, amb aquesta manca moltes vegades de capacitat normativa, el que estem intentant és, evidentment, donar respostes. I jo el que percebo és que algunes d'aquestes respostes van més bé que malament. Està tot resolt? No. És evident. És evident que no. Però, en qualsevol cas, s'està avançant, i jo crec que s'està avançant pel bon camí, en un context de dificultat, de transformació, de canvi, d'insuficiència de competències, per resoldre alguns dels problemes que vostè assenyalava.

I em demanava: «Escolti, doni'ns dades.» Doncs en aquests moments s'han adjudicat 252 places de gestors, 575 de tècniques, 27 de forenses i 603 d'auxilis judicials. Fa un total de 1.457 places de les 2.068. Aquesta és la realitat que tenim a dia d'avui i anem avançant en tot el que és aquest procés d'estabilització, que, hi insisteixo, ens ve donat i sobre el qual tenim una capacitat, evidentment, limitada.

Nosaltres hem estat i continuarem estant amatents a allò que ens diuen els representants sindicals, a allò que ens diuen les veus crítiques com la seva, perquè les necessitem per anar avançant, però també amb aquesta mateixa claredat –i crec que n'anem donant mostres– de la capacitat d'asseure'ns tots plegats, en aquest cas, en el començament mateix de la legislatura, conscients de que abordaríem tot el que representava l'aplicació de la 1/2025, asseure'ns tots: la judicatura, a través de la Sala de Govern del TSJ, amb la secretaria de la Sala de Govern, peça absolutament clau, lletrats de l'Administració de justícia, més els operadors, més els representants dels sindicats, etcètera, etcètera. Seguirem en aquesta manera de voler procedir. Per tant, benvingudes les aportacions crítiques que ens facin, però facin-les en el context i en el camp de maniobra real que tenim com a govern de Catalunya.

Una altra cosa és dir: «Escolta, impulsarem reformes per tal de que el Govern de Catalunya tingui moltes més competències sobre alguns d'aquests aspectes.» I li he dit una cosa que em sembla que no és menor..., o n'hi han dues que no són menors. Una, el servei públic de justícia és l'únic dels serveis públics que es presta d'acord

i havent de buscar l'acord amb un altre poder de l'Estat. I això, evidentment, no és un tema menor i hi introdueix complexitat. I, per tant, crec que no es pot obviar en l'anàlisi. I dos, que ho fem en un moment, hi insisteixo, que es creuen tot el que és el procés d'estabilització, tot el que és el procés d'aplicació de la 1/2025, i tot el que és –i ho dic amb aquesta claredat– la migradesa de competències reals i efectives que tenim sobre cossos com aquells que depenen de nosaltres, però que tenen caràcter estatal.

En qualsevol cas, diputat, tingui per segur que la nostra actitud seguirà sent la d'asseure'ns, la de parlar, la d'escoltar i la de transformar en positiu totes aquelles reivindicacions que puguin anar venint, que crec que és allò que hem fet fins ara i que és allò que continuarem fent.

Moltes gràcies, senyor president, senyor diputat.

El vicepresident segon

Gràcies. Moltes gràcies.

**Interpel·lació al Govern sobre la coordinació amb els ens locals
per a garantir la bona utilització dels recursos i serveis públics**

300-00323/15

El dissetè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la coordinació amb els ens locals per a garantir la bona utilització dels recursos i serveis públics. La presenta el Grup Parlamentari del Partit Popular, i per exposar-la té deu minuts el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez. Durant deu minuts. Un segon... Quan vulgui.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, vicepresident. Conseller... Bien, hoy vengo a hacer una radiografía de cómo sus políticas han llevado a nuestros servicios públicos a un límite absoluto de colapso. Durante años, la izquierda nos ha dado la matracca con que defender el control de fronteras y el orden en servicios clave, como, por ejemplo, el padrón, nos convertía en poco menos que xenófobos e insolidarios. Nos han intentado vender que regalar derechos sin exigir deberes es el sumun de la bondad. Pero la realidad de la calle siempre les acaba dando en la cara al relato ficticio del Govern. Hoy la verdad es que la gente que se levanta cada mañana para trabajar, que pagan religiosamente sus impuestos y que cumplen con la ley están desprotegidos, estafados y relegados a ciudadanos de segunda. Cataluña sufre un descontrol migratorio y un fraude masivo en el padrón, que está desmantelando desde dentro nuestro estado del bienestar.

Según la ley de bases del régimen local, el padrón debe ser un reflejo real y efectivo de la residencia de las personas. Es una obligación bidireccional, *conseller*. El ciudadano tiene derecho a inscribirse donde vive, pero también la obligación legal de decir la verdad. ¿Pero qué ha hecho la izquierda en Cataluña? Todo lo contrario. Impulsaron desde la Generalitat un decálogo de empadronamiento, que básicamente lo que hizo fue dinamitar todos los controles, priorizando el acceso ilimitado por encima de cualquier control de veracidad. Han convertido un registro de población en un coladero sin ley. Pero permitir que cualquier persona se inscriba de forma ficticia en un domicilio donde jamás ha puesto un pie no es ni progresista ni solidario. Es amparar la ilegalidad y es estafar al resto de los vecinos.

Mire, esta de aquí es la foto de la vergüenza. Aquí están el PSC, Esquerra, Comuns, la CUP, hace un año, firmando este pacto por el padrón. No dudo que ese día ustedes se sentirían los tipos más solidarios del mundo, que se darían palmaditas en la espalda y que estarían así, con el pecho henchido de superioridad moral, pero la realidad es que, con esto, a quienes estaban perjudicando es a la gente honrada y trabajadora de Cataluña.

Y los resultados de su solidaridad de pandereta están a la vista de todos. En Cataluña se han detectado más de siete mil fraudes desde esta fotito, más de siete mil inscripciones ilegales y mentiras documentales consentidas por la desidia del pacto que ha arruinado nuestros servicios. Y siete mil son las detectadas, detectadas pese a ustedes. Imaginen cuántos miles deben haber, deben ser las cifras reales de este fraude masivo que todos ustedes promocionen.

En su afán de proteger a los delincuentes, han creado unos nuevos okupas: los okupas del padrón. Gente que no reside en esa localidad, pero que se inscriben fraudulentamente para obtener acceso inmediato a ventajas y prestaciones que no les corresponden, quitándoselas a quienes llevan toda la vida cotizando y esperando en la lista de acceso.

Y para los que dicen que esto son exageraciones, vamos a ir hablando de hechos que se han destapado los últimos meses. El Ayuntamiento de Olot, por ejemplo, ha dado de baja a 1.300 personas del padrón municipal en un solo año por fraude. El propio alcalde ha tenido que reconocer que este fraude tensaba de muerte los servicios municipales. 1.300 personas defraudando el padrón en una ciudad de 39.000 habitantes. ¿Usted sabe lo que significa eso para un pueblo de estas características?

En Sant Cugat, el consistorio ha tenido que dar de baja más de cuatro mil personas de golpe por figurar de forma irregular en el padrón. Cuatro mil personas fantasma que gozaban de todos los derechos por los que no contribuían en absoluto.

En Premià de Mar, los Mossos han desarticulado una mafia dedicada a realizar falsos empadronamientos a inmigrantes, una red delictiva que falsificaba contratos de alquiler, usurpaba la identidad de los legítimos propietarios de las viviendas y cobraba entre quinientos y ochocientos euros por un trámite legal.

O en Mataró, mi ciudad, donde hace poco se destapó un negocio millonario de unos hermanos marroquíes que controlaban una urbanización ilegal, un *camping* ilegal, en el que había empadronadas más de cien personas, en parcelas rústicas donde no se podía construir.

En Barcelona, en barrios como Raval o Nou Barris, encontramos pisos de cuarenta metros cuadrados con quince o veinte personas empadronadas que no viven ahí y que humanamente ni siquiera podrían hacerlo.

Eso es lo que las políticas de izquierdas han alimentado: un mercado negro de empadronamientos falsos donde las mafias se enriquecen mientras la convivencia en nuestros barrios se degrada. Hay una brecha abismal entre el discurso buenista que predica la izquierda y la cruda realidad de colapso que se vive en nuestros municipios. ¿Y en qué se traduce este fraude masivo en el día a día del ciudadano? Pues en un agravio comparativo brutal sobre los servicios públicos.

Hablemos, por ejemplo, de sanidad. En Cataluña, la tarjeta sanitaria está vinculada al empadronamiento para todas aquellas personas que no cotizan, es decir, que no contribuyen. ¿Qué significa esto? Que el fraude en el padrón se convierte automáticamente en la llave para acceder de forma fraudulenta al sistema sanitario de salud. Mientras un catalán que lleva toda la vida pagando sus impuestos sufre listas de espera interminables, el descontrol en el padrón permite que personas que no residen de forma legal y que no contribuyen en nada, colapsen consultas y agoten recursos de la sanidad.

Lo mismo ocurre en la educación. La normativa de utilización del padrón como criterio principal de zonificación para asignar plazas. Un empadronamiento fraudulento en un barrio distorsiona por completo los procesos de escolarización, satura aulas y perjudica de forma directa a las familias que sí residen legalmente y que se quedan sin plazas en colegios cerca de su domicilio.

Pero no acaba ahí. Las ayudas de emergencia social de los ayuntamientos, las bonificaciones fiscales de las tasas locales y las plazas de servicios municipales, que se financian con el dinero y el esfuerzo de todos aquellos que sí que contribuyen,

pero que se reparten basándose en un padrón descontrolado y que acaban negando el acceso a ellas a quien cumple la ley y que también las necesita.

Pero el colapso de los servicios públicos no es lo único al límite que se ha rebasado. El descontrol absoluto en la gestión de la inmigración ha traído una crisis de seguridad ciudadana que ya es innegable, por mucho que ustedes intenten censurar el debate. «Cataluña es hoy más segura que nunca», decía la *consellera* Parlon hace unas semanas. ¿Dónde viven ustedes? ¿En qué barrio? Díganmelo, porque creo que muchos ciudadanos de Cataluña desearían mudarse a esos barrios.

Los hechos aberrantes de las últimas semanas, *conseller*, hablan por sí solos. En plena calle Balmes, a la luz del día, y a escasos metros de una comisaría, un individuo era ejecutado con un tiro en la cabeza. Y ese es un reflejo del nivel de impunidad que se ha instalado en Cataluña. Las mafias y los delincuentes ya no se esconden y actúan a plena luz del día.

Y si hablamos de lo ocurrido en Vic, cinco *mossos* heridos, tras la detención de dos delincuentes multirreincidentes que, al ser interceptados, atacaron a los agentes con una violencia salvaje. Una agente de los Mossos placada y pateada en el suelo y otro con diecisiete puntos de sutura. Pero más allá de las agresiones físicas, está lo que profirieron. Amenazas de «Vic es muy pequeño. Mataré a tu familia.» ¿Quiere el señor *conseller* apostar conmigo sobre el origen de estos muchachos? En efecto, eran dos de esas jóvenes promesas que han venido a pagarnos las pensiones.

Y yo se lo repetiré las veces que haga falta. Quien venga a este país a integrarse y a contribuir es bienvenido, pero quien venga a delinquir, puerta, ya sea en avión o nadando. ¿Hasta cuándo vamos a tener que soportar que nuestros policías se jueguen la vida en las calles, frente a delincuentes que entran por una puerta de la comisaría y salen, al día siguiente, por la otra? La multirreincidencia y la violencia de las bandas delictivas importadas están destruyendo la paz social de nuestros pueblos y ciudades, y todo ello amparado por su Gobierno y por sus políticas.

La lucha contra el fraude en el padrón es una política de protección para aquellos ciudadanos, incluidos los inmigrantes que han entrado aquí de forma ilegal y han venido a integrarse y a contribuir, que cumplen las normas y que ven cómo el sistema premia siempre al tramposo y al delincuente. El derecho al empadronamiento de quien reside de verdad debe ser respetado, pero la obligación de que la inscripción refleje la realidad es exactamente igual de exigible. Y lo que nosotros le decimos, *conseller*, es que basta ya de ese buenismo hipócrita; basta ya de esos discursos vacíos con mentiras sobre los servicios públicos ilimitados.

Los servicios públicos se hunden, *conseller*, por su mala planificación, pero también por la saturación de una Cataluña pensada para 6 millones de personas que está actualmente aguantando 8 millones de personas, y que ustedes ya quieren que sean 10 millones de personas. Las calles cada día más inseguras y degradadas, y ustedes siempre mirando para otro lado. Y nosotros se lo volvemos a decir claro, porque es la hora de poner orden, de aplicar la ley y de devolver la dignidad, la seguridad y la justicia a los ciudadanos de Cataluña que cumplen las normas. Porque su modelo de Cataluña es que unos paguen, unos paguen por todos los servicios, unos sostengan Cataluña y otros, que no contribuyen en nada, gocen de todos los servicios sin aportar nada.

Nuestro modelo de Cataluña es seguir protegiendo a aquellas personas que hacen grande Cataluña, que contribuyen en Cataluña, que financian Cataluña y que tienen todo el derecho del mundo a que los servicios públicos también sean para ellos y no siempre para quienes ustedes consideren que deben merecerlos.

Muchas gracias.

El vicepresident segon

Gracias. Gracias, diputado. Gràcies. Moltes gràcies, diputat, per la resposta. Per a la resposta, té la paraula el conseller de la Presidència, el senyor Albert Dalmau Miranda, quan vulgui, durant deu minuts.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, vicepresident. Moltes gràcies, diputat. Jo tenia pensat respondre per un cantó, però l'he escoltat a vostè i encara no dono crèdit. Ha dit vostè que les persones «porta, i que tornin *a nado*» ha dit vostè? Vostè sap què significa, l'insult, a tantes persones que han mort i han perdut la vida, venint a buscar un futur millor, en el mar Mediterrani? Ha dit vostè això en seu parlamentària?

Ha dit vostè això en seu parlamentària? On estan els... On queda el debat sobre els valors, sobre l'ètica, sobre la moral? Vostès, que segurament varen tenir els líders del seu partit aplaudint durant més de set minuts la visita del Papa, van escoltar alguna cosa? Perquè es poden tenir debats de fons sobre el fet migratori. Jo els accepto, i podem tenir posicions diferents. Però jo, escoltant-lo a vostè..., o vostè s'ha equivocat de partit i venia avui representant, no ho sé, o a VOX o a Aliança Catalana, o el seu partit, diguem-ne, ja ha perdut el nord de forma completa.

Perquè es poden tenir, hi insisteixo, debats sobre el fet migratori. I vostès defensaran una posició; nosaltres en tenim una altra. Jo ho dic perquè, l'altre dia, en el Congrés dels Diputats, el papa Lleó parlava, deia, amb relació al fet migratori: «Rebasa cualquier lectura puramente demográfica o económica. Constituye una cuestión eminentemente moral y jurídica.» I crec que aquest debat de fons, que té a veure amb l'ètica i amb la moral, no? —«era foraster i em vau acollir»— depassa, diguem-ne, qualsevol tipus d'afirmació que es pot fer sobre l'element de la dignitat humana que vostè ha fet aquí.

I jo entenc que vostès deuen tenir les seves competicions, no sé si en clau nacional o en clau municipal a Mataró, però les afirmacions que vostè ha fet li he de dir que crec que estan completament fora de lloc del que s'ha de dir en seu parlamentària, sobre que si la gent ha de tornar *a nado*. I jo quasi li demanaria que demanés disculpes per una afirmació com aquesta. Jo els hi demanaria que demanés disculpes.

Perquè, escolti, és cert que el nostre país ha augmentat en població; és una realitat. Vostè creu que és una feblesa. Nosaltres defensem que és una riquesa. Perquè el fet de que Catalunya hagi augmentat en població ha contribuït a fer el nostre país més ric, més pròsper. D'això s'explica el creixement econòmic que tenim. D'això s'explica que s'hagin incorporat noves persones en una societat com la nostra, que està envellida, que formen part del sistema i que amb els seus impostos paguen les pensions també en el nostre país, cotitzen a la seguretat social, treballen en el nostre mercat laboral.

Vostè quan parla de les persones migrades, els hi posa cara? Sap qui són? Perquè vostè els identifica a tots com si fossin delinqüents. I, en canvi, vostè no identifica, quan va al metge, no només la persona que neteja, el metge, la infermera..., que m'és igual, perquè totes les professions tenen la mateixa dignitat i el mateix respecte.

Quan puja a l'autobús, no veu una persona que ha vingut al nostre país i és la persona que està conduint l'autobús? Quan veu els serveis de neteja, en el món del camp, en el món de la indústria, tantes persones que han vingut a contribuir en el nostre país en positiu, a aixecar Catalunya.

Vostès no tenen memòria sobre com s'ha forjat la història de Catalunya, sobre quina ha sigut l'aportació de tantes i tantes i tantes persones vingudes d'arreu a aixecar el país? Li he de dir que crec que té o un gran desconeixement del país o una mirada molt curta sobre la dignitat humana. (*Aplaudiments.*)

I clar, jo li he de dir..., vostès han plantejat aquesta pregunta avui. Pensava..., dic: «Mira, encara tindrem sort que el Partit Popular ha vingut a parlar una estona sobre el món municipal.» I dic: «Mira, encara tindrem motiu per contrastar models i per

poder posar quines han sigut algunes de les mesures que aquest Govern ha fet per enfortir els serveis públics.»

Però anem al debat de fons. Vull dir, el nostre país ha augmentat en població, i crec que ha contribuït a ser una riquesa per al país, per la seva contribució al funcionament de l'economia, perquè ha fet la nostra societat més pròspera, perquè hi ha més gent avui pagant impostos, perquè hi ha més gent sostenint el sistema de pensions, perquè tenim noves persones que s'incorporen al mercat de treball. I, a més, això suposa reptes.

La diferència entre vostès i nosaltres és que vostès pensen que la culpa, diguem-ne, dels problemes que hi ha en el nostre país és dels immigrants, i nosaltres pensem que la responsabilitat és de no haver fet els serveis públics i les infraestructures necessàries per adaptar un país de 8 milions que encara té els serveis públics i les infraestructures de 6 milions. I vostès alguna cosa haurien pogut fer, per cert, quan van estar al Govern central, aportant o més recursos a Catalunya per enfortir els serveis públics o fent les infraestructures que vostès no van fer durant tants anys.

I, per tant, li he de dir que... (*Aplaudiments*.) I, per tant, crec que aquesta és una realitat que nosaltres hem d'abordar. Però l'hi he de dir: si us plau, ja que estan aquí, diguem-ne, o no menteixi o llegeixi's les dades. Les pot buscar per ChatGPT, que també les hi donarà –ahir que va haver-hi un debat sobre aquest assumpte. També les hi donarà.

No és veritat, a Catalunya no han augmentat els delictes; a Catalunya hi ha delictes, i cada delicte és un fet molt greu que aquest Govern està combatent, però els estem combatent i els estem reduint. Vagin vostès a mirar les dades del Ministeri d'Interior de l'últim trimestre. Catalunya és l'única comunitat –de fet, és la comunitat líder a tot Espanya– que abaixa els seus delictes –un sis per cent respecte al trimestre de l'any anterior. I si anem a mirar la ràtio per mil habitants, diguem-ne, ja hi han dues comunitats que estan per sobre nostre, i la nostra lluita no acabarà fins que el delicte a Catalunya sigui zero.

Però, home, diguem-ne, en les afirmacions que vostè fa, com a mínim... Ja l'hi dic, les que tenen a veure amb la moral, ja hi reflexionarà vostè; les segones, home, com a mínim vagi a buscar les dades correctes. Si amb tota la gent que són segur que podran trobar temps per encertar-les. Però és que a Catalunya estan baixant els delictes. I estan baixant els delictes, perquè hi ha un govern progressista que fa de la seguretat un element central de les polítiques públiques, perquè creiem que és una política social.

Perquè tenim un abordatge que va des de l'àmbit policial, on saben que hem augmentat o estem augmentant els recursos del Cos de Mossos d'Esquadra amb cinc mil agents més per patrullar a Catalunya... Ho estem fent des del punt de vista judicial, perquè estem augmentant en dues-centes unitats judicials el conjunt de jutjats a Catalunya. Quan venim d'anys en els que s'augmentava un, tres, deu jutjats, dos-cents en dos anys, que s'estan desplegant i que s'han de desplegar en el conjunt del país. Però també ho abordem des de l'àmbit social, perquè sabem que cal també ser contundents amb el delicte, i també contra les seves causes, que estan darrere de la desigualtat. Per això estem treballant que hi hagi un pla de barris, amb 1.000 milions d'inversió en el conjunt del país. Per això estem enfortint el sistema d'integració en l'àmbit social o en l'àmbit lingüístic, per donar un futur de garantia d'integració a la comunitat. Aquestes són les polítiques que aquest Govern fa i, per tant, l'hi he de dir.

Sobre l'àmbit del padró, doncs, jo no sé si vostè el que vol és esborrar les persones del padró o, després d'haver-lo escoltat, esborrar-les de la faç de la terra. Perquè, clar, el que nosaltres intentem és que el padró sigui un reflex de la ciutadania que viu en el nostre país perquè puguem planificar els serveis públics. Perquè sense un padró adequat no podrem planificar la sanitat que necessitem, l'educació que necessitem o els Mossos d'Esquadra que necessitem, per fer front als serveis socials o per

combatre el delictes. I, per tant, evidentment que volem un padró que sigui adequat, i el Govern treballa i el món municipal treballa –amb una normativa que, per cert, és estatal– perquè es compleixi la normativa. I si hi ha frau el denunciarem i perseguirem. No en tinguin cap dubte.

Però l'element del padró és un element central per tenir una fotografia real de qui viu a casa nostra. Per això, entre altres coses, hem fet la regularització, per donar un carril de sortida a persones que estan en un espai de foscor, perquè tinguin un carril on poder treballar, on poder cotitzar, on poder pagar els seus impostos i on poder pagar i contribuir al sistema de pensions. Això és el sistema que nosaltres volem. Aquest és el camí que nosaltres defensem. Perquè defensem, sobretot, la dignitat humana.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, conseller. Per a la rèplica, té la paraula el diputat Cristian Escribano Ramírez. Ara per un temps de cinc minuts.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, vicepresident. *Conseller*, a mí que un partido que lo que hace con sus políticas es amparar a las mafias que trafican con seres humanos en los mares del Mediterráneo me venga aquí a dar lecciones de ética y de moral, sinceramente le digo que no, que no cuela y que no se lo voy a aceptar. (*Alguns aplaudiments.*)

Y mire, es revelador, porque usted, en ese alarde suyo..., y me sabe mal, pero es que es cinismo. Usted me dice: «Els hi posa cara? Els hi posa cara?» ¿Y usted? ¿Usted le pone cara a la señora de ochenta años a la que ayer un magrebí hizo un tirón y dejó en el suelo en Badalona? ¿Usted pone cara a todos los vecinos agredidos? ¿Usted pone cara a los *mossos d'esquadra* a quienes el otro día agredieron en Vic? ¿Usted pone cara al hombre, al agente de Mossos d'Esquadra que tuvo que tener diecisiete puntos de sutura? ¿Usted pone cara a los vecinos de los barrios cada día más degradados que sufren la delincuencia que ustedes han importado? ¿Ustedes a toda esa gente le ponen cara?

A ustedes esa gente les da absolutamente igual. Ustedes tienen un modelo de gobierno que es hacer que nuestros barrios cada vez sean más degradados e inseguros para que sus políticas de subvención y de ayuditas repartidas a aquellos que a ustedes les benefician sigan calando en la gente y cada vez tener una red clientelar más amplia. Pero a ustedes Cataluña y los barrios humildes les dan igual. (*Alguns aplaudiments.*)

Señor *conseller*, hay tráfico en el padrón, hay fraude en el padrón. En decenas de ayuntamientos. Y ayuntamientos de su signo político..., se niegan a combatir. Usted sabe que yo también soy concejal en el Ayuntamiento de Mataró e impulsé una propuesta para que el ayuntamiento hiciera un padrón fidedigno. Su grupo municipal se abstuvo, el PSC se abstuvo. Y desde entonces no ha hecho nada, pese a que cada día llegan decenas de personas denunciando fraude. En los centros de asistencia primaria se presenta gente que recibe tarjetas sanitarias a nombre de inmigrantes ilegales que no residen en su casa pero que reciben ahí la tarjeta sanitaria, porque están empadronados de forma fraudulenta. Gente que se tiene que presentar en servicios municipales porque hay empadronados de forma fraudulenta.

Mire, ayer justamente una vecina de Mataró me envió esto. (*L'orador mostra un full a la cambra.*) Es una carta del Ayuntamiento de Mataró en la que le dice que el padrón en el que ella está inscrita..., está de forma fraudulenta, y que en diez días la van a dar de baja. ¡Una persona que tiene este piso en propiedad! ¿Pero usted lo ve normal, señor *conseller*? Personas que son propietarias de los domicilios tienen que ceder un día de su trabajo, que no les sale igual de gratis que a usted, para tener que ir a los servicios municipales del ayuntamiento para demostrar que ese piso está en titularidad. En cambio, a todas aquellas personas ilegales que están empadronadas

les dan un margen de seis a ocho meses para que sigan ahí empadronadas. Y es una puñetera vergüenza lo que su Gobierno ha propiciado con este pacto por el padrón, que lo único que hace es hacer ciudadanos de primera y de segunda dependiendo de si contribuyen o no contribuyen. Esa es la realidad de su Govern.

Pero, señor *conseller*, mire, la realidad de todo lo que pasa en nuestras ciudades, en nuestra comunidad, es que el suyo es el Gobierno de los okupas, el Gobierno de los okupas en todo. (*Veus de fons.*) El Gobierno de los okupas en las viviendas, el Gobierno de los okupas en los padrones, en los servicios públicos, en las ayudas... Ustedes tienen una política de promocionar al delincuente.

Y yo le digo, si usted es una persona tan solidaria y su grupo es una persona tan solidaria, es muy sencillo: a toda esta gente que ustedes quieren empadronar de forma fraudulenta, hágalo en su piso, en el piso del señor Illa o en los veintisiete del señor Iceta. (*Alguns aplaudiments.*) Lo puede hacer usted ahí. Ahí puede usted empadronar a toda esta gente que nos quiere meter como un coladero, pero no en nuestros municipios, que tienen los servicios públicos saturados, y que la gente que contribuye cada día –que no le sale gratis, señor *conseller*–..., la mujer que me envió ayer esto se levanta cada día a las cinco de la mañana para ir a trabajar y va a tener que perder un puñetero día de trabajo para ir a servicios municipales del ayuntamiento y demostrar que ella sí vive ahí, que es su piso de propiedad.

Señor *conseller*, mire, cuando toque debatir la moción subsiguiente a esta interpelación, lo que yo voy a hacer es una enmienda a su pacto por el padrón, pero también una enmienda a las políticas que desde su Gobierno y desde los anteriores han promulgado en esta Generalitat. Una Generalitat que lo que ha hecho es dejar abandonados a los ciudadanos honrados que se levantan, que cumplen y que hacen de Cataluña un lugar próspero y mejor.

Porque por mucho que usted diga y presuma cada día de que Cataluña va mejor, no: Cataluña no va mejor. Ni en las cifras de delincuencia, porque le recuerdo que los delitos graves aumentan –violaciones, tiroteos, delitos graves–, ni siquiera en las cifras que notan realmente los ciudadanos: treinta y seis por ciento de pobreza infantil.

Ese es su legado para Cataluña por mucho que usted venga hoy aquí a decir otras cosas.

Muchas gracias.

El vicepresident segon

I ara, per a la rèplica, té la paraula el conseller de la Presidència, senyor Albert Dalmau Miranda. Cinc minuts.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, vicepresident. Diputat, miri, l'única degradació que hi ha hagut avui és la que ha deixat vostè en aquesta cambra situant el llistó moral pel terra. (*Alguns aplaudiments.*) Això és l'única degradació que hi ha hagut avui en aquesta cambra.

Però, a més, és que l'hi dic, s'equivoquen en l'estratègia –s'equivoquen en l'estratègia. Vostès i nosaltres tenim idees, en moltíssimes coses, que són oposades, però vostès no havien de ser moderats? Per vostès els valors no són importants? L'hi repetixo, vostès es reafirma en el que ha dit avui aquí, que hi hagin persones que tornin «a nado»? Això és lo que ha dit vostè avui aquí. Es reafirma en això? El seu grup està d'acord amb aquesta afirmació que vostè ha fet aquí? Jo li demano que ens ho exposi, perquè es poden tenir visions diferents, però situar alguns elements que vostè ha fixat aquí..., crec que no són dignes ni d'aquesta cambra ni, a més, l'hi he de dir, tampoc de la seva formació política. (*Alguns aplaudiments.*) Tampoc de la seva formació política –tampoc.

I per això li he dit abans que crec que li aniria bé rellegir el discurs de la visita del sant pare. Potser vostè no és creient, però si ho és, diguem-ne..., rellegir el dis-

curs de la visita del sant pare, sobre quins missatges va fer. En primer lloc, sobre la polarització, i l'altre, sobre les persones migrades. I, si no, pot anar a veure, si no li agrada el del Congrés dels Diputats, la visita a les illes Canàries, quins missatges ens va deixar sobre aquest element.

Però és que, a més, ja l'hi he dit abans, les seves afirmacions no només són errònies, no només parteixen de..., és que, a més, utilitza xifres que són falses. I una mentida, per molt que vostè la vulgui repetir cinquanta vegades, no la convertirà en veritat. I, hi insisteixo, nosaltres no tenim una actitud que contemporitzi amb el delictes o amb la violència, és que som el Govern que l'està combatent. Som el Govern que està donant la volta a la situació d'inseguretat a Catalunya.

I que queda feina per fer? Moltíssima. I que farà falta la col·laboració de tanta gent i de tantes formacions polítiques? Moltíssimes. Però l'hi he dit abans, busqui-ho a les últimes xifres: la delinqüència a Catalunya baixa, no puja. És com una lliçó d'aquestes d'Epi i Blas, o sigui, baixa, no puja a Catalunya. I, per tant, crec que aquest, com a mínim..., sigui un fet que vostè reconeix.

I evidentment que nosaltres tenim en ment quines són les cares. Diu: «Vostè coneix les cares dels mossos d'esquadra?» I tant que les coneixem. Entre altres coses perquè som el Govern que està ampliant la plantilla dels Mossos d'Esquadra a Catalunya amb cinc mil nous agents. Clar que sí. (*Alguns aplaudiments.*) I la de les unitats judicials en el nostre país, que les estem ampliant amb dues-centes unitats judicials.

Però és que no n'hi ha prou amb això per combatre el delictes. I ho hem dit, el nostre país és un país de drets i de deures, i per això també hem endurit el Codi penal, però també per això estem actuant des del punt de vista de les polítiques socials en el nostre país. Mai haurà trobat un govern que posi tants recursos fruit d'acords a que hem arribat, entre altres formacions, amb Esquerra Republicana o amb els Comuns, en habitatge per resoldre un dels problemes de fons del nostre país, en la transformació dels barris en el nostre país, a través del pla de barris.

Vostè parla d'habitatge? Vostè parla de Mataró. El barri de Cerdanyola, a Mataró, on aquest Govern hi posarà 25 milions d'euros sumats als de l'ajuntament per poder transformar el barri de Cerdanyola a Mataró. Això és fer polítiques socials. Això és treballar per un país que no volem que es degradi.

I, evidentment, ho he dit abans, la riquesa del nostre país és que ha crescut en població amb persones que han vingut a contribuir, a treballar; a contribuir i a fer que el nostre país sigui millor, com tantes altres persones en altres èpoques en el nostre país ho van venir a fer. I si pensem que aquesta va ser una premissa positiva perquè creixés Catalunya, li dic que aquesta també ho és, però necessitem un país de drets i deures. I la feina dels governants i la feina de les institucions i la feina dels parlaments, que també els inclou a vostès, és fer propostes perquè el país s'adapti a aquesta nova realitat i perquè el país creixi en serveis públics.

Perquè sabem que la desesperança i la desconfiança comencen quan els serveis públics no són de qualitat, i és per això que li puc dir, entre altres coses, que aquest Govern... Vostè em parlava de CAPs. Aquest Govern haurà presentat la transformació de vint-i-quatre nous CAPs des de que vam començar la legislatura, fruit de l'acció d'aquest Govern i de governs anteriors, i en deixarà vint-i-vuit més acabats abans d'acabar aquesta legislatura. I està transformant el sistema sanitari en el conjunt del país: del Verge de la Cinta de Tortosa a l'Hospital Trueta de Girona, passant per l'Arnau de Vilanova.

Això és el que fan els governs: ocupar-se dels problemes del país, ocupar-se dels problemes de fons i, sobretot, no contribuir a buscar culpables entre qualsevol persona que té la mateixa dignitat només pel fet de ser persona, sinó fer la nostra feina per deixar un país millor. I, sobretot, l'hi he dit, contribuir a deixar un país més digne.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon
Moltes gràcies.

Interpel·lació al Govern sobre el sistema sanitari a les comarques gironines

300-00316/15

El divuitè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre el sistema sanitari a les comarques gironines, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula el senyor Jordi Viñas i Xifra durant deu minuts.

Jordi Viñas i Xifra

Gràcies, vicepresident. Conseller, diputats i diputades, avui interpel·lem el Govern sobre la situació de la salut a les comarques gironines, i ho faré, i venint de la interpel·lació anterior, amb una voluntat constructiva. Perquè la salut pública és probablement el servei que millor defineix la qualitat d'un país. És el servei que ens acompanya quan naixem, quan emmalaltim i quan envellim. És el servei que, en definitiva, ens iguala, i és també el servei que posa a prova la capacitat de les administracions per garantir drets amb independència del lloc on viu cada persona.

Les comarques gironines viuen una situació paradoxal. D'una banda, tenim una oportunitat històrica: el nou campus de salut a Salt, el nou Hospital Trueta, un projecte que comença a caminar fermament el 2017 amb la consellera Vergés i que avança segons el cronograma establert. Un projecte estratègic per a les comarques gironines que ens dona l'oportunitat de convertir-nos en un gran pol assistencial, de docència, de recerca i d'innovació. I des d'aquí vull donar les gràcies i vull felicitar el Govern per anunciar que el campus de salut de Salt és un projecte estratègic de país. Crec que aquest és un anunci, juntament amb les inversions previstes al pressupost per a la urbanització del subsector 1 del campus..., que això enforteix la visió estratègica del projecte per a les comarques gironines. No s'aturin –no s'aturin. Pensin que aquest és segurament el projecte de comarques gironines de transformació social i econòmica més important dels propers anys. I tot això creiem que és positiu. Tot això és necessari, i tot això compta amb el suport del territori.

Però, d'altra banda, tenim una realitat que no pot esperar deu anys. Tenim ciutadans que esperen massa, tenim professionals que suporten massa càrrega i tenim territoris que encara viuen massa incerteses. Per això avui no volem parlar només del sistema sanitari que tindrem en el futur, sinó que volem parlar del sistema sanitari que tenim avui.

Les dades oficials sobre les llistes d'espera al territori publicades aquest any són especialment preocupants, perquè evidencien que les oportunitats d'accés a la salut continuen depenent massa sovint del territori on viu cada persona. Parlem molt d'equitat, però les dades ens mostren una realitat diferent. A Catalunya, la primera visita a un especialista té una espera mitjana d'uns cent sis dies, però darrere d'aquesta mitjana s'amaguen desigualtats importants i les comarques gironines no en són una excepció. Creiem que és al contrari, tenim exemples que haurien de preocupar o que ens haurien de preocupar.

A l'Hospital Santa Caterina, determinades intervencions hematològiques acumulen una espera mitjana de 1.037 dies –1.037 dies–, això són pràcticament tres anys. I, mentrestant, per a aquesta mateixa intervenció l'Hospital de Sant Pau de Barcelona registra una espera de 693 dies. També és una espera excessiva, però 344 dies inferior a la de Girona, és a dir, gairebé un any menys d'espera.

I encara n'hi ha més. A l'Hospital Trueta, la cirurgia bariàtrica registra una espera d'una mitjana de 335 dies, gairebé un any, mentre que la mitjana catalana se situa en 188 dies. Això significa que els pacients gironins han d'esperar gairebé cinc me-

sos més que la mitjana del país. Aquestes són algunes de les dades comparatives. En podríem donar més, però tampoc entraré a allargar-me en aquest aspecte.

La conformació de les xarxes territorials de salut va ser una de les principals apostes de l'anterior Govern per garantir l'equitat territorial, la qualitat assistencial i també l'accés als serveis sanitaris amb la màxima proximitat possible. Durant la catorzena legislatura, es va impulsar un nou model d'organització de l'atenció hospitalària basat en la col·laboració entre centres d'un mateix territori amb la signatura dels convenis d'aliança estratègica de les primeres xarxes territorials de salut a Girona, Lleida, Lleida-Pirineu i la C-17, i es va deixar avançada la definició de les xarxes pendents, entre elles, la de Catalunya Central.

Aquesta estratègia anava acompanyada d'un esforç per reduir les llistes d'espera i millorar l'accessibilitat al sistema sanitari. Tanmateix, les dades actuals continuen mostrant diferències molt significatives entre territoris.

I, davant d'aquesta realitat, li formularé un parell de preguntes que crec que són inevitables. Quin balanç fa el Govern del desplegament de les xarxes territorials de salut impulsades durant l'anterior legislatura? I quines xarxes s'han constituït efectivament i quines continuen pendents de desplegament? I quin pla específic està impulsant el Govern per reduir les desigualtats territorials en les llistes d'espera i garantir una accessibilitat equitativa als serveis sanitaris arreu de Catalunya?

Però hi ha una segona qüestió encara més preocupant, perquè si les llistes d'espera són el símptoma, els professionals són el diagnòstic. Els darrers mesos hem vist com professionals dels hospitals Trueta, Santa Caterina, Hospital de Palamós i Hospital de Blanes s'han sumat a la campanya «Ni un minut més». I, per cert, ahir vèiem com començava una vaga de metges, i el missatge que envien és, crec, extraordinàriament greu. Ens estan dient que una part important de l'activitat assistencial del sistema depèn de les hores extres i de l'activitat extraordinària que assumeixen voluntàriament els professionals. Dit d'una altra manera, conseller, ens estan dient que el sistema funciona perquè hi ha persones que fan molt més del que els correspondria. I això creiem que no és sostenible. Cap sistema públic pot funcionar indefinidament sobre la base del sacrifici personal dels seus treballadors. Cap sistema públic pot convertir l'excepcionalitat en normalitat.

I això ens porta directament a una altra realitat: Girona continua tenint dificultats per captar i retenir professionals. Recentment hem conegut una dada també devastadora: quatre de cada deu infermeres es plantegen abandonar la professió abans de deu anys –quatre de cada deu. Aquesta dada no és només una alerta, creiem, laboral; és una alerta també sobre el futur del sistema sanitari. Al final, qui atindrà als hospitals, qui atindrà als CAPs, qui atindrà a les residències i qui atindrà la població cada vegada més envellida?

La manca de professionals és probablement la principal amenaça que afronta la sanitat catalana durant la pròxima dècada, perquè sense professionals, conseller, no hi ha sistema. I aquí és on vull formular una altra pregunta: té previst el Departament de Salut fer un seguiment efectiu del pla d'acció per a la millora de l'atracció i la fidelització dels professionals del sistema de salut elaborat a partir de les conclusions del Fòrum de Diàleg Professional?

I, si volem retenir professionals, hem de començar per tractar-los de manera justa. Fa anys que els professionals de l'ICS i de l'IAS reclamen una equiparació efectiva de les seves condicions salarials i laborals. En aquest tema sap, conseller, que des d'Esquerra Republicana portem molt de temps presentant propostes de resolució, aprovant mocions, batallant per allò que ens sembla just, i creiem que no pot esperar més. És urgent avançar cap a l'equiparació de les condicions laborals i salarials de l'Institut d'Assistència Sanitària amb les de l'ICS, no només per fer justícia als professionals –que també–, sinó també per donar l'impuls que necessita el nou parc hospitalari a Salt. I creiem que aquest nou equipament, aquesta nova fusió d'equipaments, pot ser una gran oportunitat per fer-ho efectiu.

Cal continuar treballant entre altres mesures clau, també, com la millora dels transports públics als centres sanitaris i l'optimització dels serveis d'urgències amb un únic objectiu, que és garantir una assistència sanitària de qualitat per a tota la ciutadania. Fa anys que senten parlar dels processos progressius, fa anys que senten parlar de compromisos, però les diferències continuen existint. I això dificulta, com deia, la captació de talent, dificulta la fidelització dels professionals i dificulta la cohesió del sistema. L'equiparació salarial no és només una reivindicació laboral. És una política de justícia, és una política, com deia, de captació de talent. És una política imprescindible per al futur de la sanitat pública gironina.

Permetin-me acabar o anar acabant parlant de l'Hospital de Campdevàrol i de la manca d'inversions d'equipaments de les comarques gironines. Perquè quan parlem de Campdevàrol no parlem només d'un hospital, parlem del Ripollès, parlem de la muntanya, parlem de cohesió territorial, parlem del dret dels ciutadans a rebre una atenció sanitària propera i de qualitat.

El Govern defensa que la nova AIS Osona-Lluçanès-Ripollès garantirà la viabilitat de l'hospital i reforçarà la seva sostenibilitat, i celebrem aquesta voluntat, però el territori necessita certeses. Necessita saber quina serà la cartera de serveis futura, necessita saber quines inversions estan compromeses, necessita saber quin impacte tindran els nous fluxos assistencials sobre la Vall de Camprodon, sobre Sant Joan de les Abadesses i el conjunt, en definitiva, del Ripollès.

La confiança es construeix amb compromisos verificables, escoltant el territori i sent transparents, i en aquest cas crec que al territori se li han donat poques explicacions i que no s'ha donat prou la cara en aquest tema.

L'equitat territorial també es construeix amb inversions. A Palafrugell continua pendent l'ampliació del CAP, malgrat que els terrenys estan disponibles des de l'any 22; a Palamós continua pendent el nou hospital anunciat l'any 2023; a Lloret continua pendent el compromís de convertir el CAP Doctor Cabanyes en un CUAP; a la Bisbal cal desencallar definitivament la qüestió dels terrenys; a Bescanó cal avançar tan aviat com es formalitzi la cessió d'aquests terrenys; a Sant Feliu de Guíxols cal impulsar l'ampliació dels serveis i la renovació de l'equipament diagnòstic del CAP, i a Vilablareix continua pendent una ampliació imprescindible. I en tots els casos hi ha una mateixa sensació, la sensació que els compromisos avancen molt lentament.

Conseller, per anar acabant, les comarques gironines tenen avui una oportunitat extraordinària, com li deia, amb el nou campus de salut a Salt. És un projecte estratègic de país que compartim i que compta amb el suport del territori. Però el futur, com li deia, no pot ser una excusa per no actuar en el present, i mentre planifiquem els equipaments de la pròxima dècada hi ha ciutadans que continuen esperant massa per ser atesos, professionals que sostenen el sistema amb una càrrega cada vegada més difícil d'assumir i infraestructures imprescindibles que continuen pendents arreu del territori.

La salut, com deia, és un dret, i els drets no poden dependre del codi postal. No podem acceptar que hi hagi diferències tan importants en el temps d'espera segons el territori, no podem normalitzar que una part del sistema funcioni gràcies a l'esforç extraordinari dels seus professionals i no podem permetre que els compromisos adquirits amb les comarques gironines avancin més lentament del que la ciutadania necessita.

Per això li demanem tres coses: reduir les desigualtats territorials (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i vaig acabant, president–, reforçar les polítiques de captació i fidelització dels professionals i accelerar les inversions i els projectes compromesos amb el territori.

En definitiva, les comarques gironines no demanem més que ningú, demanem allò que és exigible a qualsevol servei públic: accés, qualitat i equitat.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara de resposta del conseller, i té la paraula l'honorable Albert Dalmau Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Moltes gràcies, diputat. La veritat, li he de dir que s'agraeix, després d'on veníem, que puguem parlar dels temes de fons del país, no? I l'hi agraeixo perquè, honestament, i enllaçant-t'ho amb un dels fils conductors que he fet servir en la resposta anterior, els hi vull reconèixer a vostès un paper que han tingut molt important.

Quan dic que el nostre país ha de passar d'aquest país de les infraestructures i serveis de 6 milions al país de 8 milions, jo els hi vull reconèixer que el Govern republicà del president Aragonès va fer un salt important en assentar les bases d'aquest viratge en matèria d'infraestructures, que moltes d'elles, diguem-ne, aquest Govern ha vist materialitzades ara, especialment en matèria dels centres d'atenció primària. I ho vull significar en matèria de salut, també: no només l'impuls econòmic que hi va haver, sinó, a més, també els recursos que varen venir dels fons Next Generation i del mecanisme de recuperació, que van ajudar a posar recursos en matèria de salut.

I, per tant, quan jo explico que hem pogut inaugurar en aquesta legislatura fins a vint-i-quatre nous CAPs entre els que estan..., de nova construcció, no?, a Pineda, a Sant Fruitós del Bages aquesta setmana, i els que hem renovat, això també ve de l'impuls de governs anteriors, de la mateixa manera que els vint-i-quatre que nosaltres estem deixant planificats en la transformació futura.

I l'hi he de dir perquè, a més, honestament, coincidim amb vostè, i, a més, amb la seva anterior condició com a alcalde, en situar el campus de la regió sanitària de Girona, el nou Hospital Trueta, com un element central de la política del Govern en el conjunt de les comarques gironines. Si hagués de dir quin és el projecte principal del Govern a comarques gironines jo diria el Trueta, pel que significa des del punt de vista assistencial, pel que significa des del punt de vista universitari i docent i pel que significa des del punt de vista també del propi àmbit del desenvolupament econòmic.

I crec que, fruit dels acords a que hem arribat amb l'Ajuntament de Girona, amb l'Ajuntament de Salt, i amb l'impuls que aquest Govern li ha donat, l'hem situat al mateix nivell d'exigència, perquè crec que flotava en l'ambient que el Trueta no pogués passar en segona prioritat, no?, per darrere de l'Hospital Clínic..., l'hem situat, l'hi he de dir, amb el mateix nivell d'ambició, quasi li diria que gairebé per davant, perquè en termes de calendaris el nou campus de salut de comarques gironines és el principal projecte que el Govern està desenvolupant en matèria de planificació de salut, si som capaços de poder acabar de tancar tots els temes de planejament, que ens en queden alguns encara amb l'Estat però que confio que podrem tancar aviat, i fruit d'aquesta col·laboració que hem fixat entre les diferents institucions del país.

Ho dic perquè la regió sanitària de Girona saben vostès que dona servei a aquests 940.000 habitants. Estem parlant de cinquanta-sis centres d'atenció primària, 168 consultoris locals, quaranta-un equips d'atenció primària i onze hospitals en el seu conjunt. I, quan parlem del que significa el Trueta, estem parlant d'una inversió de 740 milions d'euros, amb una superfície estimada de 175.000 metres quadrats en un complex edificable de 320.000, quan sumem els àmbits docent, universitari i de recerca. Que em sembla, per tant, no?, després de que haguem pogut adjudicar el projecte a aquesta UTE d'arquitectura en el que ja estem treballant, doncs..., deixem el principal projecte a comarques gironines encarrilat.

Ara, és veritat, el país té reptes, i el país té reptes en matèria d'uns serveis públics que estan tensionats. Per això insisteixo en aquest treball que estem fent d'ampliació dels centres d'atenció primària en el conjunt del país. Però deixi'm que em centri en algunes qüestions que em semblen rellevants de la regió sanitària de comarques

gironines, començant per aquest rescat que hem fet del projecte de transformació de l'Hospital de Calella, que és un projecte llargament reivindicat que el Govern ha tornat a posar en marxa perquè puguem garantir el seu finançament durant aquesta legislatura i des del punt de vista del que tenen algunes de les transformacions que estem fent del model assistencial.

Per exemple, l'extensió que hem fet de tot allò que té a veure amb l'extensió de l'atenció a crítics i semicrítics a tota la demarcació de Girona. Aquest desplegament, que saben que s'ha iniciat amb la posada en marxa de la nova unitat de cures semicrítiques a l'Hospital de Palamós, que disposa de vuit llits de semicrítics, no només des del punt de vista assistencial, sinó també des del punt de vista de la retenció de talent, perquè ens permet estar més connectats amb l'hospital de referència, en aquest cas amb el Trueta, Santa Caterina. I la previsió és la posada en marxa de les unitats de semicrítics a l'Hospital de Figueres, amb vuit llits, a l'Hospital d'Olot i al comarcal de la Garrotxa, amb quatre llits, i, en aquest últim cas, en el darrer quadrimestre de l'any. I més endavant, doncs, coincidint amb la reforma de l'Hospital, com els deia, Sant Jaume de Calella, amb la posada en marxa d'aquests dotze llits per a pacients semicrítics. Que també saben vostès que estem fent obres per ampliar l'UCI del Trueta amb aquests dotze llits més.

Un cop acabat aquest desplegament a la regió sanitària, el nou model d'atenció al pacient crític i semicrític, doncs, ens permet l'increment de capacitat fins a trenta-nou llits d'UCI respecte als vint-i-set actuals, i els quaranta-quatre llits de semicrítics respecte als dotze actuals.

I, per tant, estem fent un esforç important des del punt de vista de la infraestructura sanitària en el conjunt del país i des del punt de vista del desplegament del model d'atenció en el conjunt del país.

I li he de dir que això també s'està veient en l'àmbit de l'atenció primària, on, a més, saben que hem posat en marxa aquests grups de centres de salut integral de referència, els CSIRs, entre els quals, en el cas..., on estem posant el pes d'algunes proves, com ha de ser..., doncs miri, en el cas de Vic, no?, ha suposat l'element central on pivota el pla CURA per passar d'aquests quatre-cents dies de les llistes de dependència als seixanta, integrant-ho en les llistes del servei d'atenció primària. I a la regió sanitària de Girona així ho fem en el cas de l'EAP de Salt, a la de Canet de Mar i a la de Calella.

Però l'altre té a veure, evidentment, vostè ho ha apuntat..., des de quin punt de vista el treball sobre les xarxes territorials tenen a veure amb aquesta planificació que el Govern ha fet en matèria de les àrees integrades de salut, que responen, com vostès saben, a criteris de mobilitat real, sostenibilitat poblacional i coordinació assistencial, amb l'objectiu d'optimitzar els recursos i garantir l'equitat territorial. I la planificació que nosaltres hem fet des d'aquest punt de vista està responenent a criteris..., com he dit abans, la mobilitat natural de la població, la dimensió poblacional suficient per garantir sostenibilitat, la dispersió territorial i les distàncies als serveis i les necessitats presents amb relació a la planificació territorial del conjunt del país.

Un dels canvis ja l'ha apuntat vostè, no? En el cas del Ripollès, que deixa de constituir una única unitat assistencial i queda dividit en dues, en l' AIS 4 d'Osona, Lluçanès, Ripollès, i l' AIS 5 de Camprodon, Garrotxa, Gironès, Pla de l'Estany i Selva interior. I crec que aquest és un objectiu justament per enfortir la cohesió territorial i l'equitat als serveis, perquè els estudis de mobilitat ja ens indiquen a on es dirigeixen els pacients en cadascuna de les situacions, i per això hem volgut fer aquest treball de planificació.

Vostè ha apuntat el repte que com a país tenim –i no l'hi nego– amb relació a les llistes d'espera. També li he de dir que, amb relació a les llistes d'espera, als procediments de càncer o en els procediments greus no només estem contenint, sinó que estem aconseguint abaixar-les. I sé que el repte de les llistes d'espera és global, perquè per a un pacient és important en qualsevol..., del seu moment assistencial, però

també li he de dir que en els casos més greus estem contenint-les i abaixant-les, en un moment en el que tenim la tensió no només poblacional, sinó de l'envelliment de la població, cosa que tensiona, evidentment, la càrrega sobre el conjunt del sistema sanitari.

I, per tant, per fer-hi front estem fent aquest seguit d'actuacions que vostè apuntava. I hem ampliat el sistema de detecció, el procediment de detecció de càncer nou en cinc procediments: pròstata, pell, bufeta, pàncrees i ovari.

I aquests són alguns dels elements que el Govern ha posat damunt la taula, però sí que li agafo el guant amb relació a aquesta necessitat d'enfortir la xarxa territorial, en aquest cas amb el debat obert que hi pugui haver al voltant de les AIS. El nostre objectiu és donar aquest element d'estabilitat amb diàleg amb el conjunt del territori per explicar quins són els criteris de planificació que estan darrere de poder garantir aquestes aliances, que, com li deia, doncs... Per exemple, en el cas de la Vall de Ribes, Ripoll i Campdevàrol, formen part d'aquest treball que hem estat fent justament amb l'aliança estratègica entre l'Hospital de Campdevàrol i el Consorci Hospitalari de Vic, que actualment comparteixen divuit serveis i una direcció assistencial territorial amb l'objectiu, ho hem dit abans, que siguin els professionals qui es desplaçin i no pas els pacients. I és en aquest sentit, doncs, que seguim treballant.

En l'àmbit laboral, l'hi he de dir, sap vostè que conviuen diferents..., per la naturalesa de l'origen dels diferents centres hospitalaris, que combinen diferents règims laborals, perquè tenim professionals i hospitals pròpiament de l'ICS i d'altres que estan en el conveni del Siscat perquè venen o de dinàmiques privades que han passat a publicoprivades, antics serveis de les diputacions i dels ajuntaments... I és en aquest sentit que hem creat la taula d'harmonització amb l'objectiu de treballar per l'harmonització entre els dos convenis. I hem de deixar..., fer possible aquest treball, que sé que preocupa en el conjunt del territori, per poder garantir, en el diàleg amb els diferents agents econòmics i socials, avançar progressivament al voltant de la taula d'harmonització.

I en aquest sentit, doncs, espero que ens permeti que puguem aprofundir en un debat que sé que és necessari, que és el reflex d'un país que està transitant (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) a enfortir els seus serveis públics. I, per tant, en el següent torn li podré respondre.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Jordi Viñas i Xifra.

Jordi Viñas i Xifra

Gràcies. Gràcies, conseller. És evident que coincidim amb el projecte més important de les comarques gironines. Ho he comentat, ho ha comentat vostè, és un projecte que va molt més enllà d'un hospital. És un campus de salut que permetrà, com li deia, aquesta transformació social i econòmica.

Aquí jo crec que tots hem anat fent la feina: els ajuntaments, el Govern, els governs anteriors, i, com deia vostè, ara hem d'acabar d'avançar tancant temes de planejament que ens queden, que ja no depenen tant dels ajuntaments, sinó que depenen del *ministerio*, però crec que van en la línia que l'esforç del Govern en poder tancar això és evident. I el que sí que ens cal és poder-ho tancar al més ràpidament possible, perquè sabem que aquests projectes no es fan d'un dia per l'altre, sinó que són a mig, llarg termini. I, per tant, es tracta de donar una certesa a la ciutadania de les comarques gironines, que fa molt de temps que reclama aquest projecte, per tal de que es faci efectiu al més aviat possible. I, com deia, amb un consens del territori important, que això no ha de ser cap..., al revés, ha de ser un element enfortidor que permeti avançar en aquesta línia.

Però la qüestió que plantejava no era només el que deia, què plantejem d'aquí a deu anys, sinó que la qüestió és el que passa avui, no? Perquè avui, com deia, con-

tinuem tenint diferències importants en les llistes d'espera. És cert, que vostè ho ha comentat, que segurament en aquelles patologies més importants les llistes d'espera es van mantenint o es van reduint –en aquelles patologies, com dèiem, més importants–, però no ens podem quedar aquí, hem d'intentar que les llistes d'espera es redueixin en totes les patologies i que les proves diagnòstiques o la intervenció quirúrgica també vagin avançant en aquest temps i que no s'hagin d'esperar tant a l'hora de poder fer una prova o de rebre un diagnòstic.

Per això li hem demanat també pel pla específic per reduir aquestes desigualtats territorials, amb objectius mesurables, calendaris concrets i indicadors de seguiment. Jo crec que això és important poder-ho plasmar, poder-ho traslladar, perquè només allò que es mesura es pot avaluar i, d'alguna forma, es pot millorar. I, per tant, aquí sí que li demanaria una mica més de concreció.

També lo que dèiem, que tenim una dependència excessiva de l'esforç extraordinari que fan els professionals. I els professionals de Girona fa temps que ens adverteixen que el sistema no pot descansar indefinidament sobre les hores extres i els esforços addicionals. Per això és imprescindible reforçar les polítiques d'atracció i de fidelització de professionals i, sobretot, garantir el seguiment efectiu de les mesures que ja s'havien acordat.

Però el que ens preocupa, conseller, és que no ens consta cap seguiment sistemàtic d'aquest pla ni tampoc una voluntat clara de donar continuïtat als espais de governança compartida impulsats en la legislatura anterior. Això és el que ens preocupa. I precisament el pla d'acció per a la millora de l'atracció i la fidelització dels professionals preveia actuacions concretes per afrontar alguns dels principals reptes del sistema: incentius per cobrir places de difícil cobertura, increment de les places disponibles, desenvolupament de les especialitats infermeres, millora de les condicions laborals, aliances estratègiques entre proveïdors i desplegament de nous rols professionals. Per tant, el que demanem al Govern és: de totes aquestes mesures, què n'ha fet el Govern? Quin grau d'execució tenen? Quins resultats han donat? I, sobretot, quina és la planificació prevista per a donar-los continuïtat?

Vostè comentava el tema de l'Hospital de Campdevàrol, del territori del Ripollès. Aquí, conseller, jo li he de dir que el territori s'ha sentit poc escoltat –poc escoltat. Creiem que aquí..., podem o no discutir el model que es planteja, però en tot cas jo crec que la informació, l'escolta que s'havia d'haver fet al territori, havia de ser molt més intensiva.

I aquí no hi ha la consellera, però jo crec que la consellera havia d'haver donat més la cara al territori a l'hora d'explicar quina era realment la planificació que hi havia, perquè en el territori es generen certes incerteses. És a dir, com acabarà aquest hospital comarcal? Acabarà sent un hospital comarcal o acabarà desapareixent com a hospital comarcal? Es mantindran els serveis que s'estan duent a terme en aquest hospital o n'hi haurà que desapareixeran? El transport que s'ofereix a l'hora de cobrir que els usuaris puguin arribar a aquest hospital de Campdevàrol...? Si es traslladen serveis a altres hospitals, es garantirà aquest servei que s'està duent a terme fins ara a l'Hospital de Campdevàrol? Per tant, són unes incerteses que el territori té i que el territori necessita aclarir.

I, per tant, el que demanem és que el Govern, en aquest sentit, s'acosti al territori, expliqui realment aquest pla en què consisteix i, d'alguna forma, arribi a un consens per poder-lo desenvolupar.

I res més. En tot cas, traslladem les qüestions a la moció subsegüent.
Moltíssimes gràcies.

El president

Per respondre a la rèplica, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Diputat, ho hem dit abans, jo crec que compartim un enfocament de fons sobre quins són els projectes estratègics, quins són els reptes de país que tenim sobre aquest país, que necessita enfortir els serveis públics.

Sobre la planificació territorial, les àrees integrades de salut, li agafo el guant. El Govern reforçarà els mecanismes d'escolta i de diàleg amb el conjunt del territori per resoldre dubtes, per esvair preocupacions i per explicar que aquest creiem que és un model que enforteix el propi sistema perquè respon a dinàmiques que avui ja estan passant, i, per tant, quan abordem a on se'ns mouen els pacients la Vall de Camprodon, a Olot, doncs, és perquè responem a aquestes demandes que ja existeixen al territori. Però agafem el guant arran de la qüestió que vostè aborda i seguirem treballant amb el conjunt de municipis de les comarques gironines per poder afrontar aquest repte.

Sobre la qüestió de les llistes d'espera, s'han anat fent públiques de forma repetida i, ho he dit abans, és un repte de país que tenim. L'aprovació de pressupostos i de nous recursos, com ha de ser el nou sistema de finançament, ens han de permetre, entre altres coses, poder abocar els recursos necessaris que necessita el nostre país en el conjunt del sistema de salut.

Jo ahir vaig poder..., ahir no, abans-d'ahir vaig poder assistir a un dels actes més bonics, substituïa en aquest cas la consellera, la consellera Pané, en el que donàvem la benvinguda als nous residents que s'incorporen a Catalunya. I posa en evidència –la primera, diguem-ne– que en aquelles places de difícil cobertura a on hem anat aplicant els complements retributius fruit de diferents acords a que hem arribat..., i en el cas de medicina familiar i comunitària hem cobert el cent per cent de les places que ofertàvem. I aquesta és una bona notícia per al país.

Ara bé, els professionals que estan entrant avui a fer la residència..., és el resultat dels que varen entrar en el sistema universitari fa deu anys i, per tant, tenim un repte de país, més enllà de modificació d'algunes qüestions..., però fan el MIR, és que veig... I, per tant, són el resultat de les de les persones que han entrat en els últims deu anys. I a Catalunya ens falten metges, metgesses i infermeres en el conjunt del sistema.

També els hi he de dir, per això, que sona tan estrany quan hi han algunes persones que fan aquesta referència sobre les persones migrades que venen també a exercir la medicina o la infermeria en el nostre país... I és per això..., també saben que el Govern ha explicat que tenim la vocació d'augmentar en sis-cents noves places l'oferta d'estudiants de medicina, amb un criteri d'equitat també territorial. Per això estem estenent els estudis de medicina a Terres de l'Ebre amb l'Hospital Verge de la Cinta com a hospital universitari, amb el que estem fent a Catalunya Central i a la Universitat de Vic, aconseguint rebaixar el preu del grau de medicina i poder retenir talent en el conjunt del sistema. I aquest és, crec, l'hi he de dir, un dels èxits del que estem fent.

I, per tant, doncs, compromesos amb els projectes de fons de país, amb aquells que tenen a veure amb el projecte emblemàtic com és l'Hospital Trueta des del punt de vista del compromís que hem adquirit i sent el projecte hospitalari que li he de dir que crec que està avançant de forma més ràpida, perquè ens ha permès..., el planejament urbanístic ja ho té, que hi ha un moment que fa el clic i permet prémer l'accelerador, i en aquest cas estem, ho he dit, en el cas de l'Hospital Sant Jaume de Calella. En el cas de Palafrugell, crec que el projecte el tenim prou avançat i podrem acabar, diguem-ne, aquest any licitant el projecte, que és un element central per a la planificació sanitària també des del punt de vista de l'atenció primària, amb..., garantint el finançament a través del PEA del propi departament.

I, des del punt de vista de les llistes d'espera, treballant amb aquesta visió d'equitat territorial a on ara estem contenint el que és l'efecte de les llistes d'espera en les malalties més greus, com he dit, ens ha permès ampliar els programes de detecció

del càncer en cinc noves tipologies, i amb aquest objectiu de reforçar el diàleg amb el conjunt dels actors de comarques gironines, on aquest nou procés d'integració de les AIS requereix aquest diàleg, ja sigui amb la Vall de Camprodon, amb Sant Joan de les Abadesses, amb la Vall de Ribes, Ripoll i Campdevànol.

I, en aquest sentit, ho he dit, crec que respon a aquest element de planificació que ens permet detectar els moviments naturals de població i quines són les demandes futures, amb l'objectiu també de poder retenir el conjunt dels professionals en el territori.

Així que crec que amb aquesta explicació donem aquesta omniconprensió de quina és la política que el Departament de Salut està fent en el conjunt de les comarques gironines.

Moltes gràcies.

El president

El dinovè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre drets lingüístics i construcció nacional.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre drets lingüístics i construcció nacional

302-00261/15

És presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Molt bé; bona tarda, diputats i diputades. Tenim la primera conselleria de Política Lingüística, i per nosaltres és un fet important que la tinguem. Reconeixem la gravetat de la situació i, per tant, tot impuls és necessari, i aquest també ho és. Però, precisament perquè la llengua és una qüestió prou important, ens preguntem què és el que està fent el conjunt del Govern perquè el català sigui una llengua necessària.

Perquè tenim la sensació que aquest Govern del PSC continua actuant com si fos una política bàsicament sectorial. I sí que des de la conselleria s'impulsen cursos, campanyes i programes específics, però costa molt més identificar què és el que s'està fent en política lingüística des de l'educació, des del món laboral, des d'economia o des del món cultural perquè, com dèiem, el català sigui una llengua necessària.

Una llengua no es manté viva perquè la gent se l'estimi; es mantenen vives quan són necessàries per estudiar, per treballar, per relacionar-se amb les institucions, per consumir cultura, per participar en la vida col·lectiva. I si una persona pot viure tota la seva vida en un país sense necessitar aprendre la llengua, el problema no és només lingüístic. Si una empresa pot desenvolupar tota la seva activitat al marge del català, el mateix, no és un problema només lingüístic. I si els serveis públics no garanteixen plenament els drets de la ciutadania, doncs tampoc no és un problema bàsicament lingüístic. És un problema també de model econòmic, de les condicions de treball, de l'habitatge, de la capacitat d'arrelament i, en definitiva, de les condicions materials que permeten que existeixi aquesta llengua comunitària.

Per això, la primera proposta que fem a la nostra moció és aquesta estratègia nacional d'accés a la llengua; un nom una mica «rimbombant», però el que volem és que la llengua comuna de la classe treballadora d'aquest país sigui el català. I la solució creiem que no és només ampliar l'oferta de cursos, perquè hi han moltes persones que volen aprendre la llengua però no poden fer-ho.

I sí que, en primer lloc, s'ha de garantir aquest accés a la formació, però també hem d'aconseguir que les condicions econòmiques i les condicions materials de les persones no siguin una barrera. I, per tant, s'han d'impulsar ajuts i compensacions

econòmiques perquè tothom, estigui en la condició econòmica que estigui, hi pugui accedir.

També incorporar la formació lingüística dintre de les obligacions formatives de l'empresa, que sigui una obligació per a les empreses la formació en català, i amb cofinançament d'aquesta formació lingüística als treballadors, vinculant aquestes ajudes públiques a la participació efectiva i a l'obtenció de les acreditacions, perquè, si no, ja veiem el que passa.

Un altre tema que abordem des de la moció és els serveis públics, perquè és increïble que a aquestes alçades l'Administració pública catalana continuï parlant en espanyol. Això no està passant, i moltes vegades ens estan donant excuses. Per això plantejem que la primera atenció..., o sigui, hem d'aconseguir que la primera atenció als serveis públics es faci normalment en català, que es garanteixi la capacitat lingüística al personal sanitari, però que sigui obligatòria –també ho hem vist: s'ha donat formació, s'abandonava i no passava res. Que sigui obligatòria. I que sigui gratuïta només si s'assoleixen els continguts. I que els serveis públics prestats per empreses o entitats finançades amb recursos públics assumeixin aquesta mateixa responsabilitat, no?, les treballadores d'altres serveis subcontractats pel servei públic. I cal poder fer un seguiment de tot això, de la seva evolució, amb indicadors, amb indicadors que es puguin publicar.

També parlem de l'escola a la nostra moció. És un espai on els infants i joves comparteixen una llengua comuna, i per això cal protegir especialment la llengua. Nosaltres hem fet mocions concretes pel tema de la llengua a l'escola, hem proposat lleis. És un dels temes en els que més treballem. Vam proposar tot el pla de xoc per l'educació en català. En aquesta moció en concret presentem una proposta diferent, una altra proposta: un pressupost lingüístic propi per a cada escola pública perquè tingui recursos específics per a la llengua; normativa que protegeixi la immersió –nosaltres vam proposar la nostra llei i aquí està aturada, però pensem que ara el Govern té una obligació en aquest sentit–, i també hi han propostes sobre els plans educatius d'entorn per corregir desequilibris territorials.

Proposem que cap euro públic no tingui retorn lingüístic. Cada any es destinen molts milions d'euros de diner públic a subvencions, a ajuts, a contractació, a polítiques de foment econòmic, però gairebé mai ens preguntem quin retorn lingüístic obtenim d'aquests recursos públics. Les empreses no són neutres, participen en la construcció d'aquests usos lingüístics, perquè decideixen en quina llengua es treballa, en quina llengua s'atén la ciutadania o es desenvolupen els productes i serveis. I per això plantejem que els diners públics contribueixin també a reforçar els drets lingüístics, amb clàusules lingüístiques obligatòries sempre, i si una empresa rep diners públics ha de tenir l'obligació d'incorporar el català en productes, serveis, plataformes, canals d'atenció al públic, etcètera.

Al capdavant, la majoria de propostes d'aquesta moció responen a una mateixa pregunta: si el que volem són més cursos i més campanyes o volem construir les condicions perquè el català sigui una llengua necessària. Per nosaltres, cal garantir el dret de la ciutadania a viure plenament en català i construir les condicions perquè el català sigui i continuï sent la llengua comuna del país.

Gràcies.

El president

Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I en primer terme, per defensar-les, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Imma Ferret i Raventós.

Imma Ferret Raventós

Moltes gràcies, president. Molt bon dia a tothom. Bon dia, conseller. Avui debatem una moció presentada pel Grup Parlamentari de la CUP que ens dona una vegada més l'oportunitat de parlar en aquesta cambra sobre llengua i drets lingüís-

tics. Perquè el català és la llengua pròpia de Catalunya i un element fonamental de cohesió social, d'igualtat d'oportunitats i de participació ciutadana, garantir el dret de la ciutadania a conèixer, usar i viure plenament en català és una responsabilitat compartida del conjunt de les institucions públiques i una condició necessària per reforçar-ne la vitalitat i la continuïtat com a llengua de cohesió compartida pel conjunt de la societat.

En aquest sentit, el pacte nacional per la llengua constitueix el principal instrument estratègic del Govern per promoure el coneixement, l'ús i l'apreciació del català en tots els àmbits de la vida col·lectiva, mitjançant un ampli consens polític, institucional i social, orientat a incrementar les oportunitats d'aprenentatge i ús de la llengua i garantir els drets lingüístics de la ciutadania.

Tanmateix, la situació de la llengua és complexa, amb múltiples i diversos factors que la pressionen. El pacte nacional per la llengua dedica un apartat específic als reptes derivats de factors econòmics i sociodemogràfics i reconeix que les dinàmiques econòmiques tenen impacte en els usos lingüístics. És així com el diagnòstic del pacte és molt més ampli i identifica una pluralitat de factors que interactuen entre si.

Compartim, tal com fa el Govern, la necessitat de garantir de manera efectiva els drets lingüístics de la ciutadania, i entenem que aquesta és una responsabilitat que ha d'implicar el conjunt de les polítiques públiques. En aquest sentit, el pacte nacional per la llengua aposta també per una acció transversal que reforci la presència i l'ús del català en àmbits com l'Administració, els serveis públics, l'educació, la cultura, el món laboral i l'espai digital, i que vetlli per garantir els drets lingüístics de la ciutadania; polítiques que es veuran impulsades també amb la creació de l'Oficina de Protecció dels Drets Lingüístics.

De la mateixa manera que cal continuar garantint una oferta suficient i accessible de formació en català arreu del territori per donar resposta a la demanda existent i vetllar perquè cap persona quedi exclosa de l'aprenentatge del català per motius econòmics, laborals o de conciliació.

Igualment, compartim la necessitat de reforçar la presència del català en l'àmbit laboral i de promoure les condicions perquè els treballadors puguin desenvolupar la seva activitat professional en aquesta llengua. Tal com va anunciar el conseller de Política Lingüística, amb l'acord assolit en el marc de la nova comissió específica de llengua del Consell del Diàleg Social amb les organitzacions sindicals i empresarials més representatives es promourà una estratègia compartida per reforçar la presència i l'ús del català en el món del treball que també abordarà les necessitats formatives i..., incentivant-ne l'acreditació.

Totes aquestes són accions que s'estan duent a terme o que es preveuen realitzar, i també les trobem recollides en l'eina de consens que és el pacte nacional per la llengua, i que amb l'instrument de la llei i del pressupost, que esperem que vegi la llum ben aviat, podran desplegar-se més i continuar sent una realitat. Convido també el grup proponent de la moció que hi pugui donar suport quan arribi el moment.

Tanmateix, hem fet propostes d'esmenes al text que ens presenten, que entenem que venen a millorar-lo, a aclarir ambigüitats que hi hem detectat i a concretar accions que es preveuen, però, malauradament, no se'ns han acceptat, excepte una.

També hem introduït esmena en el punt que parla de l'accés a continguts audiovisuals, però tampoc s'ha acceptat. En aquest cas, hi votarem en contra, donat que ja es preveu la creació d'una unitat específica al departament orientada a impulsar la producció i la disponibilitat de continguts audiovisuals en català en el marc, també, dels acords relatius als pressupostos.

Veiem en el conjunt de la moció que perseguim objectius comuns, però diferim en alguns aspectes del model a seguir per aconseguir-los. Creiem que, com a societat, hem estat capaços de crear un model de consens que aplega una majoria de població per fer avançar el català. En aquest primer any del pacte s'han obtingut trans-

formacions tangibles i s'han reforçat polítiques de garantia de drets, incrementant l'accés a la llengua. Fer fàcil el seu ús perquè tothom que ho vulgui la pugui utilitzar i el màxim de població se la faci seva és un repte compartit, i pensem que cal avançar en aquesta direcció desplegant les mesures que gràcies al pressupost es podran dur a terme, també.

Perquè, en el fons, la moció que estem debatent avui, des del nostre grup parlamentari, Socialistes i Units per Avançar, podem estar d'acord en molts dels punts que proposa, i ja avanço que hi donarem suport en la seva gran majoria, però en altres ens abstindrem, entenent que no compartim la manera de resoldre'ls.

Moltes gràcies.

El president

Per defensar les esmenes presentades per Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, president. Bon dia a tothom. Debatem una moció que torna a posar al centre els drets lingüístics del nostre país, un tema que hauria de ser obvi i el més normal del món. De fet, en qualsevol país res del que es proposa aquí seria objecte de debat, perquè tothom hi estaria d'acord. Que un país defensi la seva llengua no és excloent ni és discriminatori ni fruit de cap obsessió nacionalista; és, clar i català, una política lògica, una política de sentit comú, que és poder viure plenament en la nostra llengua, en el cas de Catalunya poder viure plenament en català, des del respecte, evidentment, a la resta de llengües oficials i a la resta de llengües que hi conviuen.

Malauradament, com ja saben, no som un estat encara. El català ha estat perseguit històricament. A l'Estat encara avui s'atia la catalanofòbia i aquí a Catalunya alguns han fet del menyspreu al català la seva bandera. I de tot això també plora la criatura, quan analitzem la situació de la nostra llengua.

Per això celebrem la moció de la CUP, que ens permet continuar amb la construcció de propostes en defensa del català des d'aquest Parlament. Ja avanço que votarem a favor pràcticament de tota la moció. I esperem que comporti també i que pugui generar un nou consens, ampli, perquè, com sempre diem, la defensa de la llengua catalana no hauria de caure en batalles partidistes, o no s'hauria d'utilitzar el català, amb totes les debilitats i amenaces que ja té, per contribuir al pim-pam-pum polític.

La moció, doncs, pot ser un nou punt de trobada, un nou punt de consens, amb propostes per desenvolupar. Nosaltres ens hi sumem, perquè, sí, tal com diu la moció, el català és la llengua pròpia de Catalunya i és també eina principal de cohesió social i de construcció nacional. És cert que existeix un retrocés de l'ús social del català causat per múltiples factors i, sí, també per un model econòmic que precaritza i ens individualitza.

I la garantia dels drets lingüístics –també compartim aquesta idea– requereix una actuació transversal del conjunt del Govern. Reiterem la bona nova en aquest país, doncs, que hi hagi una nova conselleria de Política Lingüística, que situa a la taula dels grans les qüestions de llengua, però amb això no n'hi ha prou, si la resta de departaments deleguen o supediten les accions en matèria de política lingüística que els competeixen. Parlar de drets lingüístics, de fet, és parlar de drets laborals, és parlar d'educació, és parlar d'oci, és parlar de comerç, de turisme; òbviament, és parlar de cultura, de justícia, de salut, fins i tot de mobilitat, entre molts altres temes.

Per cert, permetin-me fer aquí un incís, perquè demanem al Govern –i em dirigeixo ara a vostè, però faci-ho extensiu també a la consellera d'Educació– que no es materialitzi el nou nomenament a la Secretaria de Millora Educativa del regidor de Rubí, que és un negacionista de la unitat de la llengua i crític de la immersió lingüística, perquè queda inhabilitat amb les seves idees per millorar res, i molt menys

l'escola catalana. *(Alguns aplaudiments.)* Malauradament, amb aquest anunci queda demostrat el poc compromís del Govern i no només una manca d'ambició nacional, que a vegades ja hem denunciat, sinó que, a més a més, s'hi afegeix deixadesa o mala fe. Per tant, si hi són a temps, rectifiquin.

Sobre els punts de la moció, i tornant als punts concrets, compartim també les receptes que s'inclouen en la moció. Garantir el dret de tota persona resident a aprendre el català. Conèixer-lo és la primera porta per parlar-lo, i això implica eliminar les llistes d'espera. Quan n'hem tingut oportunitat, Esquerra, doncs, hem pactat també amb el Govern, o abans ja ho impulsàvem des del Govern mateix, el pla de xoc per ampliar les places. Però també parlem d'ajudes per no deixar ningú enrere i d'incorporar la formació lingüística a les empreses.

En segon lloc, també hi ha d'haver una atenció efectiva en català per part de l'Administració de la Generalitat, i això també vol dir tots els serveis públics, com la salut i els serveis socials.

En una tercera part d'aquesta moció, evidentment, s'ha de garantir el dret de tots els infants i joves a educar-se plenament en català i assolir una competència plena en la llengua pròpia del país. L'escola és clau per a l'acollida, per a l'aprenentatge i, sobretot, per a la garantia de la igualtat d'oportunitats per a tothom, per construir una comunitat cohesionada i no pas fracturada per qüestions de llengua. Per tant, incorporar idees com el pressupost lingüístic, indicadors, el reforç dels plans educatius d'entorn, a banda de totes aquelles mesures administratives per donar suport als centres davant les ingerències judicials, doncs..., ens semblen encertades.

Una quarta idea, la que les clàusules lingüístiques són necessàries per garantir, efectivament, el dret a viure plenament en català. En això també hi estem d'acord.

I un cinquè lloc, els àmbits culturals, audiovisuals i de comunicació també són clau per garantir el dret d'accés al català en aquest sector. I aquí la visió de la nació completa, dels Països Catalans, i, per tant, de la construcció d'un espai audiovisual compartit també és fonamental.

Des d'Esquerra Republicana hem fet tres esmenes. Dos al bloc de l'educació en català: d'una banda, per reforçar la Subdirecció de Llengua i Plurilingüisme per garantir l'acompanyament i el seguiment i l'avaluació de les polítiques educatives, i, de l'altra, per garantir el finançament estable i suficient als plans educatius d'entorn, que creiem convenient també poder-los reforçar. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Acabo, president. També hem fet una tercera esmena amb relació al bloc de l'audiovisual. En aquest cas, no creiem que calgui la creació d'un nou centre públic de producció i distribució audiovisual en català perquè ja tenim eines al nostre país, com la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals o l'ICEC, l'Institut Català d'Empreses Culturals, a banda de la resta d'agents públics que poden fer aquestes funcions, que necessitem que es reforcin i que puguin fer aquest impuls també en l'audiovisual en català. En no haver estat acceptada, en aquest punt no donarem suport.

Però en la resta de la moció sí que hi votarem a favor, perquè creiem que pot contribuir a millorar la salut del català i la garantia dels drets lingüístics al nostre país.

Moltes gràcies.

El president

I, finalment, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Carme Renedo i Puig.

Carme Renedo i Puig

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, permetin-me saludar els bibliotecaris que ens acompanyen, que treballen i que lluiten per dignificar el sistema de lectura pública, un sistema que va ser bastit fa més de cent anys, una de les joies

de la corona que tenim, i que ens ajuden a ser el que som com a país i com a nació. Moltes gràcies per ser-hi. *(Alguns aplaudiments.)*

El primer punt de la moció que presenta la CUP diu: «El català és la llengua pròpia de Catalunya i l'eina principal de cohesió social, construcció nacional i participació plena en la vida col·lectiva del país.» Costa imaginar la presentació d'un punt com aquest o com els dos següents, o com tota la moció, de fet, en cap altre parlament del món. Això només és possible en parlaments com el nostre, de nacions de llengua minoritzada com la nostra. Quantes mocions i propostes de resolució ja hem votat aquesta legislatura per protegir, emparar, defensar la llengua? Quantes per impulsar-la i promocionar-la? I quants incompliments arrossega ja aquest Govern?

Nosaltres hi serem tantes vegades com calgui. Avui hi serem per tornar a constatar el valor irrenunciable que donem a la llengua i a la nació. Per això instarem de nou a garantir que es donin totes les facilitats per a l'aprenentatge de la llengua catalana; que ni el codi postal ni el nivell econòmic o la situació personal no puguin ser mai una barrera per acostar-se a la llengua. Reclamarem una vegada i una altra el català al món del treball, el català a les administracions, el català a l'escola, en l'àmbit del lleure i en el de l'esport, i la cultura a Catalunya, en català.

A la moció de la CUP hem presentat catorze esmenes, i la CUP ens n'ha acceptades sis i s'ha vingut a transaccionar-ne dues. La lògica política i parlamentària fa comprensible que no s'hagin considerat totes les altres. De tota manera, m'agradaria deixar constància que en el procés d'esmenes hi ha hagut dos casos per nosaltres sorprenents i que a mi, personalment, em costen d'entendre. M'explicaré.

Primera qüestió. Per què ha acceptat la CUP una esmena del PSC al punt 8 de la moció? Em costa de creure, com a diputada novella que soc, que tots els governs que hi ha hagut abans que aquest hagin estat sempre tan desconsiderats com és el Govern del president Illa amb el Parlament. Pel que jo he vist i viscut, aquí no es contesten les preguntes a la sessió de control de govern, es donen allargues a les preguntes escrites i cal demanar empara, es menystenen els diputats a caprici i es fa cas omís de les mocions i resolucions aprovades. Sabent això, em pregunto quin sentit té plegar-se al PSC. Per què la CUP ha acceptat canviar «Països Catalans» per l'eufemisme terrible, monstruós i imperdonable de «territoris de parla catalana» –«territoris de parla catalana»? *(Alguns aplaudiments.)*

Segona qüestió. Ens ha semblat interessant la proposta de la CUP que els professionals sanitaris que no dominen la llengua perquè no han tingut l'oportunitat d'aprendre-la –i som generosos, parlant d'oportunitats–, la tinguin ara en horari laboral, perquè tenen el dret d'aprendre català. Ara bé, treballen en un servei públic, i en un servei públic el client és el ciutadà, i l'Administració s'hi ha d'adaptar. En aquest sentit, si acceptem que els pacients tenen els seus drets lingüístics, els sanitaris tenen no només el dret que esmentàvem a aprendre el català, és que en tenen l'obligació, i és obligació de l'Administració garantir-ho.

Diu la moció que només l'acreditació que es van adquirint coneixements de català i superant consecutivament els diferents nivells donarà dret a mantenir l'oferta formativa. Una de les nostres esmenes, que no ha estat acceptada, i ho lamentem, és que aquesta mateixa acreditació de l'aprenentatge continuat de l'idioma és la que ha de donar sentit també al manteniment de la relació laboral. En quina part del món els metges no parlen l'idioma del país? A Espanya no; tampoc a Dinamarca ni als Països Baixos. Vaja, no és pas al CAP de cap país europeu. Per què ho consentim nosaltres? No ho sé.

Tant la CUP com nosaltres sabem que el pacte nacional per la llengua no és valent, que no té voluntat de canviar res. Però no ho dic bé, no és qüestió de saber-ho o de no saber-ho; tant la CUP com nosaltres hem sostingut que el pacte no és prou valent i que no té cap altra intenció que posar pegats a la situació. Altres partits i entitats també ho saben, però simplement no ho verbalitzen, o no ho fan encara. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Ja acabo, presi-

dent. Per això m'ha sorprès la falta de gosadia de la CUP. No ens atrevirem a condicionar el coneixement lingüístic a la relació laboral? No hem d'assenyalar els horitzons on volem arribar? De debò caurem en el parany de pensar que hem de caure simpàtics i hem de ser complaents, soferts i dòcils?

El català és la llengua pròpia de Catalunya i l'eina principal de cohesió social, construcció nacional i participació plena en la vida col·lectiva del país. Ens ho creiem o no ens ho creiem?

Gràcies.

El president

Ara és el torn perquè els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, president. Bien, hoy volvemos al libro habitual de la CUP, un refrito de su argumentario de cabecera, a saber: derecha, mal; castellano, mal; capitalismo, mal, y libertad, mal. Llevamos décadas atrapados en el mismo bucle, y ustedes insisten en el error a pesar de que los datos ponen de manifiesto que sus fórmulas son contraproducentes para Cataluña.

Hoy nos traen un texto que insiste en blindar lo que llaman «lengua propia», que es un término que repiten como si fuera un mantra incuestionable, y, de hecho, es un debate que ya hemos tenido aquí anteriormente en otras ocasiones, y ya lo hemos dicho, el concepto de «lengua propia» no tiene ningún tipo de rigor científico ni filológico. Es un artefacto meramente político y jurídico, una categoría ideológica diseñada con un único objetivo: jerarquizar a los ciudadanos y crear catalanes de primera y de segunda en función de la lengua que hablan.

Cataluña es bilingüe. La mitad de la población, mal que les pese, tiene el castellano como lengua materna. El castellano es propio de los catalanes que lo hablan, lo aman y lo escriben cada día. Y atribuirle propiedades místicas a la geografía para arrinconar la lengua común de todos los españoles no es ciencia; es ingeniería social —o un intento de ello.

Miren a su alrededor y analicen la realidad con honestidad. El nacionalismo lleva cuarenta años controlando la educación, los medios de comunicación públicos, las subvenciones y la rotulación de los comercios. Han aplicado la inmersión obligatoria hasta las últimas consecuencias y, sin embargo, ustedes mismos bajan hoy a esta tribuna a lamentar alarmados el retroceso del uso social del catalán. Digo yo que algo tendrá que ver, ¿no?, lo que han aplicado en estos cuarenta años de políticas nacionalistas; digo yo, vamos. Pero no, su brillante conclusión es otra: que la culpa es toda de un supuesto «model econòmic precaritzador», no te lo pierdas. Para la extrema izquierda, si un joven no habla catalán en el patio o en la calle, resulta que la culpa es del capitalismo. Es que, por favor... En fin.

Miren, el verdadero motivo del retroceso en el uso social del catalán es precisamente la imposición asfixiante por parte del separatismo. Ustedes han convertido una lengua maravillosa, rica y que forma parte de nuestro patrimonio en una herramienta de confrontación, en una aduana ideológica y en un sinónimo de castigo y de exclusión. Han transformado el catalán en la lengua del boletín oficial, de la multa, de la inspección al comerciante y de la imposición en las aulas a los niños. Han conseguido que muchos jóvenes asocien el catalán con la imposición del poder político y, por pura rebeldía natural, decidan, soberanamente, comunicarse en español. Su intervencionismo liberticida produce el efecto exactamente contrario al que dicen perseguir, porque la gente está cansada ya de que la Generalitat pretenda entrar en sus casas a decirles cómo tienen que hablar.

Y ahora, pues, con esta moción, pretenden ustedes dar una vuelta de tuerca más a la maquinaria coercitiva. Nos proponen crear un presupuesto lingüístico en los colegios para vigilar los espacios no lectivos y los recreos. Quieren obligar al personal sanitario a realizar cursos imperativos bajo la amenaza de no consolidar sus plazas. Pretenden también intervenir en las empresas privadas introduciendo cláusulas lingüísticas obligatorias para asfixiar económicamente a quien no pase por el aro de su agenda colectivista. Pretenden, en definitiva, que el Govern de la Generalitat actúe como una especie de Gran Hermano que fiscalice cada rincón de nuestra vida laboral, cultural y social.

Y miren, yo les digo: señores de la CUP, dejen de tratar a los catalanes como si fueran siervos de su proyecto de construcción nacional. La Cataluña real, insisto, es bilingüe, es plural y es abierta. El catalán no se defiende persiguiendo al español. Se defiende desde la libertad, el prestigio y el afecto. (*Alguns aplaudiments.*)

Y, por todo ello, porque en el Partido Popular creemos y defendemos firmemente la libertad de los trabajadores, los derechos de las familias a educar a sus hijos en libertad y la neutralidad de unos servicios públicos que deben atender a los ciudadanos sin sectarismos, por supuesto votaremos en contra de esta moción.

Gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, president. Consellers, diputats, molt bon dia. En este panfleto doctrinario liberticida de la CUP, con esta seudomoción, la CUP nos castiga, nos fustiga nuevamente con su obsesión totalitaria, con su negacionismo lingüístico. ¿Qué le vamos a hacer?

Este libelo exige que todos los catalanes, en su desempeño público o privado profesional, utilicen única y exclusivamente el catalán. Además, exige que todos aquellos catalanes que quieran vivir plenamente en castellano en Cataluña queden excluidos, segregados, confinados en una especie de régimen de apartheid, en donde incluso se les negará la recepción de ayudas sociales –esto lo dicen ustedes en el punto 7.a–, porque, claro, es algo insoportable en su proyecto de construcción nacionalseparatista.

Ustedes, señores de la CUP, son unos totalitarios de manual, y además son unos cínicos. Son totalitarios porque el totalitarismo, en la versión nazi o en la comunista, que es la suya (*remor de veus*), cree que el Estado, la sociedad..., lo vuelvo a repetir: el Estado está por encima, es superior y anterior al individuo, de manera que el individuo solamente tiene su personalidad, reconoce solo su personalidad, su dignidad y sus derechos, si así se lo otorga el Estado. Es decir, que sin el Estado la persona no es nada, absolutamente nada.

Y, como ustedes se creen esto, claro, deconstruyen la realidad natural, individual, social, sociolingüística, histórica, cultural de Cataluña –que les recuerdo que es secularmente, desde hace quinientos años, más de quinientos años, bilingüe, y en la actualidad más del cincuenta por ciento de los ciudadanos catalanes tienen el castellano como lengua materna–..., deconstruyen esta realidad para construir un artificio, una nueva sociedad en donde puedan imponer su modelo totalitario supremacista, de totalitaria índole supremacista lingüística en catalán.

Bien. Son cínicos, además, porque esta discriminación por razón del uso del castellano en Cataluña existe desde hace ya mucho tiempo. Solo tenemos que fijarnos en las multas lingüísticas por rotular en castellano en los comercios, el uso exclusivo del catalán en la radio y la televisión públicas catalanas, el uso exclusivo del catalán en la Administración local y autonómica en Cataluña, la exigencia del uso del catalán para ocupar una plaza pública en la sanidad, tanto enfermeros como médicos,

también para ser músico, para ser cocinero, incluso para ser operario de cementerio. (*Alguns aplaudiments.*)

Pues bien, a ustedes, de esta manera, solo les importa que se hable en catalán. No aparece en ni un solo punto de su moción una preocupación por lo social, por los problemas reales de los catalanes. En ningún caso hablan de la creciente subida del precio de la cesta de la compra básica, que ha subido un cuarenta y cinco por ciento y que tanto afecta a las familias catalanas que, cada vez más, no pueden llegar a final de mes.

No les importa en absoluto que el PIB per cápita haya caído en picado. No les importa en absoluto, porque no lo dicen ninguno de sus puntos, que el treinta y seis por ciento de los niños en Cataluña esté en un nivel, en un índice de pobreza absoluto –el treinta y seis por ciento. Que el 19,3 por ciento de los jóvenes catalanes están en paro. No les importa en absoluto tampoco que los catalanes tengan que esperar las listas más largas de atención médica de toda España, y que más de dieciocho mil catalanes hayan tenido que morir esperando una ayuda a la dependencia. Porque a ustedes lo único que les importa... No les importa que mueran cada vez más catalanes esperando esa ayuda a la dependencia, sino que mueran plenamente en catalán. (*Alguns aplaudiments.*)

Bien, voy acabando. Evidentemente, con lo que he dicho ya está claro cuál va a ser nuestro sentido de voto. Y parece que hace 2.700 años, cuando el profeta Isaías escribió lo que voy a decir a continuación, estaba pensando en gente como ustedes, como los de la CUP, porque dijo aquello de que «todos ellos son perros mudos, incapaces de ladrar, no saben discernir; cada uno va por su camino, detrás de su ganancia», Isaías, 56: 10.

Gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Conseller, consellera... Jo no sé si hi deu haver molta gent seguint la sessió del Parlament a través del Canal Parlament, no ho sé, però crec que potser estaria bé començar fent un parell d'aclariments per a aquells que potser no saben com funciona tant la dinàmica parlamentària.

La primera: no, no és una classe de religió, el Ple del Parlament. La segona: com funcionen les interpellacions i les mocions subsegüents? Resulta que, al Parlament, un dels mecanismes de control i fiscalització que tenen els grups parlamentaris al Govern és fer una interpellació al Ple. Les interpellacions es fan a un conseller o consellera sobre un tema concret, una matèria. En aquest cas, es va fer una interpellació al conseller de Política Lingüística, i el Grup de la CUP ha presentat una moció sobre mesures que tenen a veure amb la política lingüística. Per això no parla ni de la pobresa infantil ni del preu de la cistella de la compra ni de l'accés a l'habitatge ni de molts altres temes.

Crec que val la pena que fem una mica de pedagogia, perquè sentint alguns i algunes que després d'uns quants anys com a diputats i diputades fan discursos en els que demostren que no entenen com funciona el Parlament i els mecanismes que tenim..., val la pena que ho fem arribar a la resta de la ciutadania, perquè després ens queixem de la desafecció.

I, ara sí, entrant en matèria del que estem parlant. En aquesta moció, nosaltres anunciem que donarem suport a la majoria..., bé, de fet, a la totalitat dels punts de la moció. Jo crec que ens trobarem reiteradament mocions dels grups parlamentaris de la CUP i de Junts per Catalunya que no han volgut signar el pacte nacional per la llengua pels seus motius partidistes, absolutament legítims i respectables, però que es troben que sí que hi han desenes d'entitats que sí que l'han signat, i també dese-

nens i desenes i desenes d'ajuntaments que l'han subscrit i que hi han donat suport, fins i tot alguns dels quals formen part regidors i regidores d'aquestes dues formacions.

Això ens porta a una situació en la qual anem debatent mocions que diuen coses que potser estan escrites una mica diferent, potser són una mica més ambicioses, no ho neguem, però que ja estan en una eina que tenim aprovada per la majoria d'aquest Parlament i, a més a més, també per una majoria important de la societat civil organitzada, tant entitats que treballen per la llengua com sindicats, patronals, entitats del tercer sector i moltíssimes altres entitats.

Nosaltres donarem suport a totes les mesures perquè en compartim l'esperit, però creiem que el que no ajudaria a millorar la situació del català en el seu ús social a l'educació, a la salut, és que dupliquem i tripliquem estratègies, documents, plans i eines. Nosaltres defensem que tenim un pla ara mateix; que el pla, si cal, sigui més ambiciós, s'ha de treballar perquè sigui més ambiciós, i sobretot cal treballar perquè s'acompleixi.

Perquè moltes de les qüestions que estan sobre aquesta taula, i una d'elles l'anomenem «estratègia nacional d'accés a la llengua per garantir el dret de tota persona resident a Catalunya a aprendre català»..., en podem dir «estratègia», però moltes d'aquestes mesures que hauria d'incloure aquesta estratègia ja estan al pacte nacional per la llengua. Si en tenen de noves, hi va haver un procés que s'hi podien aportar, i si cal afegir-n'hi de noves, doncs, en podem tornar a parlar, però tenim una eina, tenim una eina que demana que es destinin uns recursos, que hi han uns indicadors, que hi ha un diagnòstic fet. Crec que val la pena que apostem per aquesta eina i que ens posem a treballar totes plegades.

Un dels punts que nosaltres com a mínim valorem més d'aquesta moció i que hi estem molt d'acord és el tema de facilitar l'aprenentatge i l'ús del català en l'àmbit laboral. I, a més a més, crec que això ara pot ser més factible que no ho ha estat fins ara, si tenim les patronals i els sindicats dintre del pacte nacional per la llengua, perquè també els obliga a ells, també estan obligats a complir la part que els hi toca del pacte nacional per la llengua. Com, per exemple, destinar recursos del que es recapta a la nòmina de cada treballador i treballadora que tenim una cotització i que tenim una nòmina en aquest país..., es destina una part per a aquesta formació professional. Té tot el sentit del món que dintre d'aquesta formació professional pugui finançar-se també l'aprenentatge del català i la facilitació de l'ús del català en l'àmbit laboral.

Les clàusules lingüístiques, també. I ens agraden també molt les propostes que es fan respecte a educació. Tenim un problema a les escoles i als instituts d'aquest país: que ara mateix hi han molts nens i nenes que surten sense tenir una competència mínima bàsica en l'ús del català escrit i parlat.

Per tant, el problema, hi insistim, i ho diem moltes vegades, no són nens i nenes, és que no estem garantint l'aprenentatge del català suficientment perquè per a ells i per a elles també sigui una oportunitat per prosperar a la vida, per tenir una millor vida, per tenir més relacions amb tothom i perquè és la llengua pròpia del país en el qual viuen.

I sí que vull acabar amb dues apreciacions (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo, conseller. Nosaltres ens sumem a la demanda de que es rectifiqui la contractació com a càrrec..., de millora educativa a una persona que va tenir una posició lamentable en un debat, ho recordo, sobre el suport a La Bressola respecte al català i a l'ús del català. Creiem que no és el missatge que ha de donar el Departament d'Educació als centres, posant algú que no defensa el català com s'ha de defensar.

I una petita apreciació a la diputada de Junts. Senyora Renedo, els ciutadans que accedeixen als serveis públics no són «clients», són subjectes de dret.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Per a la CUP, el principal enemic del català som els catalans. El català es mor perquè nosaltres no mantenim la llengua o no la fem prou amable i seductora. No perquè Espanya ens faci servir d'abocador de les seves dèries proimmigracionistes, no. No perquè la majoria d'immigrants vinguin a saquejar barroerament l'estat del benestar sense la més mínima sensibilitat per la nostra nació, no. Es mor perquè nosaltres no hi fem prou; no ens hi escarrassem prou, es veu.

Fa anys i panys que assisteixen sense immutar-se a la reculada del català. Fa dècades que aplaudeixen la política de portes obertes que l'ha residualitzat i fet prescindible a casa nostra. I ara s'esgargamellen perquè sembla que entrem en fase terminal?

Han acusat de «racista», «xenòfob» o «feixista» tot aquell que predicava l'assimilació dels immigrants, perquè segons vostès tothom havia de poder viure a casa nostra com a casa seva. Han fomentat i normalitzat l'assentament de contracomunitats que no només no respecten la nostra civilització, sinó que la qüestionen i la combaten. I ara es veuen amb cor d'oferir solucions al mal que han creat?

La conclusió a la que arriba l'extrema esquerra és que per salvar el català, per garantir-ne l'aprenentatge o l'ús entre els nouvinguts, hem de pagar. Vinga subvencions, ajudes, compensacions econòmiques. En el fons saben que els immigrants no s'apunten als cursos per solidaritat, empatia o voluntat d'arrelar, sinó per poder tramitar ajudes socials o esquivar expedients d'expulsió.

Vostès mateixos ho tenen interioritzat, que és així, i la seva resposta davant aquest frau no és la indignació o la rebellia contra els individus que menyspreen i subestimen la nostra cultura o la nostra llengua, no. Davant d'això, vostès es limiten a treure el talonari. Cornuts i pagar el beure. Aquesta dita mai havia tingut tant sentit ni tanta raó de ser com ara.

Frivolitzen amb termes com «cohesió social» o «drets lingüístics», quan són vostès els qui han atiat la fragmentació de la societat catalana i fet miques els drets lingüístics dels catalanoparlants. Fa quaranta anys que existeixen les subvencions lingüístiques que vostès vindiquen en aquesta moció, i quin ha set el resultat d'aquesta política d'incentius? La desaparició progressiva del català. Donar xecs en blanc a la immigració esperant que hi hagi un retorn voluntari, una complicitat cultural, és d'il·lusos. D'il·lusos o de curts de gambals, escullin l'opció que més els abelleixi.

De debò es pensen que poden salvar la nostra nacionalitat repartint bitllets de cinquanta i pidolant empatia a les cantonades? Han substituït la nació, i ho han fet perquè no confien en el seu potencial. Són proclius a negar la força inherent del nostre poble. No hem pas resistit mil anys perquè haguem mercadejat amb la nostra llengua o el nostre costumari igual que parracaires. Hem resistit mil anys perquè hem set capaços de dominar la nostra terra, de capitanejar-la fins i tot quan érem derrotats i conquerits. Mil anys de tremp i de perseverança per arribar fins avui aquí, on una colla de fluixos, asseguts en rotllana a terra, ens diuen que hem de pagar perquè Catalunya sobrevisqui. Però per qui ens han pres?

El català no necessita més guinguetes ni més cursos subvencionats. Necessita fer-se imprescindible. I només serà imprescindible sota la tutela de l'Estat català. Mentre continuem subjugats a Espanya, sotmesos a la seva negligència immigratòria i a l'animadversió manifesta dels seus tribunals, el català no hi té res a moldre.

N'hi ha que es fumen quatre porrets i es pensen que l'escola pública, infrafinçada i tensionada, convertirà com per art de màgia centenars de milers de nouvinguts en defensors aferrissats de la nostra identitat nacional. Aquest tipus d'allucinacions són freqüents a la bancada esquerra, però la realitat demostra que cap

nació del món, menys encara una de sotmesa, pot absorbir i assimilar culturalment la bomba demogràfica que Espanya ha activat en contra nostra.

És hora de deixar la ciència-ficció enrere i de capgirar la realitat amb seny i ordre.

El president

Senyora Orriols (*remor de veus*), ho faig a efectes dels vídeos subsegüents que generalment editen. Vostè ha fet unes 480 intervencions en el Ple. Hi ha un relat que diu que aquesta presidència, que aquestes presidències limiten les seves intervencions. L'hem cridat a l'ordre unes vint vegades. Vint de 480. Per defensar les idees d'un no cal ser ofensiu respecte als altres. I això l'hi dic a vostè i a tots. (*Alguns aplaudiments.*)

Té la paraula per pronunciar-se sobre les esmenes la senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Res de nou. Primer, agraeixo al PSC, a Junts, a ERC les esmenes que ens han presentat. El PSC en la seva intervenció ha esmentat sobretot el pacte nacional per la llengua. És veritat que ja fa un any que el tenim, però creiem que la millora en l'ús no s'ha assolit i que, per tant, és una mesura insuficient que els permet dir al Govern del PSC que s'estan fent coses però que a la realitat continuen sense fer-se. I, per tant, doncs, creiem que no, que no n'hi ha prou, amb el pacte nacional per la llengua. I per això ni el vam signar ni continuem creient que sigui necessari ni que sigui una eina útil per al país.

Esquerra Republicana ens ha fet dues esmenes, que hem acceptat, sobre projectes educatius d'entorn i també sobre la Subdirecció General de Llengua i Plurilingüisme de la Carme Junyent. Pensava en la Carme Junyent quan la vam acceptar, perquè pensava com aquesta paraula, no?, de que el bilingüisme «mata» –i en coses com les que passen aquí es fa evident–, «mata» el català, i com el multilingüisme és el que ens salvarà, perquè és allò que fa que la llengua comuna sigui el català.

Ens afegim al rebuig que vostè ha fet sobre el nomenament aquest anunciat del càrrec per al Departament d'Educació, de la Direcció de Millora Educativa. Diu molt de per què és necessària aquesta moció, no?, i que la llengua sigui una política transversal d'aquest Govern. La llengua no pot continuar relegada a la conselleria de Política Lingüística. Ha de formar part de les polítiques educatives, laborals, econòmiques, socials, i això ara mateix el PSC no ho està fent.

A Junts. He acceptat aquesta esmena del PSC... Jo sovint també utilitzo..., quan parlo de «Països Catalans» parlo també de «domini lingüístic», segons al que m'estigui referint. I, com que era de llengua, no m'ha semblat malament, però, a més a més, és que em venia de gust aprovar el punt, que per això faig mocions.

I per a les infermeres, acomiadar-les si no obtenien l'acreditació m'ha semblat excessiu, quan nosaltres ja aquí hem posat una formació obligatòria finançada públicament, només si s'aprofita, i no m'ha semblat complaent, aquesta posició.

Finalment, un model econòmic que es basa en la precarització impedeix que aquesta llengua minoritzada esdevingui comuna.

Però també un últim apunt: vostès està clar que volen una classe treballadora dividida i que nosaltres pensem que hi han els de fora i que hi han els de dintre, i això és fals. Nosaltres mantenim que la classe treballadora és única, que som un únic poble, que construir una llengua comuna com el català és el que ens farà avançar en aquesta construcció d'un únic poble...

El president

Ha d'anar acabant, senyora diputada.

Maria Pilar Castillejo Medina

...i és per això, evidentment, que vostès ens volen separats i dividits. I no ho aconseguiran.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 20 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques culturals

302-00262/15

El vintè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques culturals. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Moltes gràcies, senyor president. Permeti'm, abans de començar, fer-li un agraïment en nom de bona part dels diputats, especialment els meus companys i companyes, per les gestions discretes que vostè va fer perquè la llengua catalana ocupés l'espai que pertocava durant la visita papal la setmana passada. Moltes gràcies, president. *(Alguns aplaudiments.)*

És el moment, consellera Hernández, diputades, diputats, de presentar aquesta moció sobre les biblioteques escolars. Aquesta moció parteix de la idea d'assignar i executar aquests 18,82 milions d'euros que s'han pactat entre el Partit Socialistes i Esquerra en els acords pressupostaris per al desenvolupament de biblioteques escolars en els dos propers cursos.

Agraeixo a la diputada Sans l'incís de la paraula «executar», que creiem que és molt important –perquè de vegades es consignen els diners però després no s'executen, eh?–, i fer-ho amb els criteris que es puguin fixar en aquesta moció, que hem intentat que sigui el més consensuada possible en aquest Parlament.

D'entrada, l'acceleració d'aquest pla de millora de les biblioteques, de manera que en el curs 2030-2031 tots els centres educatius de Catalunya puguin comptar amb aquesta biblioteca escolar.

També que es prioritzin aquells centres que tinguin l'etiqueta de l'alta complexitat, que estiguin situats en entorns vulnerables, socialment vulnerables, o bé en aquells territoris en que no hi hagin equipaments culturals, precisament per aquesta funció també, més enllà del món educatiu, que fan aquestes biblioteques.

També que aquests equipaments estiguin adequats al segle XXI i que siguin conseqüents amb el projecte educatiu de cada centre.

Un punt important és la dotació de recursos humans amb personal docent qualificat. En les prèvies s'insistia molt en el personal que es destina als serveis territorials, però no en el personal docent, i, concretament, en aquesta mitja jornada de docent dedicat a aquest equipament. Una idea que no és nova; de fet, va ser el president Maragall qui, en el curs 2004-2005, la va introduir amb el programa Puntedu. Per tant, creiem que val la pena remarcar-ho i recuperar aquesta mesura que s'ha anat diluint amb el temps.

També reclamàvem una coordinació entre els departaments de Cultura i Educació, de la qual la consellera Hernández i la consellera Niubó, que no hi és avui, doncs, ens han fet gala en diferents comissions. Nosaltres creiem que aquí també aquest punt és important, molt important, sobretot per allò que té a veure amb els fons que han de proveir les editorials, perquè no ens passi el que ens ha passat en altres temes amb les editorials, no?, sobretot perquè es puguin renovar els fons, i per-

què també hi hagi una atenció específica cap a la literatura infantil i juvenil per al públic que tindrem en aquestes biblioteques.

Que el sistema de gestió d'aquestes biblioteques escolars sigui interoperable amb les biblioteques públiques, de manera que també es creïn sinergies i aliances amb aquests centres públics.

Que hi hagi cooperació amb els ajuntaments, també, per a la provisió de fons locals. I amb «fons locals» ens referim sobretot a aquells que tenen a veure no solament amb el patrimoni literari, sinó amb el patrimoni monumental, amb el patrimoni immaterial, amb l'autoria local, que, sovint, no solament amb llibres, sinó amb eines pedagògiques, contribueixen molt a la feina dels mestres.

Que no siguin espais morts, sinó que tinguin els plans de dinamització adequats. I que es creï una estructura, que es defineixi quina és l'estructura responsable en el Departament d'Educació d'aquest programa, perquè ara mateix, doncs, aquest programa sembla que està una mica en terreny de ningú. I, alhora, que s'aclareixin bé les atribucions que tenen Cultura i Educació pel que fa a l'adquisició de fons, perquè no es produeixin les sensacions que hi ha hagut fins ara.

Finalment, que hi hagi una avaluació de la fase pilot que s'ha desenvolupat fins actualment, fins ara mateix, no?, que aquesta es faci davant del Parlament i que, sobretot, es defineixin quins han de ser els sistemes d'indicadors de futur. És a dir, que sapiguem tots a què ens hem d'atenir.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per defensar-les davant del Ple, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Rocio Garcia Pérez.

Rocio Garcia Pérez

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, molt bon dia. Aquesta setmana el Conca ha presentat el darrer informe anual sobre l'estat de la cultura i de les arts, que confirma la consolidació de la recuperació de públics i d'activitats, tot i que encara hi ha fragilitats estructurals i reptes que cal entomar i que la futura llei de drets culturals pot atendre. L'informe recull les dades culturals del 2025 i, alhora, parla de la intel·ligència artificial i com aquesta afecta la creació i les arts i la propietat intel·lectual.

Des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar volem aprofitar aquesta intervenció per agrair al plenari del Conca i a tot l'equip que hi treballa la seva dedicació i compromís, anteposant sempre el servei al país i a la cultura. I, des d'una visió crítica i transversal, el Conca fa reflexions i recomanacions per orientar les polítiques públiques culturals que impulsa el Govern i, en aquest cas, també parla de la lectura, que recull l'informe, on recomana enfortir la connexió entre cultura i educació. Benvinguda, consellera Niubó.

Voldria dir que ja es treballa en aquesta línia des de la passada legislatura, quan es va crear la comissió de coordinació i treball entre els dos departaments, i durant els dos darrers anys aquest espai de treball al si del Govern s'ha mantingut molt actiu i s'ha avançat molt en diverses línies. Voldria destacar-ne avui dues que pensem que són molt rellevants.

La primera, el programa per la presència de les arts i la cultura en l'educació, en marxa des del desembre del 24, amb una inversió del Departament de Cultura d'1,8 milions d'euros el 2026. S'estén al conjunt del territori i vol garantir la igualtat d'oportunitats en l'accés a la cultura i a les arts a tot l'alumnat.

I el segon, el desplegament del pla nacional del llibre i la lectura, aprovat el juliol del 23 i que ja s'ha consolidat com l'eix central de la política pública de lectura a Catalunya. Contempla setanta-tres mesures i un horitzó de compliment fins al 2030, però voldria dir que el pla nacional del llibre i la lectura ja té iniciades i en execu-

ció el 98,6 per cent de les mesures aprovades, segons dades del 25. Per tant, l'import executat a dia d'avui ha estat superior al previst inicialment pel departament, amb un total de 9.947.000 d'euros, i, per part del departament, donant compliment a una inversió del setanta-vuit per cent del total. Bé, pensem que són unes dades que valia la pena dir.

Marta Mata, pedagoga, persona referent per a l'educació i la cultura de Catalunya, va deixar escrites pàgines rellevants en la història del segle xx, contribuint a obrir camins d'esperança i de llum en els primers anys de democràcia, després de la llarga nit de foscor i de manca de llibertats i de vulneració de drets fonamentals durant la dictadura franquista. Marta Mata, militant del Partit dels Socialistes de Catalunya, va ser la mestra de mestres i ens va deixar molts aprenentatges, i el seu llegat és clau per entendre la nostra societat a dia d'avui.

M'agradaria recordar alguna de les seves paraules, que pensem que són molt adients avui: «L'educació és una eina de llibertat, equitat i justícia social.» I nosaltres hi afegiríem: també les biblioteques i el sistema de lectura pública. Per al PSC..., en tota la nostra trajectòria política hem demostrat, des dels governs locals, des dels primers ajuntaments democràtics, des de les institucions supramunicipals, sempre que hem governat, que per a nosaltres les biblioteques són imprescindibles com a espais de drets i essencials per contribuir a construir una societat més pròspera i més lliure. Són un element clau per a la vida en comunitat, són espais culturals democràtics, d'accés universal al coneixement, que cohesionen els barris de les ciutats i que aporten vida als pobles i viles.

I avui, quan parlem de biblioteques escolars, volem reiterar novament que són una prioritat per al Govern del president Illa, perquè, a més a més, són un espai bàsic per treballar la comprensió lectora i fomentar el plaer de llegir. Cal recordar algunes dades. Mentre que el 2016 el setanta-vuit per cent dels centres educatius de Catalunya tenien una biblioteca, el 2020 només la tenien el cinquanta-set per cent. Podem dir amb orgull que el 26 s'ha revertit aquesta situació i ja hem passat a que el setanta-tres per cent d'escoles i instituts en tinguin una, perquè la nostra trajectòria així ho demostra i el nostre compromís, també.

I bé, ja els últims segons els voldria dedicar a agrair al diputat Bertran la moció, les seves aportacions, també el seu esperit positiu, també que hagi acceptat transaccionar la nostra proposta d'esmena. Nosaltres votarem favorablement a gairebé tota la moció.

I, simplement, per concloure, dir que des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar la igualtat d'oportunitats en l'accés a la cultura i a la lectura pública són garantia de progrés social, ajuden a reforçar els hàbits i la comprensió lectora, repercuteixen en la millora dels resultats educatius i, alhora, enforteixen l'ecosistema del llibre, un sector estratègic per al sistema cultural català.

Per tot això, doncs, agraïm aquesta moció.

Moltes gràcies.

El president

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, president. Conselleres, diputats, diputades... En primer lloc, voldria començar agraint a Junts, i en especial al diputat Bertran, la presentació d'aquesta moció. Sempre és fàcil entendre's amb el diputat Bertran, i, per tant, anunciar que votarem pràcticament a favor de tota la moció. Bàsicament perquè les biblioteques escolars són una prioritat per a Esquerra Republicana, i ho són quan estem a govern i també quan estem a l'oposició.

I en aquest sentit voldria fer una mica de memòria, perquè val la pena recordar que va ser l'any 2005, amb la consellera Marta Cid al capdavant de la conselleria

d'Educació, que es posava en marxa el projecte Puntedu, que en aquell moment servia per millorar tres-centes biblioteques escolars, per dotar-les de recursos, també de recursos humans. Això era el 2005. Ara, més recentment –també se n'ha fet esment–, el 2023, la consellera Anna Simó i la consellera Natàlia Garriga impulsaven el pla nacional del llibre i la lectura, en aquest cas per fomentar l'hàbit lector i la lectura en català. I un dels objectius o un dels reptes que tenia aquest pla era, precisament, fomentar les biblioteques escolars. Ara la diputada Garcia parlava del setanta-cinc per cent de centres escolars de primària i secundària amb biblioteques; el 2023 eren el cinquanta-sis per cent. Per tant, hi ha una evolució en aquest sentit i aquests plans funcionen.

I també voldria destacar que són una prioritat per a Esquerra Republicana quan hem estat a govern però també quan som a l'oposició. Perquè quan hem estat a l'oposició hem condicionat pressupostos i el vot favorable d'Esquerra Republicana als pressupostos d'aquest 2022..., tenen diversos acords, i d'un d'aquests acords en voldria llegir la literalitat, que diu: «Destinar 18,82 milions d'euros al pla de biblioteques escolars per als 2.350 centres públics. La dotació es destinarà a fons bibliogràfics, incloent-hi lots de llibres sobre diversitat afectiva i de gènere, l'adequació d'espais de biblioteca, recursos complementaris i activitats culturals. També s'incorporaran vint-i-cinc bibliotecàries guia i s'hi destinaran anualment i com a despesa estructural 2,3 milions d'euros. Es desplegarà en els cursos 26-27 i 27-28.»

Per tant, malgrat agrair-los la presentació d'aquesta moció i compartir el fons d'aquesta moció, jo els voldria dir que perquè tot això passi, perquè tots aquests punts, la filosofia dels quals compartim, passin, calen recursos, i aquests recursos no arriben de no votar els pressupostos o de no arromangar-se, sinó que arriben fruit de l'acord. I això és el que fa Esquerra Republicana quan governa i també, en aquesta lògica de la política útil, quan som a l'oposició.

I quan ens fan aquella pregunta sorneguera, «a canvi de què?», que tant sentim, «a canvi de què voten?»,..., doncs, entre altres coses, votem a canvi de que les biblioteques escolars arribin al cent per cent de la canalla del nostre país. Perquè, s'ha dit, les biblioteques escolars són imprescindibles per poder garantir un accés equitatiu a la literatura, per tant, a la cultura i també a la llengua catalana.

I, enguany, que parlem tant de drets culturals –ens en farem un fart, consellera–..., des d'Esquerra Republicana creiem que una manera de garantir aquests drets és a través de les biblioteques escolars, també a través de les biblioteques públiques. Abans teníem l'oportunitat, a través de la diputada Renedo, de reunir-nos amb els bibliotecaris de les biblioteques públiques de Catalunya, i jo m'he quedat amb una frase que impacta, no?, que les biblioteques públiques serveixen per cobrir aquelles extraescolars de moltes famílies que no se les poden pagar. Per tant, també la importància en clau de justícia social que tenen les biblioteques i, per tant, també la necessitat de dotar-les dels recursos no només materials, sinó també humans, perquè puguin funcionar.

Per tant, agrair al diputat Bertran la transacció d'aquesta primera esmena, que parlava, a banda de destinar els recursos, executar-los.

I també dues esmenes, una que feia referència a la necessitat de que aquestes biblioteques escolars tinguin en compte també el pla contra la segregació escolar –per nosaltres és fonamental–; també els plans locals contra la segregació escolar –el diàleg amb els municipis és imprescindible–, i també l'acceptació d'un punt que feia referència a la importància que tenen aquestes biblioteques escolars –ara parlàvem de llengua– per al foment i l'ús social de la llengua entre els més joves. Per tant, creiem que és molt important.

I farem una abstenció al punt número 5, i vull explicar-ne el perquè. No perquè no compartim la necessitat de que hi hagi recursos humans necessaris per obrir les biblioteques, és que ho compartim al cent per cent; el que passa és que incorporar una nova obligació de manera genèrica al món educatiu, que estem veient totes les

necessitats que té el sistema educatiu que cap de nosaltres està sent capaç de donar-hi resposta..., posar o aprovar una nova obligació de manera genèrica sense tenir en compte la singularitat dels centres escolars ens sembla una irresponsabilitat. I, per tant, malgrat compartir-ho, ens abstindrem en aquest punt.

Jo voldria recordar que aquests recursos ja hi eren, entre el 2005 i el 2011 hi van ser, aquests recursos, i qui se'ls va carregar va ser el Govern de les retallades. Per tant, està bé posar-ho en una moció, però després mantenir-ho quan es tenen responsabilitats.

Gràcies.

El president

Ara és el torn perquè els grups parlamentaris que no han presentat esmenes a la moció puguin fixar la seva posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pau Ferran Navarro.

Pau Ferran Navarro

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, avui debatem una moció densa i tècnica, marca de la casa del senyor Bertran, sobre biblioteques escolars. Una moció que, en termes generals, planteja qüestions que podem compartir, com reforçar l'hàbit lector, millorar els recursos dels centres educatius, potenciar les biblioteques escolars i garantir que els alumnes tinguin més accés als llibres, a la cultura i al coneixement. Per tant, ja avanço que el nostre grup tindrà una posició favorable a la majoria dels punts, no perquè compartim al cent per cent el plantejament de la moció, sinó perquè entenem que en un context educatiu com l'actual tot allò que serveixi per reforçar la lectura i donar més eines als centres educatius, doncs, pot ser positiu.

El sistema educatiu català fa aigües en moltes qüestions, i una de les més preocupants és precisament la comprensió lectora. Els resultats de les proves PIRLS i PISA han estat un avís molt clar. I, davant d'això, fomentar la lectura, millorar les biblioteques escolars i renovar els recursos dels centres és una línia de treball que ens sembla raonable.

Ara bé, també hem de ser realistes. Els problemes de l'educació a Catalunya no s'arreglaran només amb més biblioteques escolars; hi poden ajudar, evidentment, però no són la solució per si soles. El sistema educatiu català necessita un canvi molt més profund. Necessita recuperar l'exigència, reforçar els coneixements bàsics, recuperar també l'autoritat dels docents, reduir la burocràcia, millorar la gestió dels centres i deixar de convertir l'escola en un autèntic camp de batalla ideològic.

I aquí és on nosaltres tenim algunes discrepàncies respecte a aquesta moció, perquè no compartim aquells plantejaments que van en la línia de crear més estructures, més organismes o més política identitària. I veiem com pretenen, una vegada més, arraconar una de les llengües de Catalunya, el castellà. I mirin que ho hem dit del dret i del revés i de totes les maneres possibles, però sembla que la idea no acabi de calar: el català s'ha de protegir, s'ha de defensar i, evidentment, s'ha de promocionar, però no a costa del castellà. Mirin, jo no els diré, com el regidor del PSC de Rubí, que són vostès protoimperialistes –tot i que potser no anava tan mal encaminat–, però defensar una llengua no hauria de significar excloure'n una altra.

Dit això, em permetran fer també una reflexió amb una mica més de fons. I és que, senyors de Junts, vostès han governat Catalunya durant molts anys, amb diferents marques, que si CiU, el PDECAT, Junts per Cat, Junts pel Sí..., amb qualsevol marca. Vostès han presidit la Generalitat, han tingut conselleries, han fet pressupostos i han manat molt, han manat moltíssim. I quan governaven d'això pràcticament no se'n parlava. És cert que les biblioteques escolars potser no són l'assumpte més mediàtic del món, però és que tampoc es parlava de com millorar l'educació, de com millorar la sanitat o de com fem funcionar millor els serveis públics.

Quan vostès governaven la prioritat era una altra: era el referèndum, la independència, els dies històrics i donar la nota un dia sí i l'altre també. I aquesta és la conseqüència de tot això. Molts dels problemes que arrossega Catalunya venen de la seva manera de governar. Són conseqüència d'anys de governs que es van dedicar a fer activisme i no a fer bon govern. I per això està bé que avui Junts presenti una moció sobre biblioteques escolars o sobre qualsevol altra cosa de gestió, però també caldria una mica més d'humilitat, perquè, quan van tenir l'oportunitat de fer tot això al Govern, feien altres coses.

En qualsevol cas, nosaltres no votarem aquesta moció pensant en vostès, pensant en Junts, sinó pensant en els centres educatius, en els alumnes i les famílies, i per això donarem suport a aquells punts que vagin en la línia de millorar les biblioteques escolars, reforçar la lectura, ajudar els centres d'alta complexitat i renovar els recursos educatius. I, com ja hem dit, votarem en contra quan es tracti de fer noves estructures perquè els senyors socialistes colloquin més gent o quan es tracti d'extingir i insistir en la imposició lingüística.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, president. Senyora consellera, diputats, bon dia novament. Bé, quatre consideracions prèvies per entrar en el debat d'aquesta moció de Junts amb seriositat.

Primera. El nivell de comprensió lectora dels alumnes catalans és un desastre. Aquest declivi ja va començar l'any 2012 –2012. A les darreres proves PISA i PIRLS, els alumnes catalans han obtingut... Ah –perdó–, senyora consellera, que està aquí, de Cultura, també benvinguda. A les darreres proves PISA i PIRLS, els alumnes catalans han obtingut la pitjor caiguda de nivell de tota Espanya: només superem Ceuta i Melilla.

Dos. Junts ha tingut responsabilitat de govern directament durant aquest període i també indirectament recolzant durant mitja legislatura l'anterior Govern d'Esquerra Republicana.

Tres. Existeix una manca crònica de personal docent en assignatures, en especialitats concretes: matemàtiques, llengua catalana, llengua castellana, informàtica, etcètera. I existeix també una manca crònica de personal docent de suport educatiu. I per això ara el món educatiu està al carrer fent les seves justes reivindicacions.

Quatre. El pla de foment de la lectura de l'any 2017 fins al 20, dotat amb 105 milions d'euros, i el pla nacional del llibre i la lectura de Catalunya del 2023 fins al 2030 –encara està en vigor– han fracassat absolutament, perquè el nivell de comprensió lectora i de lectura ha caigut progressivament, com testimonien aquestes proves PISA i PIRLS des de 2012.

Bé, després d'aquestes quatre consideracions prèvies..., vostès el que proposen en aquesta moció és una solució que es basa en el següent per pal·liar aquest dèficit de lectura i comprensió lectora: desplegar el pla de millora de les biblioteques escolars, però, això sí, dins del pla nacional del llibre i la lectura, que ja s'ha demostrat, i ho acabem de dir, ineficient, que s'ha demostrat que és un fracàs. I, per tant, quina paradoxa és aquesta?

La realitat és que el foment de l'ús de les biblioteques pot esdevenir una eina adient per fomentar la lectura i la comprensió lectora, això és obvi, però és que diuen unes coses molt estranyes, perquè això de la promoció de les biblioteques, tant dins de l'escola com fora de l'escola, ja es fa des de fa molts anys, amb més o menys nodriment per part de recursos materials i humans a les biblioteques escolars. Però, en qualsevol cas, les visites periòdiques d'escoles, de cursos, a les biblioteques de la

diputació, que són un referent a nivell mundial, això existeix de fa temps i dona molt bon fruit.

Per què? Perquè el problema fonamental que no esmenten vostès en aquesta moció és que els estèrils criteris pedagògics i metodològics dels currículums basats en competències fluides, procediments, destreses generals, promoció automàtica de curs i educació –això sí–, molta educació emocional, han fet que es menyspreïn els coneixements sòlids i profunds. I, per tant, el vint-i-cinc per cent dels alumnes que arriben a l'ESO, a primer d'ESO, tenen grans dèficits de comprensió lectora i de lectura i, clar, no dominen la comprensió lectora ni l'expressió. Si han de llegir alguna cosa i no comprenen allò que estan llegint, si el professor a l'aula explica alguna cosa i no ho comprenen, es desmotiven. I per això aquestes xifres d'abandonament escolar, que són les més grans de tota Espanya. (*Alguns aplaudiments.*)

I vostès sembla que no tenen en compte que fins a tercer de primària un noi aprèn a llegir, però des de tercer de primària aprèn llegint, que és una diferència important: si no domina la lectura, es dificulta el seu progrés en totes les àrees. I la lectura –hem de recordar una cosa que és òbvia, però sembla que s'ha de recordar– no es limita a descifrar lletres: implica entendre les coses, analitzar un text, saber produir-lo, expressar idees de manera coherent. I, clar, el dèficit de la lectura i de la comprensió lectora provoca els lamentables resultats que malauradament tenim a les proves PISA, PIRLS i TIMSS en ciències, matemàtiques i comprensió lectora.

És lògic –i acabo amb això–: qui no domina la lectura no té una bona comprensió lectora, no pot entendre bé, no pot raonar bé ni qüestions concretes ni abstractes, no pot assolir pensament crític.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Conselleres, conseller... De fet, celebrem que hagi pogut incorporar-se també la consellera d'Educació, perquè, de fet, entenem que la majoria o com a mínim moltes de les mesures que estan dintre d'aquesta moció bàsicament competeixen al Departament d'Educació. Però és cert que una de les qüestions que hi ha a la moció i que s'ha de posar sobre la taula és la necessària coordinació entre aquests dos departaments per garantir, doncs, la presència d'aquestes biblioteques a les escoles i als instituts del país.

És cert també, com s'ha dit –jo probablement no diré massa coses noves de les que ja s'han dit–, que durant una època molt important va haver-hi una important retallada dels recursos per poder tenir biblioteques a les escoles i als instituts. No només no se n'obrien de noves ni s'equipaven millor ni se les dotava més recursos, sinó que es retallaven. I allò va tornar a passar en una època molt concreta que, tot i que al Grup de Junts no li agradi que l'hi recordem, doncs, va tenir una mica a veure amb ells, que va ser l'època de les grans retallades del Govern d'Artur Mas.

És cert també que s'ha fet un esforç per ampliar i per tenir més aquesta..., tornar a obrir aquestes biblioteques a bona part dels centres del país, ja ho ha dit la diputada Garcia, gairebé el setanta-cinc per cent. Però jo crec que hem d'anar un pas més enllà, que la moció també ho planteja i que per això nosaltres, de fet, votarem a favor de pràcticament tots els punts de la moció, que és tenir biblioteques, però també tenir biblioteques perquè hi hagi què, per a fer què i per fer-ho com.

Nosaltres creiem que el paper de les biblioteques ha de ser, efectivament, les biblioteques escolars, un complement necessari per a tot l'equip docent i directiu del centre. Perquè les biblioteques han d'entomar..., les persones que portin aquestes biblioteques han d'anar molt més enllà del que tradicionalment entenem que és un bibliotecari, que és aquella persona que fa un fons bibliogràfic, té el fons de la bi-

biblioteca i fa préstecs de llibres i com a molt et recomana alguna cosa. Ha d'anar molt més enllà.

Nosaltres entenem que si hi ha una estratègia del Govern i del Departament d'Educació per fer un pla de xoc i, a més, un pla de xoc que tenim pactat amb els Comuns per millorar justament la competència lectora dels estudiants, de nens i nenes, de nois i noies, les biblioteques escolars hi han de jugar un paper fonamental. I la persona que porti aquestes biblioteques ha d'anar molt més enllà de ser només una persona que s'encarrega de fer, doncs, això, el fons de la biblioteca i fer un préstec de llibres. Ha de ser una persona que tingui un paper actiu en relació amb la resta de l'equip docent i amb la resta de l'equip directiu per garantir que aquesta..., que la lectura, en realitat, és una base que travessa tot l'aprenentatge.

I crec que aquí, sense que serveixi de precedent, estic molt d'acord amb moltes de les qüestions que ha dit el diputat de VOX. Sense lectura, sense capacitat de comprensió lectora, no hi haurà pensament crític. Una altra cosa és el pensament crític que cadascú creu que han de tenir els nostres nois i noies, que aquí segurament no hi coincidirem gaire. Però sense aquesta capacitat lectora, sense aquesta diversitat per davant, sense aquest poder accedir a continguts, és impossible tenir pensament crític, és molt difícil assolir competències en altres matèries i és molt difícil que puguin expressar-se, que puguin comunicar-se i que puguin tenir una visió del món més àmplia, més complexa i més formada i més crítica, com ja deia.

Per tant, nosaltres donarem suport a la majoria dels punts de la moció. Creiem que les biblioteques escolars han de ser alguna cosa més que només una biblioteca. Com comentava la diputada Sans, venim d'una reunió amb els treballadors i les treballadores en lluita de les biblioteques. En el cas de Barcelona, porten una vaga indefinida des de fa molt de temps. Estan demanant millores de les seves condicions laborals, absolutament legítim –tenen sessions de treball de vegades d'onze hores la jornada laboral–, però no estan demanant només això. Estan demanant que s'entengui que les biblioteques ara són una altra cosa que el que eren fa vint anys. Ja no és només anar a buscar un llibre i omplir una fitxa, i la persona que treballa a la biblioteca no és només la persona que et dona el llibre i omple una fitxa. Estan jugant un paper fonamental, per exemple, en l'atenció a les persones sense llar. Estan jugant un paper fonamental en l'atenció a nens i nenes que van a aquestes biblioteques que potser no tenen al seu centre o no hi poden accedir prou en el seu centre i estan anant aquí. Estan jugant un paper fonamental –i ens ho explicaven– en assessorar i acompanyar i en donar certificats a les persones que estan en el procés de regularització.

Per tant, consellera, aprofitem que la tenim aquí. Se'ns ha parlat del decret, que s'ha de treballar per actualitzar el decret de biblioteques. Entenem que el Govern ho està treballant. I volem aprofitar per demanar que es faci extensiva l'elaboració d'aquest decret a aquelles persones que treballen a les biblioteques, que es parli també amb els sindicats per millorar aquest decret. Els grups parlamentaris empenyerem i treballarem per això. Perquè les biblioteques són el servei públic millor valorat, però els seus professionals i els treballadors i les treballadores són dels que tenen pitjors condicions com a treballadors d'un servei públic.

Per tant, aprofitem, tot i que el tema sigui biblioteques a les escoles i als instituts, per reivindicar totes les biblioteques, totes les persones que hi treballen i l'accés a les biblioteques com un pilar fonamental també de la democràcia i de l'estat de dret. Gràcies.

El president

A continuació, per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, president. Molt bon dia a totes i a tots, consellers, conselleres, diputats i diputades. Primer de tot, agrair a Junts i al diputat la presentació d'aquesta moció. Ja els hi avancem que votarem..., a la seva totalitat hi donarem suport. Ens sembla que és un tema rellevant i important, aquesta implantació a tots els centres de biblioteca, aquests plans de millora, aquesta actuació coordinada, aquests mecanismes de cooperació, aquest desenvolupament de plans de dinamització, i sobretot en aquest enfocament a la millora de la comprensió lectora, que ens sembla que és un element clau i fonamental, no? Per tant, els hi agraïm la presentació d'aquesta moció.

I també volem recordar que aquesta tasca a la majoria d'escoles, a la majoria de centres educatius, es fa de forma pràcticament voluntària. Coneixem diversos casos de que les persones docents que porten la biblioteca, que, com deia la diputada Segovia, la dinamitzen, ho fan perquè s'ho creuen. I ho fan perquè volen i ho fan perquè hi posen hores més enllà de les hores docents, i ho fan perquè hi posen hores més enllà de les hores educatives. I la vocació està molt bé, però també ha de ser remunerada, compensada i, òbviament, posada en valor, no?

I, dit això, també volia entrar en una qüestió que ens sembla que és fonamental avui, ja que parlem de biblioteques, i ho volia fer començant llegint un fragment d'una carta oberta que han fet precisament els bibliotecaris i bibliotecàries en lluita ara mateix, i que diu així: «Una biblioteca pública no és un magatzem de paper. És el sistema operatiu de la democràcia en un barri, en un poble, en una ciutat. Allà on s'obre una biblioteca, el teixit social es regenera, es redueix la fractura digital, es fomenta el pensament crític i es crea un refugi per a la convivència. La salut d'una societat es pot mesurar per la força i la dignitat amb què aquesta cuida les seves biblioteques.»

I això ens ho diuen els treballadors i treballadores en lluita del sistema públic de biblioteques, que, com deien altres diputats i diputades, denuncien un infrafinançament estructural, una precarització laboral, una manca de reconeixement professional, una sobrecàrrega de feina i una manca de personal, un incompliment i una desactualització dels marcs normatius, una manca de participació en la presa de decisions i unes males condicions materials i de seguretat.

I això s'exemplifica de forma molt clara en la Barcelona de Collboni. S'hi exemplifica perfectament, perquè mentre els sous en l'àmbit dels treballadors i treballadores de les biblioteques públiques són ridículs i les condicions laborals són horribles, els sous dels directius sí que s'augmenten, o hi ha àmbits en els que es privatitza o hi ha un maltractament del conjunt dels serveis públics, especialment en l'àmbit de les biblioteques públiques.

A nosaltres ens sembla que és imprescindible fer-nos ressò d'aquestes reivindicacions que fan, que ens semblen irrenunciables, que ens semblen claus, i que ja que parlem de biblioteques escolars, que ja que parlem de coordinació, parlem d'aquest conjunt de biblioteques públiques. I, en definitiva, el que demanen és valoració real de la professió, és inversió en serveis bàsics, són drets salarials i laborals, és més personal, és conciliació laboral i és alliberar les direccions amb menys burocràcia, amb més comunitat.

Nosaltres, des de la CUP, volem donar suport a aquestes reivindicacions. Volem demanar a la conselleria, volem demanar al Govern i volem demanar al PSC, també a l'Ajuntament de Barcelona, però al conjunt de municipis, que tinguin en compte aquestes reivindicacions i que posin solució a aquests elements claus per construir teixit i per construir municipis.

I acabo també amb una frase que també fan dins aquest escrit, dins aquest manifest, i que diu així: «Les biblioteques són els últims espais totalment democràtics, gratuïts, lliures dels nostres pobles i ciutats, però no podem sostenir aquesta responsabilitat només a base de la nostra vocació i de la nostra voluntat. La vocació no

paga les factures ni la bona voluntat resol la falta crònica de personal o la manca de coordinació política.»

Per això avui la CUP, al seu costat, diem «prou» i exigim també aquestes solucions, exigim aquest diàleg i exigim una transformació real, perquè volem unes biblioteques per al futur i uns professionals en unes condicions dignes.

Així que moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Només faltaria, eh?, senyor Rull, que em tallés a cada intervenció. A veure si li hauré de recordar que he set escollida democràticament a les urnes com qualsevol altre diputat i que ningú pot privar-me del dret de representar políticament els meus votants. (*Remor de veus.*)

El president

Senyora diputada, l'obligació d'aquesta Mesa és fer complir el Reglament, i ho faré tantes vegades com faci falta. Pot continuar.

Sílvia Orriols Serra

Necessitem biblioteques escolars ben dotades, és clar que sí, però no les necessitem per poder dir que invertim més o menys en cultura; les necessitem perquè la mainada d'aquest país en faci ús i, sobretot, un bon ús. De què ens serveix tenir les lleixes farcides de volums impolluts i acabats de plastificar si no hi ha voluntaris que els fullegin? Les biblioteques escolars han acabat convertides en meres unitats de préstec de les lectures obligatòries del curs. Els alumnes s'hi atansen només per estalviar el cost del llibre que el departament els imposa, no per fer consultes, revisar conceptes o enriquir treballs. Sembla que l'hàbit de llegir ja no forma part del decàleg del bon estudiant.

Volen que fem una prova? Demanem al nostre jovent quants d'ells han llegit *L'Escanyapobres* o *Solitud*. I he dit «llegir», eh?, no mirar un vídeo d'aquests de tres minuts que corren per YouTube. I ja no parlem de la primera gran novel·la cavalleresca europea escrita en la nostra llengua, *Tirant lo Blanc*, desconeguda per bona part dels nostres estudiants. I, ja que hi som, quants alumnes han fet consultes a enciclopèdies o a llibres especialitzats i en quantes ocasions durant un curs?

Fa massa temps que el sistema educatiu confon «llegir» amb «mirar lletres», d'aquí la davallada en comprensió lectora de l'alumnat d'arreu del país. «Llegir» és discernir, contextualitzar, entendre. Per exercitar el cervell cal potenciar la lectura i cal comprendre el que es llegeix. Però el sistema ha preferit anestesiar la nostra canalla amb missatges ideològics i experiments dogmàtics. La conselleria ha deixat d'ensenyar per educar en la correcció política i el discurs *woke* universal. I ara som aquí, competint amb Ceuta i Melilla, a la cua del rànquing en comprensió lectora.

Els polítics tenen la temptació d'atribuir tots els mals a la manca de recursos. I, sí, és cert que Catalunya destina a l'educació no universitària un percentatge del PIB inferior al que hi dediquen l'Estat espanyol o Europa i que caldria millorar-ne, per tant, el finançament, però els resultats acadèmics no s'enfonsen per manca de diners, sinó per manca d'exigència (*remor de veus*) i pel propi model...

El president

Silenci, si us plau. Silenci...

Sílvia Orriols Serra

...que desincentiva la competitivitat i la cultura de l'esforç i el respecte i principi d'autoritat envers els mestres, alhora que inunda les aules d'alumnes acabats d'arribar que ni dominen la nostra llengua ni atrapen el ritme dels seus companys. No tot

comença i acaba amb la dotació pressupostària, com es pensen vostès. No tot es resol amb diners.

Posem per exemple la inversió milionària que s'ha fet en pissarres digitals: els alumnes treien molt més bons resultats quan anaven amb el guix a la pissarra a resoldre el problema que no pas ara, amb tanta tecnologia i innovació. El mateix passa amb la calligrafia de l'alumnat: quan ho escrivien tot a mà, ni feien tantes faltes ni feien una lletra inintel·ligible com l'actual.

Entre el 2015 i el 2020, sota el Govern de Junts, precisament, els centres escolars amb biblioteca pròpia van passar del setanta-vuit per cent al cinquanta-set per cent; sembla que quan governen la cultura no és cap prioritat, només és prioritària quan entren en fase de fora de joc. Clarament s'incompleix la llei: la llei d'educació de Catalunya obliga tots els centres a tenir una biblioteca escolar d'ençà del 2009. Per tant, el que avui ens presenten no és una nova proposta, sinó l'enèsima demostració que la casta política aprova lleis per endur-se el titular i, en acabat, ni les dota ni en garanteix el compliment.

El sistema educatiu s'ha rendit, igual que els governs de torn, a la cultura del jaure i subsidi: s'ha deixat de premiar l'esforç, de puntuar de l'u al deu els exercicis i els exàmens, i ara treuen la mateixa nota tant el que s'hi esforça molt com el que ho fa a mitges. Quin incentiu és aquest per tal de mirar d'excel·lir? Han aconseguit ser els més innovadors tecnològicament, sí, però han desertat de les matèries troncales i dels mètodes tradicionals d'estudi. I com ho arregla el Govern actual? Retirant les proves de competències bàsiques o limitant-les a determinats centres prèviament escollits. Si el termòmetre ens marca febre, doncs, desem-lo al calaix i que ningú ho vegi, tu.

Avui Junts demana un sistema d'indicadors per avaluar les biblioteques. Els obsessiona més mesurar i fiscalitzar les antostes de les biblioteques que el nivell educatiu de l'alumnat. Quan Junts governava a Ensenyament, les biblioteques escolars van davallar vint-i-un punts. I ara què ens proposen? Doncs crear una estructura nova dins del departament, una direcció, un organigrama. No abocar recursos cap als lectors, no; dirigir-los hàbilment a engruixir encara més la sobredimensió administrativa. Un model que anomenen «del segle XXI» i un fons triat, segons diuen, i ho cito textualment, «atenent l'equitat de gènere». Què pretenen? Farcir-nos biblioteques escolars de títols de moda i de quotes *woke*? Doncs no. Volem que a les lleixes on faran el tafaner els nostres fills hi hagi els millors llibres, independentment del gènere de qui els hagi escrit o de si són o no líders en vendes.

Verdaguer va fer que els catalans miréssim amb uns altres ulls les muntanyes; Rodoreda, amb una Colometa i una plaça, ens va explicar les vicissituds de tot un segle; Espriu ens va salvar els mots per mantenir viu el poble. La literatura clàssica i l'actual no la conformen manyocs de fulls relligats, són les escriptures del nostre poble.

Volem que les noves generacions s'embadaleixin davant les històries que ens van colpir i forjar a nosaltres. Es tracta de cobrir l'expedient com sempre o es tracta de salvar la llengua i la memòria?

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Moltes gràcies, president. Conselleres, diputats, diputades... Sobretot, crec que primer es tracta de tenir educació, quan estem en un faristol del Parlament de Catalunya. Això és el primer.

A partir d'aquí, agrair la intervenció de les diputades i diputats que han comentat aquesta moció de Junts. Agrair la intervenció de la diputada Raquel Sans. Hem acceptat dues esmenes i n'hem transaccionat una altra. De la diputada del PSC, Rocio Garcia, n'hem transaccionat una. També vull agrair al diputat Pellicer el context que

ha posat sobre les biblioteques en general, i a la consellera Hernández i al conjunt del seu equip, la predisposició per a aquesta moció.

Jo volia també fer una reflexió aprofitant aquest moment. Mirin, jo, com acabo d'arribar fa quatre dies a això de la política, els diria que això del retrovisor a mi no m'interpella, vull dir que... No sé si a alguns companys els interpella, però crec que val la pena mirar una mica més en futur, crec que seria una cosa que ens aniria bé.

I, si posem el retrovisor, potser també convindria saber que aquest Parlament, a proposta de Junts, i crec que amb molta cordialitat amb la majoria de grups de la cambra, el 27 de març del 2025 va aprovar una moció sobre la comprensió lectora, precisament. I estaria bé també que els grups que estan preocupats per aquest tema, en lloc d'interpel·lar l'oposició, interpellin una mica també el Govern sobre el compliment d'aquesta moció. Nosaltres vam començar per la comprensió lectora i a continuació anem per les biblioteques.

Jo, en tot cas, segueixo celebrant, i no em cansaré de dir-ho aquí, que les mocions que presentem en l'àmbit de cultura mantinguin el to que han de mantenir i que puguin recollir les propostes de professors, d'inspecció i dels editors perquè siguin possibles.

Moltes gràcies a tots.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts 19 i 20 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquest matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

És el moment per suggerir o demanar votacions separades o lectures d'alguns punts específics. *(Pausa.)* La senyora Orriols demana la paraula.

Sílvia Orriols Serra

Sí. Ja ho hem comunicat a la Mesa, però voldríem votació separada del punt 9 amb referència a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques culturals.

Gràcies.

El president

Molt bé.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre drets lingüístics i construcció nacional (continuació)

302-00261/15

Comencem votant la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre drets lingüístics i construcció nacional.

Votem de manera conjunta els punts 1, 3, 4.a, 4.c, 4.d, 4.e, 4.f, 5.a, 5.c, 5.d, 6.b, 6.c, 7.c i 8.b.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 109 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 63 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 4.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.
De manera conjunta, votem els punts 5.b, 7.a i 7.b.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 67 vots a favor, 26 vots en contra i 42 abstencions.

Votem el punt 6.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 65 vots a favor, 26 vots en contra i 44 abstencions.

Conjuntament, votem els punts 6.a bis i 6.d.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 107 vots a favor, 26 vots en contra i 2 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 8.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 88 vots en contra, 10 vots a favor i 37 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques culturals (continuació)

302-00262/15

Votem, en darrer terme, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques culturals.

Començarem votant conjuntament els punts 1 i 2.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 107 vots a favor, 11 vots en contra i 15 abstencions.

Votem ara el punt 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 13 vots en contra i 15 abstencions.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, 11 vots en contra i 2 abstencions.

Conjuntament, votem els punts 4, 7, 8 i 10.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 62 vots a favor, cap vot en contra i 73 abstencions.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 124 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 11.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 103 vots a favor, 26 vots en contra i 6 abstencions.

Votem el punt 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 124 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.
I, finalment, votarem el punt 13.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 108 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Declaració del Parlament de Catalunya de commemoració dels cinquanta anys de les Primeres Jornades Catalanes de la Dona i de reconeixement del moviment feminista

401-00074/15

El novè punt de l'ordre del dia és la declaració del Parlament de Catalunya de commemoració dels cinquanta anys de les Primeres Jornades Catalanes de la Dona i de reconeixement del moviment feminista. Abans de suspendre la sessió, llegirem tot seguit aquesta declaració. Té la paraula la senyora Glòria Freixa i Vilardell, diputada i secretària primera de la Mesa del Parlament, per fer la lectura d'aquesta declaració.

La secretària primera

«Declaració del Parlament de Catalunya de commemoració dels cinquanta anys de les Primeres Jornades Catalanes de la Dona i de reconeixement del moviment feminista.

»L'any 2026 es compleixen cinquanta anys de les Primeres Jornades Catalanes de la Dona, celebrades del 27 al 30 de maig de 1976 al Paraninfo de la Universitat de Barcelona. Aquelles jornades van constituir una fita històrica en la lluita pels drets de les dones i en la construcció del moviment feminista contemporani a Catalunya.

»En un context encara marcat per les conseqüències de la dictadura franquista, milers de dones van sortir de la clandestinitat, van ocupar l'espai públic i van posar en comú experiències, demandes i propostes per a denunciar les discriminacions que patien i per a reivindicar una societat més lliure, democràtica i igualitària. Aquella trobada va fer visible una força col·lectiva que venia de lluny i que es teixia en barris, associacions veïnals, grups de dones, espais de consciència, moviments socials, sindicats, partits, lluites culturals i xarxes de suport mutu.

»Les Primeres Jornades Catalanes de la Dona van obrir un espai de debat públic sobre qüestions fins aleshores silenciades o relegades a l'àmbit privat: el dret al propi cos, la sexualitat, la maternitat lliure, l'avortament, l'educació, el treball, les cures, la família, la violència masclista, la participació política, la cultura, la vida quotidiana i la plena ciutadania de les dones. Van expressar, amb una força transformadora, que allò personal és polític i que la democràcia no podia ésser plena sense la llibertat de les dones.

»Cinquanta anys després, el Parlament de Catalunya reconeix el llegat d'aquelles dones que van obrir camí, sovint en condicions difícils, amb valentia, intel·ligència col·lectiva i compromís polític. L'ur impuls ha estat fonamental per a molts dels avenços assolits en matèria de drets civils, socials, laborals, sexuals i reproductius, i per a la consolidació d'un feminisme plural, divers, crític i arrelat al país.

»Alhora, aquesta commemoració no pot ésser només un exercici de memòria. És també una crida a reconèixer que les lluites feministes continuen essent imprescindibles davant les desigualtats persistents; les violències masclistes; la precarització de les vides; la feminització de la pobresa; les discriminacions per raó d'origen, classe, edat, discapacitat, orientació sexual, identitat o expressió de gènere, i els discursos reaccionaris que qüestionen drets conquerits col·lectivament.

»Les institucions democràtiques tenen el deure de preservar aquesta memòria, de reconèixer les genealogies feministes que han fet avançar el país i d'assumir la responsabilitat de garantir polítiques públiques que posin la vida, les cures, la igualtat efectiva i la llibertat al centre.

»Per tot això, el Parlament de Catalunya:

»Reconeix les Primeres Jornades Catalanes de la Dona, del 1976, com una fita cabdal de la història democràtica, social i feminista de Catalunya.

»Expressa el seu reconeixement a totes les dones, els col·lectius i les organitzacions feministes que van fer possibles aquelles jornades i que, al llarg d'aquests cinquanta anys, han sostingut i ampliat les lluites pels drets de les dones i per la transformació social.

»Reivindica la memòria feminista com a part imprescindible de la memòria democràtica del país i es compromet a contribuir a preservar-la, difondre-la i transmetre-la a les generacions presents i futures.

»Manifesta el seu suport a les iniciatives socials, culturals, educatives i institucionals de commemoració dels cinquanta anys de les Jornades Catalanes de la Dona i al reconeixement del paper del moviment feminista en la construcció de la Catalunya democràtica.

»Referma el compromís amb la igualtat efectiva, amb l'erradicació de totes les formes de violència masclista i amb el desplegament de polítiques públiques feministes, interseccionals i transformadores.

»Fa una crida al conjunt de la societat a continuar teixint xarxes feministes, comunitàries i democràtiques per avançar cap a un país més just, lliure i igualitari.

»Cinquanta anys després d'aquelles jornades, el Parlament de Catalunya reconeix d'on venim, celebra la força col·lectiva que ens ha precedit i assumeix el compromís de continuar fent del feminisme una eina viva de llibertat, democràcia i transformació social.

»Palau del Parlament, 18 de juny de 2026.»

(Aplaudiments.)

El president

Se suspèn la sessió, que reprendrem a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i tres minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, la lletrada major i el lletrat Albert Capel·leras González.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera d'Igualtat i Feminisme i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la corrupció institucional i la defensa de l'estat de dret

302-00266/15

El vint-i-tresè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la corrupció institucional i la defensa de l'estat de dret. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Diputats, diputades... Hoy no estamos ante un debate entre izquierdas y derechas, no estamos ante una discusión ideológica; estamos ante algo

mucho más básico: la decencia política. Estamos ante la obligación de defender a millones de ciudadanos honrados que trabajan, que pagan impuestos y que cumplen las normas mientras contemplan con indignación y vergüenza cómo quienes deberían dar ejemplo han convertido las instituciones en el refugio de intereses particulares, favores políticos y presuntas tramas de corrupción. Porque la corrupción no solo roba dinero; la corrupción roba confianza, la corrupción degrada las instituciones y la corrupción destruye el prestigio de un país.

Y la corrupción hace que muchos ciudadanos lleguen a pensar que los políticos juegan con reglas distintas a las del resto. Por eso esta moción no va de partidos; va de principios. Va de saber si todavía creemos que la política debe estar al servicio de la gente o si aceptamos resignadamente que las instituciones se utilicen para proteger a quienes se sirven de ellas. Y cuando los escándalos se acumulan, cuando las investigaciones judiciales afectan al entorno más próximo del presidente del Gobierno, cuando los nombres se repiten una y otra vez, cuando las explicaciones nunca llegan y cuando las responsabilidades políticas brillan por su ausencia, el deber de cualquier demócrata es actuar, no mirar hacia otro lado, no buscar excusas, no culpar a otros o enfangarte en el «y tú más». Actuar. Porque callar ante la corrupción es acabar siendo cómplice de ella.

Diputados y diputadas, el problema ya no es un caso, el problema no es un nombre; el problema es un sistema, un entramado político que tiene un responsable máximo: Pedro Sánchez, el *number one*. Y aquí en Cataluña tenemos a la mejor y más eficaz delegación de ese sanchismo: Salvador Illa. Porque Salvador Illa pretende presentarse como un dirigente moderado, alejado de los escándalos, cuando la realidad es exactamente la contraria. Fue ministro de Sanidad mientras Koldo y Ábalos se paseaban por su ministerio y se gastaban centenares de millones de euros en mascarillas que acabarían en el cubo de la basura. Compartía Consejo de Ministros con personas que hoy están siendo investigadas judicialmente e incluso en la cárcel. Y ahora pretende hacernos creer que no sabía nada, que no vio nada o que no tuvo nada que ver. Demasiadas casualidades, demasiadas coincidencias, demasiados silencios. Y, cuando han ido apareciendo nombres, el Partido Socialista de Cataluña siempre ha estado en el mismo lugar. Defendieron a Santos Cerdán hasta el último momento; lo defendieron incluso cuando ya era imposible defenderlo. Y cuando apareció el escándalo de Salazar, lejos de apartarlo definitivamente, acabó encontrando acomodo entre la estructura del Partido Socialista de Cataluña.

Y ahora vemos cómo también salen en defensa de José Luis Rodríguez Zapatero, el faro moral del socialismo, de un expresidente que ha pasado de ser Bambi a acumular delitos como un capo de la mafia. Porque cuando un nombre aparece una y otra vez, cuando existen dudas razonables, cuando existen informaciones que afectan al interés público, lo que corresponde no es blindarlo; lo que corresponde es dar explicaciones. Por eso esta moción exige comparecencias, por eso esta moción exige transparencia, por eso esta moción exige responsabilidades, porque lo que estamos viendo no son hechos aislados; es una forma de gobernar, es una cultura política, es un entramado de poder corrompido construido alrededor del PSOE y del Gobierno de Pedro Sánchez. Y, cuando la corrupción deja de ser una excepción para convertirse en una constante, el problema ya no es de algunos dirigentes; el problema es sistémico. Y el liderazgo de la degradación sistémica tiene nombres y apellidos: Pedro Sánchez.

Por eso creemos que la única salida democrática es devolver la palabra a los ciudadanos, convocar elecciones, que hablen los españoles, que decidan los ciudadanos, porque ninguna mayoría parlamentaria puede servir para tapar la corrupción, porque ningún acuerdo político puede servir para blanquear tanta corrupción y porque ninguna estrategia de comunicación puede ocultar eternamente la verdad. (*Alguns aplaudiments.*)

I ara em vull adreçar especialment als diputats de Junts, perquè avui tenen una oportunitat, una oportunitat de demostrar si tot el que han dit fins ara era sincer o era una escenificació pactada. Avui tenen davant una moció que reclama exactament allò que demanen al Congrés dels Diputats, que parla sobre això que volien debatre aquesta setmana al Congrés. Per tant, la pregunta és molt senzilla: què votaran? I avui no valen els matisos, no valen les declaracions grandiloqüents ni les excuses de que «és que aquesta frase no m'agrada», «aquesta frase ens interpella». Això és com dir allò de «se ha comido el perro los deberes». No valen las frases indignadas. Hoy solo vale una cosa: el voto. El voto es la única verdad política que demuestra de qué lado estás.

Diputados y diputadas, hoy votamos en el Parlament lo que el PSOE ha impedido votar en el Congreso de los Diputados. Y hoy lo que pide el Partido Popular es muy sencillo, y no es ni de izquierdas ni de derechas; pedimos explicaciones, pedimos decencia y pedimos elecciones generales.

Muchas gracias.

El president

Atès que no s'hi han presentat esmenes, obrim directament el torn per tal que els grups parlamentaris puguin fixar llur posició. I, en primer terme, per fer-ho en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Agustí Colomines i Companys.

Agustí Colomines i Companys

Bona tarda a tothom. Moltíssimes gràcies. Ja que ens interpella, ja li vinc a dir que no som dels seus, eh? I, per tant... (*Alguns aplaudiments.*) Però és que no som dels seus ni som d'aquests altres; som un partit català independentista i ens devem a la sobirania d'aquest poble. Per tant, discutim coses que podem fer en aquest Parlament, no coses que es poden fer en d'altres i s'han de debatre en d'altres. Sap quina sort té vostè, a diferència de Madrid? És que aquí pot dir el que li dona la gana i debatre el que li dona la gana, cosa que allà no passa precisament.

Per tant, nosaltres ens abstindrem a tota la seva moció, perquè la seva estratègia no és la nostra estratègia, m'entén? Perquè vostè ho ha resumit amb totes les lletres. Diu: «La corrupció és una cosa sistèmica.» I tant! És sistèmica del règim del 78! Tots els partits del règim del 78 han quedat afectats pel tema de la corrupció. Per tant, és sistèmica, és sistèmica del sistema espanyol, que té una manera de fer que és corrupta. Perquè vostès, en el punt 3 de la seva moció, diuen una cosa que se n'obliden. Sap per què li van fer una moció de censura al senyor Mariano Rajoy? Perquè acabaven de condemnar el Partit Popular per corrupció. (*Veus de fons.*) Per tant, no em vinguin amb històries. (*Remor de veus.*) No em vinguin amb històries, no ens vinguin amb històries...

El president

No entrin en debats! Endavant, diputat.

Agustí Colomines i Companys

No ens vinguin amb històries sobre que la corrupció només és d'una banda o d'una altra. En castellà es diu *tanto monta, monta tanto* –m'entén?– el PP que el PSOE. En aquest sentit no hi ha cap mena de diferència.

És a Madrid on cal demanar el que vostès demanen, no aquí. Perquè, mirin, la seva estratègia és la mateixa que la del PSC, que és convertir aquest Parlament en un Parlament regional, que discuteixi qüestions marginals i que aquí ens hàgim de posicionar sobre coses que passen al Congrés. Nosaltres, com a partit independentista, tenim una política a Madrid, que la fem, la practiquem, i amb el criteri que creiem que hem de fer, i una altra aquí a Catalunya. I avui no pertoca en absolut discutir res del que vostès estan demanant, no?

Miri, nosaltres hem demanat la compareixença del president Illa. No ens han de donar lliçons; ja l'hem demanada, aquesta compareixença. Han estat els partits de la coalició governamental que s'hi han oposat. Però nosaltres això ja ho hem demanat, i insistirem a tornar-la a demanar, perquè insistirem a arribar fins al final en tot allò que afecti la corrupció del Partit Socialista si es dona el cas, i ho investigarem. No en tinguin cap mena de dubte, que ho farem, però ho farem seguint la nostra estratègia.

Que tothom ho tingui clar: la nostra estratègia no és tombar un govern o tombar-ne un altre; la nostra estratègia és que allò que ens vam proposar en el moment que hi vam donar suport en la investidura de Pedro Sánchez es compleixi. Nosaltres ja fa temps que vam trencar la confiança amb el Partit Socialista Obrer Espanyol. La vam trencar, entre altres coses, perquè ells no van complir el que havien de complir. Però, una cosa –i també ho tingui clar, això, senyor Juan Fernández–, tingui molt clar que desconfiar d'uns perquè menteixen o et volen enganyar o perquè són trilers –és igual– no significa tenir confiança en uns altres. M'entén? És a dir, a nosaltres aquesta mena de tornisme espanyol, que és propi de la Restauració monàrquica del 1876, no ens interessa de res, perquè nosaltres el que volem és, bàsicament, arribar a la independència de Catalunya. I, com ja li va dir un bon dia el secretari general de Junts per Catalunya, si vostès tenen alguna cosa a parlar amb nosaltres, agafin l'avió –Vueling és barat–, vagin a Brusselles, agafin un Uber i se'n van a Waterloo i parlin.

Moltíssimes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Oriol López Mayolas.

Oriol López Mayolas

Gràcies, president. Primer de tot, un missatge al grup que ha presentat la moció, el Partit Popular, també a VOX: som a Barcelona, no som a Madrid, som al Parlament de Catalunya i, per tant, votarem que no a aquesta moció.

A l'Estat espanyol, com vostès saben, a banda de l'evident problema de l'encaix democràtic dels Països Catalans, d'Euskal Herria, de Galícia, hi ha dos problemes institucionals molt greus. El primer de tots és l'existència d'un biaix podríem dir que dretà, podríem dir que ultranacionalista en estaments claus: a la casa reial, a la Policia Nacional, a la Guàrdia Civil, a gran part del poder judicial, en altres bandes. És el règim, el règim del 78, és el règim que deia ara el diputat Colomines també. Un règim que ve de molt abans. En segon lloc, una corrupció endèmica. Vostès deien «sistèmica»; endèmica, estructural, tot seguint l'exemple del cap de l'Estat emèrit.

Són dos problemes que es retroalimenten mútuament: la connivència d'una part del poder judicial i policial amb la corrupció segons de qui ve i l'acarnissament, quan no directament podem dir *lawfare*, amb qui consideren rivals polítics.

En aquest context en el qual emmarquem la nostra intervenció, deixem clar que no farem dues coses. La primera: no participarem de la campanya del Partit Popular ni de les caceres polítiques de l'extrema dreta judicial, perquè al cap i a la fi les hem patides. Encara les patim; les patim nosaltres mateixos. I sabem molt bé el que venen a fer vostès amb aquesta moció.

Estem preocupats per la corrupció? Sí, moltíssim. La legislatura espanyola té recorregut? Ja ho veurem. Queda un any i cal avançar i cal complir encara amb molts compromisos. Les eleccions, quan toquin, i que les convoqui qui les ha de convocar; no aquest Parlament, que representa la sobirania del poble de Catalunya.

La segona cosa: tampoc posarem la mà al foc per ningú, perquè ja hem vist que si hi ha alguna cosa que mai falla és la capacitat del PSOE per decebre'ns. A nosaltres, políticament, el president Zapatero ja ens va decebre amb el seu gir a la dreta després d'uns primers anys de progrés, amb la rebaixa de l'Estatut pactada amb

Artur Mas i Josep Antoni Duran i Lleida després de prometre l'aprovació de l'Estatut que sortiria del debat al Parlament de Catalunya.

No és el primer cop que tenim sobre la taula casos que són una barreja de *lawfare* i corrupció. I, des de la perspectiva d'un partit de noranta-cinc anys d'història i sense cap cas de corrupció, no tenim cap problema a fer les dues coses alhora: denunciar el *lawfare* i exigir màxima transparència i una gestió exemplar dels recursos públics.

També volem recordar al grup de govern, al Partit Socialista, que si el *lawfare* existeix és perquè en algun moment vostès ho han permès. Han tingut anys amb una majoria progressista per fer reformes ambicioses al poder judicial i als cossos i forces de seguretat, i no s'hi han atrevit. Si els persegueixen potser no és per mèrits propis, sinó per haver pactat amb l'independentisme. Si avui vostès estan en el punt de mira de la ultradreta judicial és perquè van forçar d'aprovar una llei d'amnistia, una llei que el poder judicial ignora i s'hi revela de forma manifesta.

I un darrer missatge: Esquerra Republicana mai –Esquerra Republicana mai– flirtejarà amb PP i VOX, com alguns potser intenten fer per fer mal a aquest país –mai–, per fer retrocedir drets socials, per fer retrocedir drets ciutadans i drets nacionals. Catalunya i la seva gent són la nostra raó de ser.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula el diputat Joan Garriga i Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, senyors diputats. Bien, ¿cuántos escándalos más hacen falta, cuántos registros policiales más, cuántos imputados más, cuántos familiares, ministros, secretarios de organización o altos cargos más? ¿Quién es P. S.? Porque ya no hablamos de casos aislados; hablamos de un sistema, hablamos de una organización que ha convertido las instituciones en un instrumento al servicio de la supervivencia política. El PSOE está acorralado por la corrupción –el PSOE y el PSC. Lo de estas últimas semanas es gravísimo: registro de más de diez horas en Ferraz; imputados dirigentes socialistas, empresarios, intermediarios y personas vinculadas al PSOE por delitos de organización criminal, tráfico de influencias, cohecho y actuaciones contra instituciones del Estado. Y todo ello para proteger al entorno de Pedro Sánchez.

Y ya nadie se cree que todos sabían y él no sabía nada, que todos participaban y él no, que todos cobraban y él no. Hay demasiados casos, demasiados nombres, demasiadas coincidencias y demasiadas cercanías (*alguns aplaudiments*): Ábalos, del equipo de Sánchez; Cerdán, del equipo de Sánchez; Leire Díez; Begoña Gómez, su mujer; David Sánchez, el hermanísimo; Zapatero, el joyero Plus Ultra. Porque no hablamos de una manzana podrida; hablamos de un cesto entero podrido.

Y la sombra de la corrupción también llega a Cataluña, también llega al PSC-PSOE de aquí, porque el juez ha pedido la documentación íntegra de la campaña electoral del PSC de 2024, que llevó a Salvador Illa a la presidencia de la Generalitat. Y no caben medias explicaciones ni escaqueos; no caben evasivas; no caben silencios. Si no tienen nada que ocultar, comparezcan, den la cara. Si no tienen nada que esconder, den explicaciones.

Porque no es solo corrupción; es auténtica mafia, y aquí está lo más grave. No estamos hablando solo de dinero, que ya es grave; estamos hablando de poder, de utilizar el aparato del Estado para atacar la nación, de atacar a los jueces, de presionar fiscales, de perseguir adversarios y de manipular la opinión pública. Y, cuando un gobierno utiliza las instituciones para protegerse de la justicia, el problema deja de ser de un partido político, pasa a ser un problema grave de toda la nación.

Y hay dos opciones: o defendemos la nación o permitimos que el poder político, en este caso en manos de los socialistas, se coloque por encima de la soberanía de los españoles. Y VOX tiene claro de qué lado está. Por eso apoyamos la exigencia de la moción de comparecencias. Por eso exigimos transparencia y exigimos responsabilidades políticas. Y por eso exigimos que Pedro Sánchez devuelva la palabra a los españoles y convoque elecciones de inmediato. (*Alguns aplaudiments.*)

Y termino como he empezado: ¿cuántos escándalos más hacen falta? ¿Cuántos registros más? ¿Cuántos imputados más, familiares y cercanos a Sánchez? ¿Cuántas portadas más? ¿Es cierto que «P. S.» hace referencia a Pedro Sánchez, como dicen los informes de la UCO? Porque, si después de todo esto miramos hacia otro lado –y miro para los dos lados, Esquerra y Junts–, el problema ya no es solo de corrupción; el problema es de resignación y colaboración. Y nosotros ni nos vamos a resignar ni vamos a colaborar. (*Alguns aplaudiments.*) Porque España merece instituciones limpias, y Cataluña merece gobiernos limpios. Y yo no sé –no lo sé, sinceramente– si todos los socialistas son corruptos; lo que sí que sé es que todos los corruptos del Gobierno de la nación son socialistas.

La vicepresidenta primera

És el torn ara del Grup Parlamentari dels Comuns, i té la paraula el diputat David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, vicepresidenta. Hi ha *lawfare*, però no tot és *lawfare*. I ho dic des de la més absoluta convicció de que hi ha una operació real per tombar el Govern. Només cal llegir la premsa de Madrid. Només cal veure, evidentment, el cas contra el fiscal general de l'Estat. Només cal veure el que ens va passar a nosaltres o el que li va passar a l'independentisme o el que li va passar, per exemple, a Podemos.

Nosaltres, a l'Ajuntament de Barcelona, vint-i-dos querelles –vint-i-dos querelles–; totes arxivades. Segurament si en comptes d'estar parlant de l'Ajuntament de Barcelona haguéssim estat al Congrés, haguéssim acabat al Suprem, amb un tribunal, òbviament, polititzat.

Però, evidentment, com jo deia, hi ha *lawfare*, però no tot és *lawfare*. I, evidentment, no és *lawfare* el cas Ábalos –no és *lawfare* el cas Ábalos–; no és *lawfare*, evidentment, intentar muntar unes *cloaquillas*, que és el que sembla el cas Leire per aturar les cloaques de l'Estat. O no és, evidentment, *lawfare* el que sembla que hi ha en el cas Zapatero, on les explicacions són absolutament insuficients. Però, a més a més, per més explicacions que es donin, no es pot explicar que un expresident del Govern tingui 1,3 milions d'euros en una caixa forta amb joies. És inexplicable. I si algú d'aquest Parlament té 1,3 milions d'euros en joies que no són fruit d'una suposada herència..., és absolutament inexplicable que algú que es dedica a la política pugui tindre aquest patrimoni sobrevingut.

Ara, aquí és molt divertit i jo crec que, evidentment, no deixa de ser curiós que el Partit Popular ens planteja que la solució als possibles casos de corrupció que afecten el Partit Socialista és el Partit Popular. (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí, sí, sí. No, té raó, no és el Partit Popular; són el Partit Popular i VOX, juntets, que són clarament indistingibles. (*Alguns aplaudiments.*) Perquè, clar, jo si vol... No ho sé, a mi m'ha sorprès; després tornaré també a les seves declaracions.

Mirin, jo aquests dies he anat a fer una mica de repàs i, clar, un comença a llegir i diu: «A veure...» Cas Gürtel; cas Bárcenas, que és la peça separada del cas Gürtel; cas Kitchen; cas Nóos; cas Lezo; cas Rato; cas Púnica; cas Erial; cas Fitur; cas Taula; cas Acuamed; cas Palma Arena; cas Imelsa –vaig seguint–; cas Fabra; cas Andratx; cas Caballo de Troya –és que tenen noms per donar i per vendre–; cas Funeraria; cas Guateque; cas Ibatu y Mesa; cas –evidentment– Bonsai; cas Brugal; cas Terra Natura. Evidentment, també teníem l'Andratx Arena, com hem dit,

perquè ja hi havia el Palma Arena també. Cas Turismo Joven, cas Torres de Calatrava, cas Pokémon, cas –evidentment també– Mercamadrid –no ens el deixéssim.

Si volen, em puc passar tota la intervenció acumulant tots els casos de corrupció que tenen vostès; no del passat, és que vostès tenen deu causes obertes encara per corrupció. Estan condemnats. Si vostès són la màfia sencera, en aquest cas, de la corrupció d'Espanya.

I, evidentment, també hi ha una altra qüestió. És a dir, clar, que vostès ens plantejgin que són la solució... Cas Kitchen. Si vostès tenen un ministre de l'Interior, aquell que parlava, li consultava els seus temes a l'àngel de la guarda –devia ser l'àngel caigut a l'infern–, que era el senyor Fernández Díaz! Sí, català, del Partit Popular català, que aquest senyor va muntar una policia patriòtica des del Ministeri de l'Interior. Llavors, vostès aquí poden explicar el que vulguin, però vostès han sublimat la corrupció, i ens venen a dir a nosaltres que som..., com ho deia? «Cooperadors necessaris», no?

Jo entenc... Vostè ho ha dit, diu: «Callar ante la corrupción es ser cómplice de ella.» Jo entenc que vostè, en coherència, avui mateix registrarà i retirarà la seva candidatura com a secretari general del Partit Popular, perquè, si vostè és coherent amb això, vostè no pot ser secretari general d'un partit que està fins a les «tranques» emmerdat per la corrupció de casos que estan vigents. És que els casos de corrupció del Partit Popular sumen més de 1.000 milions d'euros defraudats. I vostès ens plantegen que són la solució, amb VOX.

I acabo també amb aquesta reflexió. Primer, la corrupció és inherent al bipartidisme espanyol? Sí, i al bipartidisme català. No se n'oblidin, senyors de Junts, que sembla que el tres per cent de cop i volta ha desaparegut. El tres per cent, que jo sàpiga –clar i català, que diria la meua àvia–, de Convergència i Unió de tota la vida. Si volen vostès, només de Convergència, el tres per cent; Unió ja tenia el cas Treball. No pateixin, separem les coses.

En tot cas, jo els hi dic una cosa, els hi dic: mirin –en aquest cas per al Partit Popular–, si vostès volen eleccions, siguin valents. Com era allò? «No soy presidente porque no quiero.» Si volen eleccions, moció de censura i que tothom es retrati, que tothom sàpiga qui vol un govern del PP i VOX. Ja els hi dic, amb nosaltres no hi comptin. (*Veus de fons.*) Sí, sí, vostè és secretari general d'un partit condemnat per la corrupció, «disfruti-ho».

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, i té la paraula el diputat Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bona tarda a tothom. Bé, aquesta proposta que ens porta el Partit Popular a debat creiem que està mal plantejada. Està mal plantejada, per què? Perquè per nosaltres la corrupció a l'Estat espanyol és estructural, és totalment estructural. Ni és nova i ve de fa molts anys. I, a més, afecta de dalt cap a baix: la monarquia, l'IBEX 35, la justícia, els partits polítics, les forces de repressió..., absolutament tot. És a dir, l'Estat espanyol en si és corrupció, és la seva manera de ser i de viure.

Per tant, quan vostès només enfoquen cap a un altre partit, s'equivoquen –s'equivoquen–, però no s'equivoquen tant, perquè vostè ens diu: «Això no va de l'“i tu més”».» Sí, és clar, a vostès no els interessa l'«i tu més», perquè després surten aquestes llargues llistes de casos de corrupció del Partit Popular: la Gürtel, Bárcenas, Púnica, Kitchen, Nóos, Palma Arena, Emarsa, Fabra, Brugal, és a dir, una llista interminable. Per això no els interessa que avui parlem de l'«i tu més», perquè, evidentment, en «i tu més», vostès guanyen en corrupció a tot l'Estat espanyol; això és evident.

Però tampoc no hem d'oblidar que el Partit Socialista, el PSOE, doncs, tampoc té un historial molt net, que diguem: Filesa, GAL, Roldán, Guerra, Koldo, Leire Díez,

Rumasa, Begoña Gómez, Koldo, Ábalos, Hidrocarburos, Zapatero. És a dir, uns i altres. Això és Espanya: corrupció. Un estat corrupte, putrefacte, que de dalt a baix es va reproduint..., cada vegada, governin uns o altres, es va reproduint el mateix: corrupció.

I, per això, nosaltres no podem donar suport a aquesta moció, perquè a nosaltres ja ens agrada que l'Estat espanyol sigui així. Perquè es demostra a la ciutadania..., els catalans i les catalanes veuen com és aquest Estat espanyol, que és brutícia, que és un estat en decadència. Un règim del 78 que es basa en la corrupció i en la lluita contra el poble de Catalunya. Perquè, això sí, corruptes del PP, corruptes del PSOE, sempre es posen d'acord amb una cosa: contra Catalunya, contra la llibertat de Catalunya.

I ens fa gràcia que diguin que l'extrema preocupació que tenen..., perquè en una democràcia avançada com l'Estat espanyol s'erosiona la confiança de la ciutadania en les institucions, el prestigi internacional d'Espanya... Però, de què carai parlen? Si més desprestigi de l'Estat espanyol no hi pot haver! Escolti, sembla que no recorden el que ha passat aquests darrers anys en aquest país: l'aplicació del 155, milers de persones represaliades, milers de polítics a la presó... I vostès parlen..., realment es creuen que l'Estat espanyol té prestigi internacional? Per favor! Vergonya de país que tenim i que hem de suportar no només econòmicament, sinó també patint la repressió, patint la seva corrupció sistèmica.

Per tant, nosaltres al punt 2 tampoc no hi donarem suport, perquè ens preocupa ben poc si convoquen eleccions, les des convoquen o que facin el que vulguin. Quan vostè diu: «Que el president del Govern d'Espanya dissolgui les Corts»... Per nosaltres, que dissolgui l'Estat, que ens faran un favor. A això sí que li votàrem a favor: que dissolgui l'Estat espanyol. Que el poble de Catalunya, que els Països Catalans puguin decidir lliurement el seu futur democràticament; això és el que vol el vuitanta per cent de la ciutadania d'aquest país. I la seva recepta quina és? D'uns i altres? Corrupció i repressió contra Catalunya. Aquesta és la realitat. Ja sé que no els hi agrada, però és la realitat.

I, a més, em fa gràcia que el Partit Popular parli de lluita contra la corrupció amb el llistat que els hi he passat. Bé, és que em sembla un despropòsit. És com si el grup d'Aliança Catalana ens parlés aquí de lo molt que treballen a les comissions o fent lleis per aquest país. Per favor! Tots sabem que això no és veritat, que són l'antítesi de tot això. És a dir, ells ens podrien parlar de la cultura del jaure i del subsidi, perquè quan en parlen sí que saben de què parlen, perquè és la que apliquen ells aquí: el jaure i no fer re i cobrar. Però, clar, és a dir, cadascú s'ha de situar en el seu lloc. Vostès no poden parlar de lluita contra la corrupció. Altres no poden parlar de la cultura del jaure, quan és la seva. Per tant, no ens presentin aquestes propostes perquè no els hi podrem donar suport de cap de les maneres.

Sí que és veritat que ens agradaria que comparegués el president per donar explicacions, per això i per qualsevol altre tema. Perquè nosaltres pensem que és el més democràtic, que qualsevol persona, i més el president o qualsevol conseller, surti sempre –sempre– a donar explicacions de qualsevol cosa. Això sí que ho compràrem. Però, veient el conjunt de la moció, nosaltres no donarem suport a cap punt.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Mixt, té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Tant parlar del «jaure i subsidi» i resulta que l'han hagut d'aplaudir els diputats d'Esquerra Republicana, perquè els seus companys de grup parlamentari deuen ser a jaure i a cobrar la pagueta. (*Alguns aplaudiments.*)

El partit que compta amb més causes judicials i que lidera amb diferència el volum total de diners públics redirigits sota investigació per corrupció ens presenta una moció per combatre la corrupció institucional. És com si la guilla que més pollets del joquer s'ha cruspit ens oferís una proposta de com aturar la matança.

Més de 3.000 milions d'euros són els que s'investiga si han set estafats al contribuent per part del partit polític PP. Guanyen de golejada davant del PSOE, a qui s'investiga per la presumpta desviació de 1.200 milions d'euros. Impregnats encara pels discursos del sant pare, farien bé, uns i altres, de recordar el setè manament: «No robaràs.»

Com volen que no hi hagi desafecció política si els representants que en campanya electoral prometien servir el poble, un cop assolit el poder, es dediquen a saquejar-lo i a espoliar-lo? En el precís moment en què, a les llistes electorals, els vividors i farsants van substituir les persones honestes i amb ideals, la política va deixar de ser un servei públic per convertir-se en un negoci privat de dimensions colossals. I cap formació d'aquesta cambra, llevat de la CUP i d'Aliança Catalana –i ja em sap greu compartir res amb vostès–, està lliure de pecat. Tots –tots– amunteguen casos de corrupció dins les seves files.

Jesús va dir: «Qui sigui lliure de pecat que llenci la primera pedra.» Com gosen llençar pedres si qui acumula més casos de corrupció són precisament vostès? Avui Catalunya està intervinguda, no per l'infame article 155 de la Constitució espanyola, no; per aquesta mà de polítics que fa anys i panys que s'arrossegueu pels passadissos del Parlament sense esma, de legislatura en legislatura, incapaços de guanyar-se les garrofes al sector privat. Quants de vostès al currículum només hi poden posar càrrecs polítics?

L'Audiència Nacional espanyola investiga la victòria socialista a les darreres eleccions nacionals catalanes, que, segons sembla, es basa en trapes electorals i finançaments irregulars. Però aquí no passa res, tu, perquè ja hi ha els Comuns i Esquerra disposats a tapar les misèries del Govern a canvi d'uns quants assessors i càrrecs. I així tot.

Han convertit la corrupció i l'amiguisme en una forma de governar, tots: escàndols, comissions, contractes sota sospita, portes giratòries, col·locació d'amics i parents. Quant cobra la senyora d'en Puigdemont per fer un programa d'una hora i mitja setmanal a la Xarxa Audiovisual Local amb una audiència de, amb prou feines, dotze mil espectadors anuals? I per adjudicació directa, eh?, res de concursos de pública concurrència. Sí, set mil euros –set mil euros– mensuals.

I vostès havien de fer la independència? Però si depenen econòmicament de qui sotmet Catalunya! És el PSC del 155 qui va renovar aquest contracte dos dies després de la reunió mantinguda entre els senyors Puigdemont i Illa a Waterloo. Com volen que ens creguem que vostès batallaven per trencar amb aquest règim autonomista si es fan d'or sota la seva tutela?

Ja poden anar col·locant, ja, llaços grocs en aquestes cadires. Aliança Catalana no té casos de corrupció ni deutes amb ningú. Juraria que això pesa més que qualsevol discurs contra l'islam a l'hora de fer el cordó sanitari. O m'equivoco?

La vicepresidenta primera

Finalment, és el torn del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, i té la paraula el diputat Jordi Riba i Colom.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats... Diputats i diputades del Partit Popular, vostès han vingut avui a parlar de corrupció. Doncs parlem-ne, però parlem-ne bé, no amb insinuacions, no amb ombres, no amb mocions escrites, com si fossin un sumari paral·lel. Parlem-ne amb fets, memòria i una pregunta: què fa cadascú quan apareix la sospita? Vostès ens demanen exemplaritat; perfecte, per a

tothom. Transparència; també per a tothom. Estat de dret; sempre, no només quan els convé en contra de l'adversari.

El que no acceptarem és que el PP vingui aquí com si baixés immaculat d'una muntanya moral. I no entraré en l'«i tu més», però tampoc permetrem que s'esborri la memòria democràtica. Vostès tenen a les seves esquenes la llista que s'ha llogit en reiterades ocasions: Kitchen, Gürtel, Bárcenas, Púnica, Lezo, Imelsa, Taula, Brugal, Cooperació, Palma Arena, Pokémon, Fabra, Nóos, Andratx, Erial, Auditori, Naseiro. Aquesta llista no és una opinió; és una ombra massa llarga que plana sobre vostès.

I una democràcia no només es degrada quan hi ha corrupció; també es degrada quan es fabriquen ombres i casualitats per destruir vides i carreres polítiques. N'hi ha exemples ben evidents i ben clars. Ho vam veure amb Demetrio Madrid a Castilla y León. Ho vam veure amb Gómez Besteiro a Galícia i amb Carlos Collado a Múrcia. Assenyalats, apartats políticament, trinxats políticament i després absolts o exculpats quan el mal ja estava fet. Quan la veritat arriba tard, pot absoldre, però no pot restituir; al servei d'una ambició, d'una avarícia de poder sense límit que no ha tingut cap aturador a l'hora de destruir persones i vides polítiques.

Perquè nosaltres no volem impunitat; volem veritat, garanties i responsabilitats. Que s'investigui tot, que se sàpiga tot i que pagui el que hagi de pagar. Però no acceptarem que vostès converteixin la sospita en una destralt; la filtració, en sentència, i la política, en una màquina de triturar persones. Perquè el punt no és només quants casos hi ha ni quantes condemnes; el punt és com s'hi respon.

Uns responen amb ocultació; altres, amb transparència. Uns responen amb Kitchen; altres exigim investigar fins al final. Uns martellegen discs durs; altres col·laborem amb la justícia. Uns responen amb el «Luis, sé fuerte»; altres amb cessaments, dimissions, expulsions i responsabilitats. Uns protegeixen els seus; altres apartem a qui s'ha d'apartar. Uns expulsen el seu expresident quan denuncia irregularitats a la Comunitat de Madrid d'Ayuso; altres no convertim la lleialtat de partit en mordassa contra la veritat. Uns tenien ministres parlant d'afinar la fiscalia; altres defensem la separació de poders. Uns han entès policia, fiscalia i tribunals com a instruments de combat polític; altres defensem institucions al servei de tothom. Uns celebraven controlar la sala segona del Suprem «desde detrás»; altres creiem que l'estat de dret no es controla des del darrere, es respecta de cara. No és el mateix tapar que investigar, i no és el mateix protegir que apartar. No és el mateix fer servir la sospita com una arma que defensar la veritat amb garanties.

Ja que vostès invoquen el 2018 en la seva moció, també els hi he de recordar, parlem-ne. Parlem de la Catalunya que va deixar Rajoy i de la Catalunya d'avui, amb més afiliats, menys atur, menys temporalitat, més contractes indefinits, més autònoms, pensions més altes, més recursos per als serveis públics, condonació del FLA, acord de finançament, més mossos, recursos per a la justícia i autogovern material. Nosaltres en diem «resultats per a Catalunya».

Que s'investigui tot i que surti tota la veritat –tota–; que pagui qui hagi de pagar, tothom; també si hi ha hagut guerra bruta, fabricació d'ombres o aquella cultura política d'«el que pueda hacer que haga». Vostès ens pregunten si no ens cau la cara de vergonya. Ho feia el senyor Fernández a la seva interpellació. Sí, ens cau la cara de vergonya aliena. Vergonya de veure el PP fent de tribunal moral després d'haver arrossegat una història que pesa sobre la qualitat democràtica d'Espanya.

Senyor Fernández, vull acabar amb això. Jo no crec que vostè sigui un corrupte, a diferència de les generalitzacions que fan vostès de manera gratuïta. L'hi repeteixo: jo no crec que vostè sigui un corrupte, però crec que no tot s'hi val per accedir al poder. I crec que vostè és conscient del cinisme polític que ha usat avui en aquest hemicicle, en aquest faristol, per repartir carnets de decència mentre representa un partit condemnat com a partícip a títol lucratiu en una sentència que va descriure

un –i obro cometes– «auténtico y eficaz sistema de corrupción institucional» en la sentència del Suprem –el seu partit en el cas Gürtel.

Per això, abans de convertir la sospita en destrat i la insinuació en programa polític, abaixin el dit acusador, perquè la moral pública no es proclama a crits; es practica quan la veritat també incomoda els propis.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies. Gràcies a vostè, diputat. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 21 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la cooperació internacional i les prioritats del Govern

302-00265/15

I anem ara al vint-i-dosè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la cooperació internacional i les prioritats del Govern. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya i, per exposar-la, té la paraula, durant cinc minuts, el diputat senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Muchas gracias, presidente. Buenas tardes, señores diputados. Empecemos con una constatación. La primera obligación moral y política de cualquier gobierno es garantizar el bienestar, la seguridad y la prosperidad de sus propios ciudadanos, priorizando la atención de las necesidades sociales frente a cualquier agenda global o gasto exterior. ¿Les parece esto injusto?

Este es el primer punto que presentamos en nuestra moción. Y a mí me gustaría preguntarles a todos ustedes individualmente, no a sus partidos ni a sus asesores: ¿de verdad creen que el deber principal de un gobierno no debería ser atender primero a sus ciudadanos? Porque gobernar, señores diputados, implica priorizar. Y, además, hay que recordarlo, los recursos son limitados.

Cataluña vive hoy una situación límite: 850.000 personas se encuentran en una lista de espera; 160.000 catalanes están también a la espera de una operación; más de 2 millones de catalanes están en riesgo de exclusión social, de los cuales seiscientos mil son niños; los jóvenes, incapaces de emanciparse por el alto precio del alquiler, que les come más de la mitad de su sueldo. Muchos de ellos, incluso, tienen que abandonar ya no sus ciudades, sino el país, para buscar oportunidades laborales que aquí no encuentran.

Mientras tanto, los barrios, degradados, decadencia, terciarización de nuestras ciudades provocada por una inmigración masiva y descontrolada que todos ustedes han impulsado. Así viven los catalanes. Así y a esto es a lo que todos ustedes les han condenado.

Pero, detrás de cada número, detrás de cada cifra, hay una cara y un rostro, hay una vida, hay una historia. Paco. Tras veintinueve años cotizados y una mala racha, acaba viviendo en la calle. Acude a los servicios sociales de su ayuntamiento, en Esplugas. Pide ayuda. ¿Saben cuál fue la respuesta que obtuvo? «Puede usted ducharse en los gimnasios municipales.» Y le dieron una tienda de campaña para que durmiera en la calle.

Gerard y Yolanda, un hijo y una madre de Gerona. Yolanda tiene una discapacidad del sesenta y cinco por ciento y tiene que dormir conectada a un respirador. Igual les sonará, porque el año pasado estuvieron en esta sala acompañándonos. Llevan años viviendo en un coche, Gerard y Yolanda –llevan años viviendo en un

coche—, y cuando acuden a la Generalitat, lo que les responde es que no les pueden ofrecer nada porque tienen arraigo.

Y, mientras tanto, en Salt, el alcalde entrega una vivienda protegida a un imán misógino, violento y okupa. En Gerona, el alcalde Salellas entrega la vivienda protegida a los ilegales de la estación, que se dedican a manosear a mujeres, a acosarlas y a escupir bebés. ¿Y para Paco, cuándo? I per a en Gerard, quan? I per a la Yolanda, quan? (*Alguns aplaudiments.*) Quina vergonya, quina indignitat i quina falta d'humanitat de tots vostès!

Porque, a diferencia de ustedes, los catalanes cumplen, los catalanes trabajan, cotizan y pagan más impuestos que ningún otro español, para sostener un sistema que, cuando acuden a él porque lo necesitan, les da la espalda.

Y, mientras tanto, ¿qué hace el Gobierno? Setecientos mil euros para las mujeres campesinas de Raqaypampa, medio millón de euros para Open Arms, 1 millón de euros para las mujeres empoderadas de Mozambique en su lucha contra el cambio climático. Y así, hasta 88 millones de euros.

Y díganles la verdad a los ciudadanos. ¿Cuál es la partida que más ha aumentado de todos los presupuestos? No mientan, porque los impuestos no van ni para sanidad ni educación. La partida que más ha aumentado ha sido, precisamente, cooperación al desarrollo. Y no hablamos de ayuda humanitaria, como seguramente van a empezar a decir dentro de unos minutos. Hablamos de financiar estructuras políticas. Hablamos de financiar un entramado de ONGs, tráfico de personas, ideología de género, climatismo. Hablamos de dinero público destinado a agendas globales, mientras aquí los catalanes viven en una situación dramática y son excluidos por el propio sistema.

Porque ustedes, voluntariamente, han decidido elegir priorizar al extranjero y a los extranjeros. Al extranjero fuera mediante la cooperación, pero al extranjero dentro colocando al recién llegado por delante de quien lleva toda la vida trabajando y toda la vida sosteniendo este país. Porque, con su sistema, siempre habrá un inmigrante con la capacidad de acreditar mayor grado de vulnerabilidad que un español y, por lo tanto, les van a pasar por delante.

Por eso hoy venimos con esta moción, para que se aplique en Cataluña lo que ya se está aplicando en otras comunidades autónomas, como, por ejemplo, en Extremadura, donde se ha suprimido la práctica totalidad de la cooperación al desarrollo y se ha dirigido ese dinero a atender las necesidades reales y urgentes de los ciudadanos.

Y lo haremos por justicia, por justicia por quienes han contribuido. Prioridad nacional para el acceso a la vivienda, a las ayudas y a los servicios sociales. Y eso no es odio a los de fuera; es justicia, es amor a los de dentro. (*Alguns aplaudiments.*) Por Paco, por Gerard, por Yolanda, por los miles de nombres que están a la espera de ayuda y ustedes se la están negando. Primero los de casa. Hoy tienen la oportunidad.

El vicepresident segon

Ara té la paraula, per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Mixt, la senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Ahir ens assabentàvem que Metges sense Fronteres havia expulsat una vintena de cooperants, alguns de locals i d'altres d'internacionals, per haver abusat sexualment de cinquanta-nou refugiades sudaneses, algunes menors d'edat, l'any 2024. Les violaven i, llavors, els hi donaven un cartró de llet o una garrafa d'aigua per comprar el seu silenci. Un escàndol que ens ha commocionat i que ens ha de fer reflexionar sobre el mal ús que determinats energúmens fan d'organitzacions, *a priori*, humanitàries.

El Govern de la Generalitat dedica 85 milions d'euros dels recursos públics dels catalans a fer transferències quantioses a tota mena d'entitats i organismes internacionals, sense cap fiscalització ni control sobre com s'acaben realment invertint

aquests diners. Entre les premiades hi ha UNRWA, una agència de l'ONU a qui Estats Units ja va retirar el finançament després d'acreditar-se la seva vinculació directa amb Hamàs, uns fets reconeguts per la pròpia Organització de les Nacions Unides, que va emprendre accions internes en un intent de corregir la ignomínia. El Govern d'Illa, però, va continuar redirigint els diners dels catalans cap a aquesta agència, convertint-nos en còmplices involuntaris del terrorisme islàmic a Palestina i ultratjant els nostres principis democràtics.

Intermón Oxfam és una altra de les ONGs que el Govern català no s'ha cansat de finançar, obviant els escàndols d'explotació sexual en què s'ha vist involucrada aquesta ONG i que van provocar la dimissió i cessament de la seva directiva.

La primera obligació de qualsevol govern, tingui el color que tingui, és garantir el benestar, la seguretat i la prosperitat dels seus ciutadans. Com pot una administració que es plany de no tenir prous recursos per resoldre problemes estructurals a casa nostra trobar fons per finançar iniciatives d'arreu del món? Com pot una administració que és incapaç de resoldre el sensellarisme o la pobresa infantil a casa nostra destinar 85 milions d'euros a l'exterior?

L'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament respon a una visió ideològica globalista que prima els interessos de persones residents a milers de quilòmetres de distància abans que les necessitats dels catalans. I ja n'hi ha prou d'aquest color. No necessitem més organismes dedicats a gestionar subvencions per a Colòmbia, Moçambic o Gaza. El que ens cal són institucions centrades a resoldre els problemes i maldecaps dels catalans.

El lema de VOX és el clàssic «los españoles, primero». El seu criteri és la nacionalitat espanyola. El nostre criteri és l'arrelament real a Catalunya. Ells defensen un estat monàrquic que ens nega; nosaltres, la nació mil·lenària que som.

Durant masses anys, a tothom que introduïa la necessitat de controlar la immigració, reforçar el control fronterer o vincular l'acollida a la capacitat real d'assimilació del país, se'l desacreditava amb etiquetes i insults. Avui la realitat ens dona la raó i l'altaveu que vostès ens negaven.

Països democràtics governats per sensibilitats polítiques diverses adopten a l'uníson polítiques restrictives que fa quatre dies eren percebudes com a inacceptables. Dinamarca endureix les seves polítiques migratòries. Suècia revisa el seu model d'acollida. Alemanya reforça els controls sobre la seva frontera. S'han adonat que no eren percepcions ciutadanes, com afirmen vostès; que la immigració descontrolada, illegal i massiva no aporta riquesa. Aporta inseguretat, tensió social, regressió de drets i llibertats, i el risc inherent de perdre en quatre jorns el grau de civilització que hem trigat segles a perfilar.

Voler protegir les futures generacions de catalans no és odi; és estima a allò que som, i responsabilitat i compromís vers el nostre poble. Si de debò volen encalçar l'odi, ja els diré jo on el trobaran: aixoplugat dins les mesquites salafistes que vostès mateixos han permès i autoritzat.

El vicepresident segon

A continuació, els grups, per fixar la seva posició. Pel Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la senyora Ennatu Domingo i Soler durant cinc minuts.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, vicepresident. Bona tarda, diputats i diputades. Diputat Tarradas, ens ha quedat claríssim. Vostès estan en contra de projectes que ajuden a mitigar els efectes del canvi climàtic, estan en contra de projectes que defensen la igualtat de gènere, i també estan en contra de projectes, doncs, que defensen els drets de les persones LGTBI. Però és que estan en contra d'aquests projectes si s'implementen aquí com si s'implementen a l'altra punta del món.

Per tant, el problema de rerefons és que vostès volen una Catalunya que visqui d'esquena al món, que tanqui els ulls a la seva responsabilitat de contribuir als reptes

globals. I això no ho podem acceptar, perquè no hi ha cap incompatibilitat entre fer millores en les polítiques socials locals i tenir una cooperació internacional eficaç i que ajudi Catalunya a projectar els seus interessos al món.

El que proposen en aquesta moció, com també ens ho acaba d'explicar el diputat, no és nou. De fet, ja ho hem vist a Estats Units i ho hem vist a altres països europeus els darrers anys. Perquè, què fa l'extrema dreta quan arriba al govern? Retalla i reubica els recursos de cooperació internacional a altres polítiques públiques.

Però vostès, per què no parlen de les dades? Les dades ens diuen que fer això no ajuda a estalviar pressupost. De fet, és limitat, aquest estalvi que vostès fan creure als ciutadans. I, en contra, les conseqüències d'aquestes decisions polítiques són devastadores als països tercers i també són perjudicials per als interessos del nostre país i a aquesta projecció de Catalunya que volem al món.

I, evidentment, els pressupostos del Govern no són suficients per abordar les necessitats socials de Catalunya. Ho hem defensat la darrera setmana en el debat dels pressupostos. Si agafem el pressupost de la Generalitat, necessitaríem 6.500 milions més d'euros a l'any per a Educació, 4.000 milions d'euros més a l'any per a Salut, 1.000 milions d'euros més per a Habitatge i 1.500 milions més per a Drets Socials. I podria continuar.

Però, saben d'on podem treure aquests recursos? Els podem treure del dèficit fiscal que pateix Catalunya, perquè més de 22.000 milions d'euros dels contribuents catalans marxen a Madrid i no es reverteixen en polítiques socials a Catalunya.

Diputat, això no li sembla injust? Vostè ha parlat d'injustícia. No li sembla injust que els recursos que generem a Catalunya no reverteixin en la nostra política social? Aquest dèficit fiscal representa 166 vegades la dotació pressupostària per a cooperació internacional.

Jo no els he sentit reclamant el retorn d'aquests recursos per poder-los invertir a Catalunya. De fet, és més fàcil fer creure als ciutadans que desmantellar la cooperació internacional serà la solució màgica per poder abordar els reptes socials a Catalunya. Trobo que aquesta oferta, aquesta proposta que fan, és absolutament ridícula.

I la hipocresia continua, perquè els catalans paguem dues agències de cooperació al desenvolupament. Mirin, el pressupost de l'Agència Espanyola de Cooperació és d'uns 700 milions d'euros. Als catalans, per PIB i demografia, ens toca pagar el vint per cent d'aquest pressupost amb els nostres impostos. Saben quant representa això? Això són 140 milions que marxen de Catalunya perquè Espanya pugui seguir aquesta política de cooperació, perquè pugui seguir dient que és solidària. Si nosaltres poguéssim gestionar directament aquests 140 milions d'euros, duplicaríem el pressupost de l'Agència Catalana de Cooperació, perquè aquests 140 milions d'euros són la totalitat del pressupost que té el Departament d'Unió Europea i Acció Exterior. Però, vostès demanaran que aquests recursos es tornin a implementar per a l'habitatge, per millorar els drets socials, per millorar la cooperació internacional catalana? Jo no els he sentit pas parlant de maximitzar els nostres recursos.

De fet, la cooperació catalana utilitza pocs recursos i té un impacte internacional molt potent. És, de fet, reconeguda internacionalment precisament perquè centra la defensa dels drets humans, la defensa de la igualtat de gènere i la construcció de pau. I les eines de cooperació internacional que nosaltres desenvolupem, efectivament, han de generar resultats tangibles; efectivament, que s'han de fer millores en l'eficiència i l'impacte de tots aquests projectes i, efectivament, ha de ser molt més fàcil poder «tracejar» tots aquests projectes de cooperació internacional.

El que no farem nosaltres, evidentment, és donar suport a aquesta moció, perquè sabem quin és el problema real. El problema no és la cooperació internacional; el problema és el dèficit fiscal de Catalunya. I, si realment els importen els recursos i la defensa dels drets dels catalans, posin-s'hi i parlin del que és més important, que és el dèficit fiscal.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies. Gràcies a vostè, diputada. A continuació, també per fixar la seva posició i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la senyora Mar Besses Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Bé; gràcies, president. Bona tarda, diputats i diputades. Bé, aquesta moció que presenta VOX, lluny de motivar-se per una suposada preocupació sobre l'eficiència econòmica..., el que hi ha, evidentment, és una agenda basada en aquest assenyalament permanent, l'exclusió, la confrontació i el desmantellament de polítiques públiques que sí que són fonamentals per al nostre país, però també per a la resta del món.

Perquè aquesta moció no només ataca o assenjala la cooperació internacional; el que fa és atacar la mateixa idea, el mateix concepte de solidaritat, i ignora de forma deliberada el que és i el que representa Catalunya en aquest context. I pretén instaurar també un principi profundament contrari als valors democràtics, que és que hi ha persones més mereixedores de drets que altres en funció del seu origen.

Un dels arguments fallaços de molts dels que han abocat és que la cooperació perpetua la dependència. Però la realitat és exactament la contrària, perquè la cooperació és precisament una eina fonamental per promoure aquest desenvolupament sostenible, la pau, els drets humans i la resposta als grans reptes globals. Però també és una inversió en estabilitat, perquè la inestabilitat al Sahel, els conflictes al Pròxim Orient o les crisis a Centreamèrica no són realitats llunyanes al nostre país, diputat de VOX. Generen desplaçaments forçats, emergències humanitàries i impactes socials i econòmics que acaben arribant també a Europa i, per tant, també al nostre país.

I crec que és important posar-hi xifres, perquè vostè ha fet un discurs molt eloqüent sense posar una sola dada del que estem parlant. Mirin, el que es gasta Catalunya, el que implica el pressupost de Catalunya en cooperació al desenvolupament, és el 0,27 per cent del pressupost, amb l'objectiu d'arribar al 0,7 per cent del pressupost. Fixi's –fixi's– si estem lluny d'aquesta quantitat ingent de diners que vostès parlen.

I, en tot cas, si no els hi agrada parlar de cooperació en termes de solidaritat i d'humanitat, que ja sabem que d'això vostès no en tenen –i no em tregui cartellets, diputat de VOX–, ho poden mirar des d'un altre punt de vista. Perquè invertir en desenvolupament, en drets i en prevenció dels conflictes és molt més eficaç i molt menys costós que gestionar després les conseqüències que aquests conflictes generen, que genera la guerra, que genera aquesta pobresa extrema o aquest col·lapse internacional.

Per tant, aquesta proposta en cap cas neix d'una anàlisi rigorosa del que és la cooperació catalana. Neix d'una estratègia política que utilitza el patiment de les persones com a instrument de fragmentació social, enfrontant els vulnerables de Catalunya amb els vulnerables de la resta del món, com si la solidaritat fos un joc de suma zero. Però, mirin, Catalunya és un país construït també gràcies a persones vingudes d'arreu del món, i ho ha estat durant generacions. Milers de persones que treballen, que estudien, que emprenen, que cotitzen i que contribueixen cada dia al progrés col·lectiu del nostre país. I, per tant, negar-los la igualtat d'accés als drets és negar també la nostra pròpia història.

I, miri, vostè ha parlat de noms, i jo també li posaré noms i li posaré exemples. Sheila Ebana, una cambrera nascuda a Guinea Equatorial que, sent una adolescent, va venir a Catalunya a buscar un futur millor. I un altre nom: Mounir Nasraoui, un pintor de façanes nascut al Marroc que també va venir a Catalunya a buscar un futur millor. I la Sheila i el Mounir només pels seus orígens, aplicant la seva recepta, la recepta de VOX, haurien estat deportats als seus països d'origen perquè, segons

vostès, aquest bitllet de tornada... Però, saben?, la història de la Sheila i del Mounir és molt semblant a la de milers i milers de catalans als quals avui vostès els hi agradaria poder-los negar tots els drets i, per tant, ignorar també les seves vides.

Però, en canvi, la història del fill de la Sheila i del Mounir no la ignoren tant, perquè... Saben per què? El seu fill es diu Lamine Yamal. I ho dic també perquè, quan a vostès aquests dies els veiem fent-se vídeos amb samarretes, animant la selecció espanyola al Mundial, també tinguin la decència de dir que, si fos per vostès, Lamine Yamal no seria mereixedor de portar la samarreta amb la qual vostès tapen les seves vergonyes, tapen el seu odi, tapen el seu classisme i el seu racisme. (*Alguns aplaudiments.*) Perquè vostès són hipocresia pura, diputats de VOX.

I saben què passa? Que un país no es construeix amb banderes; un país es construeix amb la seva gent, amb *tota* la seva gent, també amb aquella que vostès assenyalen, estigmatitzen i que voldrien convertir en ciutadans de segona.

Per això, evidentment, nosaltres votarem en contra d'aquesta moció, perquè defensem una Catalunya totalment diferent: una Catalunya cohesionada; una Catalunya on els drets no depenguin del lloc de naixement o de l'origen; una Catalunya socialment justa; una Catalunya més equitativa, compromesa amb la pau, amb els drets humans i, sí, també amb la solidaritat internacional i, sí, també una Catalunya lliure. Perquè justament la cooperació al desenvolupament és una de les millors expressions del país que som i que volem construir.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Vamos a votar mayoritariamente a favor de esta moción. Y lo hacemos por una cuestión esencial de decencia social, por sentido común y por una obligación moral con millones de catalanes a los que ustedes, el Govern de la Generalitat, están condenando a vivir con miedo en sus propios barrios. Yo estoy cansado –y muchos catalanes también lo están– de venir aquí a escuchar al Govern de la Generalitat y a toda la izquierda intentar tapar la realidad que vive Cataluña con su lenguaje buenista, con sus excusas y con millones de euros gastados en propaganda.

Porque, señores socialistas, la calle no entiende de relatos; la calle entiende de realidades. Y hoy, en Cataluña, nos encontramos una brecha social y moral insalvable que divide las políticas en dos prioridades totalmente opuestas. Mire, por un lado, está la prioridad de mi partido, el Partido Popular, que tiene como prioridad proteger a la gente trabajadora y honrada de esta tierra: al autónomo, a los currantes, a las familias y a nuestros mayores, a todos esos a los que a ustedes les da igual. Y, por otro lado, está su prioridad, esa prioridad nacional de la que ustedes también hacen gala. Esa prioridad obsesiva del PSC, de Esquerra, de Junts, de Sánchez, de Illa, que es su propia supervivencia política. Mire, esa supervivencia política se basa solo en mantener el sillón a toda costa, en cambiar votos por impunidad, en entregar la seguridad de los catalanes a cambio de mantener esos apoyos, aunque para seguir viajando en el coche oficial ustedes tengan que dismantlar el Estado en Cataluña, desproteger a la policía y convertir Cataluña en el paraíso de la delincuencia.

Su sumisión ideológica ha convertido Cataluña en un territorio hostil para los catalanes. Hoy el *conseller* Dalmau sacaba pecho de cómo está de bien Cataluña. Sí, lo hemos visto hace unas horas en Mitre, con ese loco con un machete al que ha tenido que parar la policía. Lo vimos ayer, cómo las calles del Raval fueron una batalla campal entre argelinos y pakistaníes. Una Cataluña idílica, la suya. Los datos del Ministerio del Interior y los propios de los Mossos d'Esquadra dismantlan su relato. El año pasado, 422.000 delitos, 1.794 violaciones. ¿Ese es su feminismo? ¿Un feminismo en el que cada año aumentan los delitos por violación? ¿Esa es su Catalu-

ña segura para las mujeres? Pero sigan ustedes mirando para otro lado mientras las armas de fuego toman nuestras calles.

Los propios Mossos d'Esquadra han denunciado que los tiroteos han crecido un cuarenta y cinco por ciento, superando el centenar al año, más de un tiroteo por semana. Lo denuncian los Mossos: cada vez hay más armas, más impunidad vinculada a las mafias y más impunidad a las mafias del tráfico de marihuana. Somos la comunidad con mayor tasa de robos con intimidación, un humillante treinta y nueve por ciento de todo el Estado. Y, de los municipios con más criminalidad de toda España, los diez primeros son de Cataluña, mayoritariamente gobernados por ustedes, los socialistas, porque son ustedes el *top ten* de la delincuencia en España. Y, ¡qué casualidad!, se suman también quince mil robos en viviendas, 8.600 robos en coche y un descontrol, evidentemente, en okupaciones. El cuarenta y dos por ciento de todo el Estado, aquí en Cataluña.

¿Si un delincuente multirreincidente acumula decenas de detenciones por destrozar comercios? La izquierda al lado del delincuente. ¿Si un parásito revienta la cerradura de una vivienda de una familia y la ley obliga a esa familia a pagar la luz y el agua mientras espera juicio? La izquierda del lado del okupa. ¿Si los vecinos de Rocafonda, el Raval o la Mina sufren en sus calles el asedio *diario* de unos inadaptados porque han entregado los barrios a las bandas? La izquierda del lado de las bandas y de la mafia.

Sí, ustedes han elegido bando. Han elegido desproteger Cataluña y seguir protegiendo siempre a los mismos. Porque ustedes dejan tirada a la gente honrada para salvar *sus* carreras políticas. Esa es su prioridad. Prefieren gastarse millones de los catalanes en embajadas, en cooperación y en chiringuitos ideológicos (*remor de veus*) más que en renovar... ¿Pueden callarse, por favor?

El president

Escolti...

Cristian Escribano Ramírez

Gracias. Más que en renovar...

El president

Si us plau... Aturi's. Aturi's un moment. Demano silenci. El diputat ha de poder ser escoltat, malgrat que hi pot haver algunes de les seves afirmacions que ratllen el decòrum. (*Veus de fons.*) Sí, sí, que ratllen la vulneració del decòrum d'aquesta cambra. Endavant.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Espero que sigui lax en el temps. Que prefieren gastarse millones de euros en todo eso en vez de reforzar los servicios públicos catalanes. Que prefieren indultar y borrar los delitos de sus socios a cambio de permanecer en el poder. Esa es su prioridad nacional: su sillón por encima de nuestros vecinos.

Y el Partido Popular no se va a callar, por mucho que ustedes aquí protesten. Exigimos restaurar el principio de autoridad, dotar mejor a nuestros agentes y reformas penales urgentes, por mucho que ustedes no paren de protestar. Al okupa, se le desaloja y a la calle. El ladrón reincidente, a prisión. Y el reincidente extranjero, deportado. Yo creo que es de sentido común. Dejen de proteger su propia supervivencia y empiecen a proteger a los catalanes. Porque, frente a su modelo de miedo, delincuencia y sumisión, aquí está el Partido Popular para defender la ley, el orden y a la Cataluña que madruga.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Crec que des d'aquí és important també que enviem una salutació als nostres companys i companyes, diputats i diputades, que justament estan fent un exercici de defensa de la democràcia participant en una missió electoral a les eleccions de Colòmbia. Per tant, crec que és la primera gran mostra del que realment aquest Parlament defensa, del que la majoria d'aquest Parlament defensa.

La moció de VOX indigna, molt, però al final tampoc sorprèn, perquè el que fan és seguir l'estela del que ja han fet aquells que ells admiren, com Donald Trump o Viktor Orbán, que són aquells que no estan d'acord amb la cooperació, que redueixen l'ajuda de USA, que deixen de fer aportacions a organismes multilaterals, però no tenen problemes en parlar amb els seus bancs amics perquè financin el partit de VOX. Curiosament, que es destinin recursos que podrien anar als hongaresos a finançar partits d'ultradreta a Espanya, això sembla ser que no els hi molesta tant, no? El que els hi molesta és que els diners vagin destinats a la garantia dels drets de tothom, de persones que no viuen aquí, però que tenen els mateixos drets que tenim nosaltres. Perquè el dret a la vida que tant propugnen alguns..., també tenen dret a la vida i a una vida digna les persones del Senegal, del Marroc, del Sudan, de Palestina –si aconseguixen escapar del genocidi i de les bombes–, de Colòmbia, de Bolívia i de molts altres països que reben els recursos de la cooperació internacional.

A mi el que em fa és vergonya. El que fa és vergonya que passin coses com la que ha passat aquesta setmana, a nivell de la Unió Europea, quan s'ha aprovat tenir un ICE model Donald Trump a Europa. Això és el que em fa vergonya, quan s'ha aprovat i s'ha celebrat que es vulnerin els drets de les persones i que es negui el dret a l'asil. A mi això és el que em fa molta vergonya, perquè jo crec que formem part d'aquesta Unió Europea per fer una Unió Europea més justa, més solidària, que garanteixi els drets de tothom. I ara mateix, la veritat, ja els hi dic, jo no m'identifico amb aquesta Unió Europea. Queda molta feina per fer.

Jo estic molt orgullosa de que Catalunya no sigui així, de que Catalunya porti la contrària a aquesta línia que porten els governs que estan dominats i condicionats per la ultradreta i per la dreta ultra, com acabem de sentir amb el Partit Popular, que ha trencat, fins i tot, el consens que en un moment va tenir donant suport a les polítiques de cooperació al desenvolupament, fins i tot participant en viatges de cooperació al desenvolupament, organitzats, per exemple, pel Fons Català de Desenvolupament, que jo recordo que hi han participat i hi han participat també molt activament.

Ara, com que VOX els segueix guanyant per la dreta, intenten sortir d'aquest marc, perquè, si s'ha de ser racista i s'ha de generar discursos d'odi, a veure qui guanya el concurs. Mirin, el Paco i la Yolanda tenen dret a una vida digna, efectivament, com també ho tenen el Wilson, la Fàtima i l'Abdul. Les dones que pateixen agressions sexuals aquí tenen dret a que se les atengui, a que es persegueixi a qui ha fet aquesta agressió i, sobretot, a que hi hagi una prevenció que eviti aquestes agressions, però també ho tenen les dones del Sudan, les dones del Senegal, les dones de Colòmbia o les dones de Centreamèrica, que estan patint agressions sexuals quan fan els seus processos migratoris.

Però qui té la culpa de que el Paco estigui dormint al carrer no són les dones de Guatemala; és el fons voltor que l'ha fet fora de casa seva, és el fons voltor que li ha apujat el lloguer. (*Alguns aplaudiments.*) Aquests són els que tenen la culpa de que el Paco estigui dormint en una tenda de campanya. I quan la Yolanda no té accés a una llista..., perquè hi ha unes llistes d'espera i no té accés a la sanitat pública, en tenen la culpa aquells que la privatitzen, aquells que la retallen, com la senyora Ayuso, o aquells que demanen que s'abaixin els impostos als rics, perquè el que ells volen és fomentar el negoci de la privada i negar la salut per a tothom, que és el que passa a Estats Units, que si tens una operació d'apendicitis et pots endeutar de per vida o, fins i tot, et poden negar l'assistència. Aquest és el model de VOX, però no, no és el model nostre.

Miri, nosaltres estem molt orgullosos, molt orgulloses de l'acord al qual hem arribat amb el Govern per augmentar aquests 40 milions a l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament. N'estem molt orgullosos. Però els hi dic una cosa: estem tan orgullosos d'això com dels 1.250 milions en habitatge que també hem aconseguit per a aquests pressupostos, perquè una cosa no treu l'altra. Perquè el que nosaltres no comprarem és que aquells que volen fomentar l'odi, la desconfiança, la distància i el rebuig cap a aquells que estan igual o pitjor que nosaltres guanyin la batalla. Nosaltres el que fomentarem és la generositat, és l'empatia, és la lluita contra la injustícia, és la defensa de la justícia global, és la lluita contra els que acaparen els ingressos. És la lluita contra aquell primer bilionari que tenim al món quan la pobresa i la desigualtat estan en els seus nivells més alts.

Mirin, garantir els drets dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya és la nostra prioritat, però no només els de Catalunya, els de tot el món, perquè no entenem una humanitat que no entengui que els drets humans són iguals per a tothom, visquin on visquin i estiguin on estiguin. I per això també estem orgulloses de representar una Catalunya en què, segons l'enquesta, un vuitanta-quatre per cent de la seva ciutadania està d'acord amb que es destinin recursos a la solidaritat i al desenvolupament. I un setanta-cinc per cent està d'acord amb que s'arribi al 0,7 per cent, perquè davant la por, davant la inseguretat, davant la incertesa, Catalunya no compra l'odi; Catalunya compra la solidaritat.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, president. Bona tarda a totes i a tots. Nosaltres pensem que les polítiques que apliquem al nostre país defineixen les nostres relacions internacionals i defineixen també les polítiques que apliquem i com ens relacionem amb el món. I, per això, mentre els seus amiguets exporten bombes, mort i destrucció a tot arreu, Cuba exporta i trasllada metges i són els primers en enviar històricament metges i recursos en salut arreu del món també. I així és com es defineixen les polítiques internes, i així és com es defineixen les relacions externes. I, de fet, els metges i metgesses a Cuba poden estudiar de forma gratuïta i, per tant, arribar a ser metges, no com aquí, que hi ha un biaix de classe més que evident.

I és que quan parlem de l'«a por ellos», aquest que esteu pregonant tant VOX com també Aliança Catalana, heu de tenir clar contra qui l'apliqueu i contra qui l'han aplicat també històricament. Perquè aquest «a por ellos» que ara esteu aplicant contra els últims que han arribat a la nostra societat..., ells són ben conscients de com i quan el van aplicar contra el poble català. I ho feien el 2017 cridant aquell «a por ellos» contra unes persones que volíem relacionar-nos amb el món d'una determinada manera, contra un poble que li explicava al món com volia ser lliure i com volia expressar els seus drets democràtics votant l'any 2017. I aquest era l'«a por ellos» que ara vostès –sí, també vostè, senyora Orriols– i els senyors i senyores de VOX estan pregonant contra els últims que han arribat a la nostra societat. I aquest és l'«a por ellos» que precisament ahir estàvem en una roda de premsa en la que vèiem Roger Español com explicava com ell sol s'enfrontarà en un judici contra quatre policies nacionals per haver estat mutilat a l'ull, i és l'únic cas dels mil ferits durant l'U d'Octubre que anirà a judici, perquè la resta de policies han estat amnistiats.

I aquest «a por ellos» que vostès pregonen ara contra els últims de la nostra societat, però que VOX, l'extrema dreta i el PP tenen molt clar contra qui el pregonen i per què, i tenen molt clar que els va bé en el cas dels catalans i catalanes i en el cas de les persones nouvingudes... Doncs vostès sembla que són, al final, els oportunistes i els lamentables de l'extrema dreta catalana que el pregonen, el traslladen i

acaben fent un favor a l'extrema dreta, i precisament acaben fent cada cop més complicat i cada cop més difícil que es tornin a repetir uns fets com els de l'1 d'octubre del 2017.

I l'element de la *prioridad nacional* aquesta que ens venen i ens venen la moto... Però si a vostès els hi és igual la gent d'aquest país! A vostès no els importa la gent d'aquest país! Si la seva *prioridad nacional* és IBEX 35, són les màfies de l'habitatge, però les màfies de debò de l'habitatge, que són les grans empreses transnacionals que hi especulen, són els seus amiguets que els financen. Són, en definitiva, els rics i els poderosos.

Ara, a vostès els hi va bé lo de la *prioridad nacional* per plantejar aquí un discurs de trencament en aquesta societat, que és el que traslladava abans, que és impedir que siguem un sol poble, que és impedir que puguem avançar com un sol poble. I vostès tenen molt clar el joc que estan fent. Perquè vostès parlen dels 88 milions de cooperació internacional, però després són els primers abanderats d'augmentar el pressupost en armament, en guerres i en mort. Què representa el dos per cent del PIB a nivell d'Estat espanyol en armament? Pràcticament el pressupost de la Generalitat de Catalunya. Amb això sí que es podrien fer cosetes, eh? Amb això sí que podríem millorar la sanitat pública, eh? Amb això sí que podríem tenir habitatge públic. Ara, en armes, no escatimen. I això és la seva *prioridad nacional*: armes, exèrcit, més policia i menys recursos per als treballadors i treballadores d'aquest país.

I el seu model de cooperació internacional –perquè en tenen un també i també costa diners i molts més diners que un model de solidaritat, suport i ajuda al desenvolupament– és el model de bombardejar-ho i arrasar-ho tot. És el model de Trump i Netanyahu. Quantes armes...? Ai, quants diners s'han gastat en armes a l'Iran, als Estats Units i a Israel? Quants habitatges haguéssim pogut construir aquí? Quantes bombes haguessin llençat vostès a Iran si estiguessin governant? Sí, sí, perquè, quan els seus amiguets del Partit Popular –i segurament vostès estarien al seu costat– governaven, en unes quantes guerres ens van posar i a unes quantes guerres van donar suport.

I la situació de les dones en els països on van intervenir els seus amiguets i on estan intervenint els seus amiguets no és millor que abans d'intervenir; és molt pitjor. Allà no defensen els drets de les dones. Després no tenen cap problema amb que el president dels Estats Units es reuneixi amb el nou president sirianès –un conegut demòcrata, no?– o que donin suport al nou Govern d'Afganistan –uns coneguts demòcrates també. Amb aquests no tenen cap tipus de problema. Però, en aquest sentit, així vostès construeixen les relacions internacionals, que és invertint el doble o el triple o deu vegades més d'allò que s'invertiria en cooperació internacional, en ajuda al desenvolupament, en armes, en guerres, en mort i en destrucció.

I, mirin, no perquè indigni, no val la pena ni enfadar-s'hi, perquè vostès estan amb les seves mocions de sempre, amb els seus discursos de sempre, que segurament els va molt bé amb aquest objectiu d'intentar trencar amb un sol poble, però nosaltres seguirem denunciant-ho i seguirem treballant per ser un sol poble i per poder avançar cap a la llibertat del nostre poble, malgrat l'extrema dreta catalana els hi jugui la roda, els hi jugui el joc i ho faci cada cop més difícil també.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Alberto Bondesio Martínez.

Alberto Bondesio Martínez

Gràcies, president. Directora general de Cooperació al Desenvolupament, diputades i diputats... Cada vegada que VOX o Aliança –avui també el PP– parlen de prioritat nacional, moren dues neurones, dues neurones que moren per l'insult a la intel·ligència. I és que vostès van molt de trencadors amb això de la prioritat nacio-

nal, amb una bandera o amb una altra. Però l'únic que vostès són és una mala còpia del Front Nacional francès de Le Pen dels anys setanta i vuitanta, amb la seva *préférence nationale*. Vaja, són vostès exemple d'allò de quan el compres per internet i quan t'arriba a casa: una còpia barata de l'extrema dreta francesa i passada de moda.

I els hi auguro, a les seves prioritats nacionals i a les seves formacions polítiques, el mateix que la seva versió original francesa: l'oposició. (*Alguns aplaudiments.*) L'oposició electoral de la ciutadania i l'oposició també a la falsa dicotomia entre la seva prioritat nacional davant la cooperació al desenvolupament que vostès suggereixen. Perquè, mirin, els recursos destinats a cooperació no són una despesa inútil; són una inversió, una inversió en justícia global, en foment de la pau i en millorar la vida de les persones arreu del món. Vostès ja ho sé, que no creuen en això de la justícia global. D'acord, però, mirin, fins i tot des del punt de vista més egoista, la cooperació al desenvolupament ens beneficia a tothom. Perquè, quan ajudem a millorar la vida de les persones en els llocs on cooperem, invertim en la seva estabilitat i també en la nostra.

Diputats de VOX, vostès creuen que algú s'arrisca a morir ofegat a la mar Mediterrània deixant casa seva si tingués unes condicions vitals dignes? Creuen realment que la gent abandonaria les seves terres si no tinguessin fam? La cooperació és el contrari del que vostès i els seus amics ens porten. És portar esperança i no les guerres a les que vostès ens tenen acostumats, que porten mort i desplaçaments de persones. La cooperació al desenvolupament es treballa en molts àmbits: en cultura, en promoció econòmica, però també en salut, prevenint pandèmies globals, com ara l'Ebola o controlant el VIH.

Diputades i diputats, l'extrema dreta es vanta de les seves arrels cristianes. Van escoltar bé la setmana passada aquí a Lleó XIV, quan situava la dignitat humana, l'acollida dels migrants, la cooperació internacional i el desenvolupament dels països d'origen com a eixos inseparables? Tenen, els de VOX, arrels cristianes? Les del papa com a autoritat de l'Església diria que no. I diria que el respecte als drets humans, tampoc. Però per sort, i com ja s'ha dit també, el 84,2 per cent dels catalans i les catalanes considera important destinar recursos a la cooperació al desenvolupament. I tres de cada quatre estan a favor de que la Generalitat destini un 0,7 per cent dels ingressos propis a aquesta partida.

Diputades i diputats, la cooperació al desenvolupament no va en detriment d'altres polítiques públiques ni suposa una desatenció als problemes interns dels catalans i catalanes. Al contrari, el Govern treballa per garantir habitatge digne, reduir les llistes d'espera i millorar la seguretat als nostres carrers o millores en l'educació. Per això, tres de cada quatre euros dels pressupostos que s'han presentat conjuntament amb Esquerra Republicana i amb els Comuns, aquests 49.000 milions d'euros, es destinen a l'estat del benestar.

I saben què hi faran vostès? Hi votaran en contra. I vostès diran: «Oh, és que es preveuen 85,6 milions d'euros en cooperació al desenvolupament!» Sí, 85,6 milions d'euros de 49.000 milions d'euros. Ho repeteixo de nou, en comissió i en el Ple: dir que 85,6 milions d'euros atempten contra l'accés a l'habitatge, quan s'invertiran 1.900 milions d'euros, és fals. Dir que 85,6 milions d'euros allarguen les llistes d'espera, quan el pressupost en Salut augmenta fins als 14.000 milions d'euros, és fals. Cada vegada que diguin que 85,6 milions d'euros de 49.000 milions d'euros són masses milions, li direm que és fals –fals. Perquè hem de recordar, hauríem de recordar, si tinguéssim un mínim de decència humana, que cada dia al món moren entre sis mil i vuit mil menors de cinc anys, segons UNICEF, per pobresa extrema.

Acabo. Per molt que vostès repeteixin «prioritat nacional», nosaltres continuarem fent pressupostos socials, també per la Yolanda i el Gerard; per molt que ridiculitzin la cooperació, nosaltres seguirem apostant per la justícia global, i per molt que intentin deshumanitzar els més febles d'aquesta societat aquí o a cap altre lloc del món, aquí seguirem lluitant, els que seguim creient i defensant la dignitat humana.

Moltes gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, president. Bé, breument. Senyora Orriols, de les esmenes, jo crec que hi ha poca cosa a comentar, perquè al final ha sigut una traducció i poca cosa més. I, quan vostè parlava de l'arrelament, ja sabem exactament quin és el seu arrelament. És igual per vostès, per Aliança Catalana, vinguin d'on vinguin; mentre xerrin català, diguin «puta Espanya» i poca cosa més, doncs per vostè ja són més catalans que no pas la Júlia, la Mònica, en Joan o qualsevol de nosaltres. Aquest és el seu discurs.

Junts deien: «D'on traurem els diners?» (*L'orador mira cap al sector esquerre de l'hemicicle.*) Doncs molt fàcilment. Jo els hi donaré una pista. Vam fer una..., vam estudiar tots els pressupostos de la Generalitat, i hi han més de 18.000 milions que destina la Generalitat de Catalunya a despesa política innecessària. (*Alguns aplaudiments.*) Perdó, en aquell costat. (*L'orador es gira cap al sector dret.*) Divuit mil milions que vostès llencen i que no és ni sanitat, ni educació, ni qualsevol qüestió important.

Esquerra Republicana diuen: «Ai, però, per què es queixa tant en Gerard? Per què es queixa tant la Yolanda? Si només és el 0,2 per cent del pressupost?» Escolti'm, són 88 milions; són 88 milions d'euros que no s'estan destinant a cap de les qüestions importants. Hi ha gent dormint al carrer, hi ha més de nou mil persones que moren esperant una ajuda a la dependència. No pensen vostès que seria més interessant invertir 88 milions d'euros a atendre les necessitats socials dels catalans que regalar-los pel món sencer? (*Alguns aplaudiments.*)

Senyors dels Comuns, si hi ha gent que dorm al carrer no és culpa de Donald Trump; és culpa de vostès, entre molts d'altres, que porten temps condicionant (*algun aplaudiments*) governs i no hi destinen els diners i no fan res per ajudar-los. O sigui, que no vinguin a culpar Trump i a culpar qualsevol altra persona.

Senyors..., socialistas, nos decía usted..., nos auguran mucho tiempo en la oposición. Yo se lo acepto. Igual aquí nos quedan unos años en la oposición, pero lo que les auguro a todos ustedes es banquillo, son tribunales y es prisión. (*Algun aplaudiments.*) Eso es lo que les auguro a todos ustedes.

Y, como decía –presidente, si me permite unos segundos– (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), hoy quiero tener unas palabras de recuerdo para nuestro compañero, para nuestro amigo Pablo Ramírez, que ha fallecido hoy en Gerona tras toda una vida de servicio a España. Hoy, Pablo, nos despedimos de ti, pero lo hacemos con la certeza de que ya has empezado tu guardia en las estrellas. Nosotros nos quedamos aquí, Pablo; mantendremos viva la llama. (*Algun aplaudiments.*) Muchas gracias por tu servicio. Hasta siempre, amigo.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-unè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la xarxa ferroviària

302-00263/15

I el punt vint-i-unè de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la xarxa ferroviària. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, i per exposar-la té la paraula la diputada senyora Montse Ortiz i Martí.

Montse Ortiz i Martí

Gràcies, president. Bona tarda, diputats, plataformes que avui ens acompanyen des d'aquest hemicicle. Connectar el país és sinònim de construir país, perquè progressar també vol dir planificar infraestructures amb una visió nacional i pensant en els ciutadans. I aquest és el repte que tenim avui. Si volem una Catalunya més competitiva, necessitem infraestructures capaces de connectar el país de punta a punta, perquè quan una part del país queda desconnectada no hi perd només aquell territori, hi perd tot el país. I aquesta realitat es fa especialment evident al Camp de Tarragona, a les Terres de l'Ebre i al Penedès, tres vegueries que formen una regió funcional de prop d'1,3 milions d'habitants, que és un dels principals motors industrials, econòmics i turístics de Catalunya. I, paradoxalment, és la regió amb més problemes de mobilitat. O sigui, tenim un territori que genera oportunitats, però que limitem perquè no tenim una xarxa ferroviària ben planificada. El limitem perquè una mala mobilitat frena el creixement econòmic i genera menys oportunitats per estudiar, treballar i arrelar projectes de vida.

I la principal causa és que la xarxa actual s'ha planificat sota una lògica radial en un territori que és policèntric, és a dir, és una xarxa pensada únicament per anar a Barcelona en lloc de planificar-la per a la gent que la fa servir i per a la mobilitat interna. I el millor exemple n'és el coll d'ampolla que es genera entre Sant Vicenç de Calders i Barcelona, i és aquí on es col·lapsa i on es concentren bona part de les incidències. Per això reclamem les inversions necessàries per recuperar-ne la capacitat i la fiabilitat.

I un parèntesi, perquè recuperar la confiança dels usuaris és una prioritat. I aquesta confiança no es recupera amb anuncis; es recupera amb un servei fiable, però també amb informació. Aquest cap de setmana ho hem tornat a veure: un greu incident al corredor sud i, una vegada més, els usuaris s'han trobat sense cap resposta. I això no ho podem seguir normalitzant.

Però el problema no s'acaba aquí. Com hem dit, la xarxa ferroviària actual no respon a la realitat territorial de la Catalunya sud. I, davant d'aquesta realitat, avui presentem una proposta que neix del món local i treballada a la Taula de Mobilitat de la Diputació de Tarragona amb les plataformes d'usuaris; una proposta, per tant, que no parteix de zero. I creiem que aquest ampli consens territorial també pot ser un bon punt de trobada per a aquesta cambra. Perquè la resposta no passa per construir grans infraestructures, sinó que passa per aprofitar millor tot això que ja tenim.

Per això proposem passar d'una suma de línies a una autèntica xarxa ferroviària territorial del sud del país: ampliar l'RT1 per connectar millor l'interior i el litoral, unint Montblanc, Valls i Reus amb el Garraf; impulsar un nou Avant que cobreixi el trajecte Tortosa-Barcelona; impulsar una nova RT3 que cobreixi el trajecte Montblanc fins a Sant Vicenç de Calders, passant per Valls; recuperar la Reus - Roda de Berà, creant l'RT4, que uniria Móra la Nova, Falset, Reus i Sant Vicenç de Calders, així com integrar tots els mitjana distància dins la mateixa lògica territorial. En definitiva, que sigui tan natural anar de Tortosa a Tarragona, de Reus a Valls o del Vendrell a les Terres de l'Ebre com ho és anar a Barcelona avui.

Aquest és el país en xarxa que sempre defensem. I això també passa per quatre punts centrals. Primer, crear una xarxa d'estacions intermodals situades en punts estratègics per connectar-los amb la resta de nodes de transport. Apostem per completar la intermodalitat del Camp de Tarragona, per impulsar els nodes de Vila-seca i de l'Aldea-Amposta-Tortosa i per fer possible que Vilafranca del Penedès es connecti a l'alta velocitat. Segon, garantir la connexió amb l'aeroport del Prat. Tercer, integrar el Tramcamp dins la planificació global de la mobilitat del sud del país. I, quart, preparar la xarxa per als reptes futurs, especialment en l'àmbit del transport de mercaderies, perquè aquests passin fora dels nuclis poblats. Per això, defensem avançar cap a la segregació progressiva entre el transport de passatgers i el de mercaderies.

En resum, proposem passar d'una xarxa pensada per connectar amb Barcelona a una xarxa pensada per connectar tot un país.

I acabo. La situació ferroviària del sud del país no és casual; és el resultat d'anys de desinversió, de deixadesa i d'una planificació ferroviària feta a sis-cents quilòmetres, i avui en patim les conseqüències. Per tant, no podem continuar fent el mateix i esperar resultats diferents. Nosaltres seguirem defensant un traspàs real, integral i efectiu de rodalies amb governança cent per cent catalana, perquè volem una xarxa pensada, planificada i gestionada des de Catalunya, amb la participació del món local i de la plataforma d'usuaris. Perquè, al capdavant, construir país també vol dir connectar el Camp de Tarragona, les Terres de l'Ebre i el Penedès. I, quan aquestes tres vegueries avancen, qui guanya és Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per defensar-les en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pere Lluís Huguet i Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, president. Diputats, consellers... No n'hi ha cap. Sembla que el tema de Tarragona no acaba d'interessar específicament perquè vingui un conseller de la Generalitat amb una moció que hem repetit... Mirin, ja n'hi ha prou. Els hi dic «en sèrio»: ja n'hi ha prou. Portem dos anys d'aquesta legislatura parlant dels trens de Tarragona: mocions que ha presentat el Partit Popular, que ha presentat Esquerra Republicana, que ha presentat Junts. Portem dos anys, i estem igual. Sap què han tardat avui els trens de Reus a Barcelona? Saben què hem tardat? Dos hores. Sap lo que és això? Una mitjana de cinquanta quilòmetres per hora. Això són els trens que tenim a Tarragona i que avui han tardat quasi dos hores, quasi tots. I sap com ens hem assabentat que portàvem dos hores de..., hem tardat dos hores? Sap com ho sabem? Per una aplicació que han fet les plataformes, perquè no tenim informació.

Miri, lo primer que vam demanar a començaments de legislatura, quan va començar a haver-hi els problemes als trens de Tarragona, era que ens donessin informació, als usuaris; informació per saber si el tren arribaria o no passaria, perquè és que hi han trens fantasmes, que surten a les pantalles, però després no passen. I això ho vam demanar i continuem igual; no tenim informació. Que siguin els usuaris els que s'hagin posat d'acord, hagin fet una aplicació al mòbil i que haguem de saber quina és la situació dels trens per aquesta aplicació demostra la situació i la deixadesa per part de la Generalitat.

Escolti, se'ns va tallar la via per les obres dels túnels de Roda de Berà. Se'ns va dir que s'arreglaria també la via i, per tant, es reduiria el temps. No, no ha passat, continuem amb el mateix temps. Se'ns va tallar la via pels túnels del Garraf. Se'ns va dir que s'arreglaria la via i que les limitacions de velocitat als túnels del Garraf s'aixecarien. No, continuem igual. Dos hores.

Mirin, jo li agraeixo a Junts la moció i tota la... Hi votarem pràcticament a tot a favor. Hi estem d'acord. Jo crec que és que tots hi estem d'acord. Ja sabem tots lo que necessitem a Tarragona. No ens fa falta...

I, respecte al punt tercer, que l'haguéssim votat a favor si no haguessin admès l'esmena d'Esquerra Republicana... Per a què una altra taula? Ara anem a una taula que s'adhereix a la taula de la diputació per a les infraestructures ferroviàries. Escolti'm, els més joves potser no se'n recordaran. Es recorden d'aquella sèrie del *Sí, ministre?* Se'n recorden, de *sir Humphrey*? Se'n recorden, que quan no volia que el ministre fes alguna cosa..., què feien? Una comissió. I això em sembla el mateix. Ara anem a una comissió, a una taula a la diputació, per allargar què? Escolti, si se n'han presentat cinquanta, de mocions, aquí al Parlament! Sabem tots ja lo que ens fa falta!

O, per exemple, ara s'ha licitat fa pocs dies el pla d'infraestructures del Camp de Tarragona per 400.000 euros. Escolti'm, arreglem lo que tenim primer i després ja farem un pla d'infraestructures. Arreglem lo que tenim, perquè dos hores avui de Reus a Barcelona. Arreglem lo que tenim. I, quan ho arreglem, ja farem un nou disseny d'infraestructures, però primer permetem que els usuaris vagin...

I sí que m'agradaria acabar fent un petit homenatge als que estan aquí, als usuaris. Mirin, les plataformes d'usuaris són... Segurament hem estat aquests dos anys de legislatura parlant de lo que passa a les vies de Tarragona perquè ells ho van aixecar, perquè ells van ser..., perquè ells pateixen cada dia el no saber a quina hora arribaran a casa. Saben lo que és dedicar quatre hores –quatre hores– diàries...? La gent que viu a Reus. I si van a les Terres de l'Ebre, moltíssim més. Saben lo que és dedicar, doncs, quatre hores, tres hores diàries al transport? Escolti'm, vull dir, això és inviable a l'àmbit familiar.

I, per tant, voldria acabar retent un homenatge a tots els que estan allí –a les plataformes, als usuaris–, perquè, gràcies a ells, la major part de solucions que el Partit Popular ha aportat, que els de Junts, els d'Esquerra moltes vegades hem aportat aquí, són idees d'ells que ens han portat aquí, perquè ells són els veritables usuaris i són els que s'han vist perjudicats per la nefasta gestió de les vies ferroviàries.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor José Ignacio Aparicio Ciria.

José Ignacio Aparicio Ciria

Bona tarda, president. Diputats, diputades, persones que ens acompanyen, plataformes... Com deia Machado, «caminant, no hi ha camí, / es fa camí en caminar». I avui en aquesta cambra del que es tracta és precisament d'això, de com fem camí per millorar d'una vegada el sistema ferroviari del sud del país. I parlem sobretot de la necessitat de garantir un sistema més útil, més fiable, més connectat amb la realitat territorial i més capaç de donar resposta a les necessitats quotidianes de la ciutadania.

En aquest diagnòstic general és evident que hi haurà una base compartida. Hi ha una demanda històrica del territori, hi ha mancances que fa massa temps que s'arrossegueu i hi ha una sensació massa estesa que durant molts anys les necessitats del sud del país han quedat massa sovint relegades, ajornades o directament guardades en un calaix.

Per tant, no negarem la realitat, però tampoc actuarem com si tot això hagués aparegut de cop ara. En tot cas, tenim la necessitat i la responsabilitat de continuar millorant la connectivitat interna, la intermodalitat, les freqüències i la fiabilitat del servei. Per això volem començar agraint al grup proposant que hagi portat aquesta moció a debat, com altres abans les havien portat. I, de manera especial, en aquest cas volem agrair a la diputada Montse Ortiz la predisposició a parlar, contrastar plantejaments i a intentar arribar a acords. Creiem sincerament que aquesta és la manera útil de treballar en una qüestió tan important com aquesta.

Nosaltres compartim l'objectiu de fons: millorar el sistema ferroviari de la Catalunya sud. I valorem positivament que en el treball parlamentari s'hagin pogut incorporar algunes esmenes i també una transacció que ajuden a acostar posicions i a situar millor part del debat.

Dit això, també creiem que aquestes millores s'han de fer amb rigor, amb planificació i amb visió de conjunt. Aquest Govern hi està treballant, està compromès amb la mobilitat sostenible, amb la cohesió territorial i amb la vertebració del país. Perquè transformar una xarxa ferroviària no és només formular desitjos compatibles; és ordenar prioritats, analitzar la demanda, avaluar la viabilitat de les actuacions,

coordinar administracions i garantir els recursos necessaris perquè les propostes es puguin executar.

En aquest sentit, moltes de les qüestions que avui es plantegen s'han d'emmarcar en els instruments de planificació que el Govern ja està desplegant, especialment en el pla de serveis ferroviaris 2030-2040 i en el pla de rodalies 2026-2030. És aquí on s'han d'encaixar les reordenacions de serveis, les millores de capacitat, els nodes intermodals i les actuacions que han de permetre donar una resposta estructural a necessitats que fa molts anys que el territori expressa.

I és evident que el territori té dret a exigir, té dret a reclamar solucions. I també és evident que aquestes solucions no arribaran d'un dia per l'altre. Arribaran amb temps, amb recursos i amb compromís polític. I aquest Govern està disposat a posar-hi les tres coses: temps, perquè transformar una xarxa ferroviària no es fa en quinze dies ni amb eslògans; recursos, perquè sense pressupost no hi ha ni estudis, ni projectes, ni obra, ni servei, i compromís, perquè hi ha una voluntat clara de fer allò que no s'ha fet en molts anys. I això és precisament el que aquest Govern està disposat a posar al servei del país: planificació, inversió i capacitat d'execució per resoldre allò que durant massa temps ha quedat pendent.

Per això, la nostra posició davant d'aquesta moció serà una posició seriosa i responsable. Hi haurà punts que podrem votar favorablement, especialment aquells que s'han ajustat millor a una mirada viable i planificada del sistema; hi haurà altres punts que no podem compartir tal com estan formulats. Però en cap cas això desvirtua el més important: que tots i totes volem millorar el transport ferroviari i que tots i totes sabem que el sud del país necessita respostes.

Nosaltres volem contribuir a aquestes respostes des de la política útil, des del treball rigorós, des de la planificació i des de la voluntat de convertir les demandes legítimes del territori en millores reals per a la ciutadania. Perquè, al final, no parlem només de vies i estacions; parlem de temps de vida, d'oportunitats i de cohesió territorial. I aquí és on ens trobaran, treballant perquè aquest futur no s'esperí, sinó que es construeixi. I aquest és el compromís del Govern. I aquest és el nostre compromís.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, presidenta. Bé, les esmenes que presentem parteixen d'una idea molt senzilla: el Camp de Tarragona, les Terres de l'Ebre i el Penedès no poden continuar sent tres realitats desconnectades; formen un espai econòmic, social i humà compartit i, per tant, necessiten una xarxa ferroviària integrada, eficient i també pensada des del territori. I això no és només la posició del nostre grup; és una reivindicació àmpliament compartida. De fet, fa poques setmanes la Taula de Mobilitat de la Diputació de Tarragona, integrada per tots els grups polítics que tenen representació, per les plataformes de persones usuàries i per la plataforma Mercaderies per l'Interior –que, per cert, aprofito per saludar-los, que aquesta tarda ens acompanyen–, va acordar una sèrie de conclusions que avui recollim en aquestes esmenes.

La primera és la necessitat d'una integració tarifària real. No és raonable que encara avui desplaçar-se en transport públic entre les diferents comarques del sud del país sigui més complicat i més car del que hauria de ser. Necessitem un sistema integrat entre el ferrocarril i el transport urbà i interurbà per carretera; un sistema senzill que sigui coherent i pensat per afavorir l'ús del transport públic. I cal que sigui ara. Aquesta integració no pot quedar supeditada a inversions futures.

I la segona proposta és la creació d'un autèntic nucli de rodalies de la Catalunya sud. Un servei que respongui a les necessitats quotidianes de la ciutadania i no a una

visió radial que obliga massa sovint a mirar només a Barcelona. Per això, des d'Esquerra Republicana proposem un element clau: incorporar a la taula de mobilitat..., en aquesta Taula de Mobilitat de la Diputació de Tarragona, que s'hi incorporin el Departament de Territori, Habitatge i Transició Ecològica; les delegacions del Govern del Camp de Tarragona, a les Terres de l'Ebre i al Penedès, així com la resta d'institucions i entitats vinculades a la mobilitat del corredor sud perquè esdevingui la taula de la mobilitat de la Catalunya sud. Per tant, agrair a la diputada Ortiz l'acceptació d'aquesta esmena, entre d'altres. Donarem suport a la majoria de punts de la moció.

Des d'Esquerra Republicana defensem també una nova manera de governar la mobilitat. Aquesta taula ha demostrat que el consens territorial és possible. Una taula que treballa des del territori i ho fa pel territori, que entén que la mobilitat no és només una qüestió d'infraestructura, sinó una eina de cohesió social, d'equilibri territorial, d'igualtat d'oportunitats i també, evidentment, de desenvolupament econòmic. Parlem de comarques que comparteixen una realitat econòmica que cada vegada està més interconnectada i, tanmateix, continuem patint una xarxa ferroviària fragmentada i decisions que massa sovint es prenen des de lluny. Per tant, defensem que sigui el territori qui participi en la definició del seu futur i que la Catalunya sud deixi de ser un espai perifèric per esdevenir un espai central en la planificació de la seva pròpia mobilitat.

I ho volem fer amb una mirada àmplia, amb dos debats estratègics. El primer, el de les mercaderies. El futur de la xarxa ha de passar per la segregació progressiva de trànsit de viatgers i mercaderies, prioritant corredors interiors per al transport de mercaderies i, per tant, minimitzant l'afectació sobre els nuclis habitats.

I el segon és resoldre d'una vegada per totes el coll d'ampolla ferroviari entre Sant Vicenç de Calders i Barcelona. Per això, reclamem inversions necessàries i compromisos que permetin això fer-ho possible. Perquè si no augmentem, si no s'augmenta la capacitat d'aquest tram, serà impossible millorar freqüències, reduir temps de viatge i garantir, per tant, la fiabilitat del servei. I insisteixo en que les necessitats de mobilitat s'han de decidir des del territori. I això, a part que pot significar escoltar-lo, significa fer-lo partícip de les decisions i convertir-lo en un agent actiu en la planificació. I això ara no està passant.

De fet, les plataformes estan al límit. Han dit «prou» a reunions i més reunions que no concreten res; han dit «prou» a compromisos que no arriben; han dit «prou» a trobades on massa sovint ni tan sols es presenten els responsables que haurien de donar explicacions, i, a més a més, no obtenen resposta en aquest comunicat. És inacceptable.

Aquest és el respecte que es mereixen gent, companys i companyes, que de forma totalment altruista s'estan deixant la pell, s'estan deixant la vida per millorar el servei? I li volíem adreçar fins i tot una pregunta, a la consellera, però no hi és. Aquest és el tracte exquisit que va prometre ella mateixa i que no es veu enlloc? (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Per tant, no podem continuar així –acabo, presidenta.

Esquerra Republicana ha posat la solució sobre la taula: és el traspàs integral de rodalies. Per això, aquest punt últim de la seva moció, diputada Ortiz, no podem votar-lo, perquè la solució està en l'acord del traspàs integral de rodalies i la negociació amb l'Estat per tal de que *tota* la titularitat de les infraestructures passi a ser de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Gracias, señora vicepresidenta. Señor *conseller*, señores diputados, buenas tardes a todos. Bien, estamos ante una más de las múltiples mociones sobre trenes que los partidos separatistas vienen planteando continuamente en este Parlamento aprovechando el mal servicio de transporte ferroviario que se presta estos últimos años en Cataluña. En VOX no nos parece mal que se planteen estas cuestiones para que todos podamos visualizar, pues, el desastre de gestión que realiza el Gobierno de socialistas y comunistas. Gobierno que –conviene recordarlo una vez más, no hay que olvidarlo– cuenta con el apoyo de Junts, partido que presenta esta moción.

Nos plantean diversas mejoras, muchas de ellas inconcretas, que no pasan de ser meras declaraciones de intenciones. Pues bien, varias de ellas las vamos a votar favorablemente. Pero desde VOX sí que queremos dejar muy claro que la prioridad para el Gobierno de la nación y para el Gobierno de la Generalitat, dentro de sus competencias, debe ser recuperar la normalidad del servicio. Los ciudadanos catalanes no nos merecemos el pésimo servicio de cercanías que recibimos y que se ha ido deteriorando conforme pasaban los años de gobierno socialista. Los ciudadanos debemos confiar de nuevo en la regularidad y puntualidad de nuestros trenes y que el servicio que recibamos sea de calidad. Esta –esta– debe ser la prioridad.

Y respecto a las mejoras que nos plantean, pues bien –bien–, pero lo primero es lo primero –lo primero es lo primero–, y no queremos que nos distraigan con obras extraordinarias y a muy largo plazo como la línea orbital ferroviaria, que han vuelto a anunciar hace unas semanas, ¿no? Nos parece bien que se estudie su viabilidad, pero esto no nos debe desviar del objetivo principal: recuperar la confianza en nuestros trenes. (*Alguns aplaudiments.*) Y si los diputados que lo plantean viniesen en tren al aeropuerto, yo creo que lo entenderían perfectamente.

Bien, en su moción hay un punto, el número 7, que nos hace especial ilusión, sinceramente. La verdad, hemos dicho: «¡Qué bien!» Yo les recuerdo: el 14 de mayo del año pasado se debatió en la Comisión de Territorio y Vivienda una proposición de VOX con diversas medidas para mejorar la línea ferroviaria entre Sant Vicenç de Calders y Barcelona. Miren, en nuestra propuesta número 3 se decía «que todos los trenes de la línea R2 sur de *rodalies* con origen o destino a Sant Vicenç de Calders realicen parada en la estación de El Prat de Llobregat». ¿Por qué? Pues porque esta es la estación de conexión para poder realizar el transbordo a la línea del aeropuerto. Y los numerosos trabajadores de esos municipios que prestan sus servicios en las instalaciones aeroportuarias, así como las personas que deben desplazarse hasta el aeropuerto para tomar un vuelo, tienen graves problemas para poder hacerlo utilizando el transporte ferroviario.

Bien, esta era nuestra propuesta. Pero, como suele ser habitual, la izquierda y el separatismo –Junts incluido– votaron en contra. Y hoy nos traen una propuesta similar. Pues bienvenidos al sentido común, señores de Junts. (*Alguns aplaudiments.*) Bienvenidos.

Por último, no podía faltar en su moción una nueva mención al traspaso de las cercanías y las infraestructuras ferroviarias en Cataluña. Desde VOX, les recordamos una vez más que los acuerdos fruto de su chantaje a los socialistas no nos vinculan y los anularemos cuando gobernemos. Y exigimos –exigimos, creo que con poco éxito, pero tenemos que hacerlo– al Gobierno socialista del señor Illa que no continúe despilfarrando millones de euros de dinero público en pagar ese chantaje, porque todos sabemos que no se llevará a cabo.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Bé, quan parlem del tren al sud de Catalunya no parlem només d'infraestructures; parlem de la vida quotidiana de milers de persones que cada dia necessiten arribar a la feina, a classe, al metge, a cuidar familiars o simplement tornar a casa seva. Parlem de si el Camp de Tarragona, el Penedès, el Garraf, les Terres de l'Ebre han de continuar esperant inversions, freqüències i connexions que fa massa anys que són necessàries. I parlem també de si aquest país vol ordenar la mobilitat pensant només des de Barcelona o pensant des de la Catalunya real, diversa, policèntrica i amb territoris que necessiten estar connectats entre ells.

Perquè quan el tren no arriba, quan passa poc, quan arriba tard, quan no connecta amb el bus o quan una incidència et deixa tirat sense informació, el que falla no és només la infraestructura; falla el dret a estudiar, a treballar, a cuidar, a anar al metge i a viure al propi territori sense estar condemnat al cotxe privat.

I en el cas del sud de Catalunya constatem que ha estat masses anys infrafinançat, mal connectat i pensat des d'una lògica radial que no respon a la realitat del país. I això no és només un problema ferroviari, és un problema de model territorial.

Catalunya no és només Barcelona ni tampoc és una suma de territoris que miren tots cap a la capital. Catalunya és una xarxa de ciutats mitjanes, pobles, comarques, barris, polígons industrials, ports, universitats, hospitals, centres de recerca, espais agraris i municipis turístics que necessiten estar connectats entre ells.

El Camp de Tarragona, el Penedès, el Garraf i les Terres de l'Ebre no són perifèria; són país, són activitat econòmica, són indústries, són pagesia, són coneixement, són vida quotidiana i són futur. Quan reclamem més tren al sud no estem reclamant un favor; estem reclamant equitat territorial. Estem reclamant que l'Estat i la Generalitat planifiquin d'acord amb la Catalunya real, no amb una Catalunya simplificada i centralitzada.

Pels Comuns, la política ferroviària ha de ser una política de servei públic, i això vol dir respondre a preguntes molt concretes: quants trens hi haurà?, cada quants minuts?, amb quines connexions amb els autobusos?, amb quines tarifes?, amb quines garanties d'accessibilitat?, amb quina informació quan hi hagi incidències?, amb quin pressupost?, amb quin calendari? Aquest és el camí: no fer del tren una peça aïllada, sinó una xarxa que connecti tren, bus, tramvia, bicicleta, estacions intermodals i tarifes assequibles.

I moltes de les qüestions que avui es plantegen no apareixen del no-res. Els Comuns ja les hem posat damunt la taula al Parlament i a les negociacions amb el Govern: impuls del Tramcamp com una peça central de la mobilitat del Camp de Tarragona; l'estació intermodal de Vila-seca i la connexió amb l'aeroport de Reus; recuperar serveis com l'RT1 i l'RT2; reforç de les connexions amb bus al Penedès i a les Terres de l'Ebre; una targeta única, assequible i útil per al conjunt del país. I sempre –sempre– defensem que la mobilitat no es pot planificar només des del centre, sinó també des del territori i des de les necessitats quotidianes de la gent.

I això no ho fem com a retòrica. Ho hem fet des de la política útil, condicionant acords, negociant pressupostos i arrencant compromisos concrets que després es notin a la vida de la gent; no només amb discursos. Per exemple, quan els Comuns exigim i acordem mantenir les bonificacions del transport públic, no estem parlant d'un debat abstracte. Parlem de que milers de persones puguin continuar pagant menys per anar a treballar, a estudiar o a cuidar. I aquesta és la utilitat de la política quan es fa bé: convertir la força parlamentària en drets, en tarifes més assequibles, en més transport públic i en prioritats pressupostàries. I això és exactament el que reclamem avui per al sud de Catalunya: que els compromisos ferroviaris no quedin en declaracions, discursos i titulars, sinó que entrin als pressupostos, tinguin calendari, responsables i seguiment.

Donarem suport majoritàriament a la moció, però demanarem rigor, calendari, memòria econòmica, responsables i seguiment parlamentari.

El sud de Catalunya necessita trens, horaris, manteniment, estacions accessibles, busos coordinats, tarifes justes, informació clara i un transport públic que sigui una alternativa real al cotxe. Aquesta és la diferència entre fer servir el tren només com a consigna política o defensar-lo com una política pública de drets.

Ja l'hi vaig dir al senyor Vergés a la passada moció que vam parlar del tema: nosaltres estem aquí per negociar, acordar i aconseguir coses que millorin la vida de la gent, no per fer titulars.

Pels Comuns, el tren és justícia territorial, perquè viure lluny de Barcelona no pot voler dir tenir menys oportunitats; és justícia social, perquè qui més pateix un mal transport públic és qui menys pot permetre's alternatives, i és justícia climàtica, perquè no hi haurà transició ecològica real si no fem del transport públic la columna vertebral de la mobilitat del país.

Salut, bon treball i una salutació per a la gent de Dignitat a les Vies.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bona tarda. Bé, aquesta proposta que ens presenta Junts... De fet, començar dient que compartim la idea general, que cal millorar el servei ferroviari a tot el que és el Penedès, el Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre, el que en diuen vostès «Catalunya sud», on històricament no s'ha planificat mai el servei ferroviari des d'una perspectiva que tingui prou en compte la mobilitat d'aquestes vegueries, sinó que sempre s'ha fet des d'una lògica radial i centralista de Barcelona, o, pitjor encara, quan ha estat planificada des de Madrid i les decisions les han pres Adif o Renfe.

En tot cas, sí que estem d'acord amb les propostes que ens presenten. Els serveis que hi ha estan sobretot pensats per a la mobilitat cap a Barcelona i no pas per a la mobilitat interna entre les ciutats i viles del Penedès, el Camp i les Terres de l'Ebre, com molt bé saben algunes usuàries que ens acompanyen avui en aquest Ple de les Terres de l'Ebre.

Però això no significa que la connexió dels regionals i mitjana distància d'aquestes vegueries amb Barcelona, que també és necessària, estigui resolta; en absolut. Només cal veure el transvasament de gent que ha passat en les darreres èpoques d'utilitzar els regionals entre el Camp i Barcelona per passar a utilitzar l'alta velocitat, malgrat haver-la d'anar a buscar a l'estació de la Secuita.

I només cal veure tot el que denuncien dia a dia les plataformes d'usuàries com Dignitat a les Vies, que també ens acompanyen avui aquí; Trens Dignes de les Terres de l'Ebre i el Priorat, i el col·lectiu Propera Parada, de Valls. Sabem que tot això segur que també els preocupa, però creiem que les propostes concretes que ens fan en els primers quatre apartats del punt 4 i també el g, que han afegit a proposta d'Esquerra, potser no estan del tot fonamentades per aconseguir una nova organització dels serveis de rodalies al sud de Catalunya que realment garanteixi el millor servei tant per a la mobilitat interna com per a la comunicació amb la resta del país, sense oblidar, evidentment, les mercaderies.

Nosaltres pensem que, per definir els serveis que hi ha d'haver a cada línia ferroviària, primer s'hauria de determinar quina freqüència necessita cada tren i cada estació, i a partir d'aquí trobar l'encaix de cada servei, sigui l'R13, la 14, la 15, la 16, la 17, l'RT1, l'RT2 i les que facin falta, però no al revés. En aquesta moció, Junts el que ens presenteu i ens dibuixeu són moltes línies –l'RT1, l'RT2, l'RT3, l'RT4–, però no dieu quina freqüència preneu com a base per a cada línia. I de tenir un mapa amb moltes línies de colors diferents no en traurem res si al darrere no s'assegura que hi ha unes freqüències que tinguin sentit, útils, sobretot, per a la gent, que siguin compatibles amb els regionals i no acabin en quatre o cinc trens al dia.

Perquè s'entengui bé, nosaltres seríem partidaris de poder dir que entre Reus i Tarragona hi hagi trens cada quinze minuts, o cada trenta minuts trens que connectin Tarragona amb Vilanova i Vilafranca. I si la línia es diu RT1, RT3 o R16 ens sembla secundari. L'important és que hi hagi els trens necessaris per satisfer la mobilitat arreu de la xarxa. És més, hi ha una connexió que trobem a faltar a la seva proposta i que trobem imprescindible: una línia regional des de Reus que ressegueixi tot lo que és el corredor prelitoral per Tarragona, el Vendrell, Vilafranca fins a les comarques gironines, passant pel Vallès, paral·lel a l'AP-7, almenys un cop a l'hora. És la línia que alguns cops la PTP ha anomenat R80.

En definitiva, segurament amb molt bona intenció al punt 4 de la moció intenten proposar un pla de serveis ferroviaris per al sud de Catalunya, però el pla dels serveis ferroviaris que, amb dotze anys al capdavant del Departament de Territori, el seu espai polític mai va fer, malgrat tenir-ne la competència..., també val la pena recordar-ho avui aquí. En uns anys que tampoc van preocupar-se per defensar les estacions del centre de Salou i de Cambrils, que entenem que potser són les estacions suprimides a municipis del litoral a què fan referència al punt 5. Perquè recordem que treure el tren del centre de Salou i Cambrils va fer perdre més de 300.000 persones usuàries anuals. I ara això mateix ho volen fer a Figueres, amb uns arguments totalment, diametralment, oposats als d'aquesta moció.

També volem aprofitar per denunciar que, amb relació al punt 3 bis, aquest mes la Generalitat ha fet una passa enrere en la integració tarifària de rodalies al Camp de Tarragona. Les estacions de la Selva del Camp, Alcover i la Plana - Picamoixons, que s'havien integrat a l'ATM al desembre, ara han vist com han tornat a deixar-ho d'estar, quan el Govern s'havia compromès a integrar la vintena d'estacions del Camp a l'ATM abans d'acabar el 2025.

I, bé, per acabar, li donaré un comunicat de la Xarxa de Plataformes d'Usuàries de Trens de Catalunya, senyora consellera, per si no l'ha rebut i perquè escolti les entitats d'usuàries, que molta feina fan i que es reuneixen amb vostè, però que no estan del tot contents amb com van les reunions.

Gràcies.

El president

En darrer terme, per posicionar el Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

De nou, un debat, una moció, sobre el futur ferroviari del Camp de Tarragona...
(*Remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau.

Rosa Maria Soberana i Bonet

...el Penedès i les Terres de l'Ebre. Fa quatre setmanes, exactament quatre setmanes, en aquest mateix Parlament debatíem una moció sobre el transport ferroviari de les Terres de l'Ebre, dels Avants, de les millores de les línies R15, R16, la intermodal de l'Aldea-Amposta-Tortosa i bona part dels elements que avui tornen a aparèixer.

Si mirem una mica més endarrere, la moció 166 d'aquesta mateixa legislatura ja incorporava els models, els nodes intermodals de l'Aldea, Vila-seca i Vilafranca del Penedès. Si revisem les iniciatives dels darrers anys, trobem mocions de Junts, Esquerra, Comuns i altres grups reclamant el traspàs de rodalies. I, si ens endinsem en l'hemeroteca parlamentària, descobrim que fa més d'una dècada que aquest Parlament ja aprovava resolucions semblants a aquesta. Com és possible que, després de tants debats, de tantes mocions, de tants consensos, continuem parlant exactament dels mateixos problemes? Una persona de Tortosa, de Valls o de qualsevol punt de Catalunya necessita continuar invertint hores i hores per arribar a Barcelona. Els

ciutadans del Camp de Tarragona i de les Terres de l'Ebre s'han de desplaçar amb cotxe perquè no poden confiar en el tren.

La situació de la xarxa ferroviària de Catalunya en general ja fa temps que la sabem. Tots vostès saben que molta part del que aquí avui reclamen no depèn d'aquest Parlament. Ni les vies, ni la senyalització, ni la capacitat de la xarxa. Les grans inversions ferroviàries no depenen d'aquest Parlament. Depenen d'un ministeri de Madrid, d'Adif. Depenen de qui pren decisions lluny de Catalunya. Ells no les pateixen, però nosaltres sí. Tots estem d'acord que calen més freqüències, que cal millorar connexions i que cal reforçar la mobilitat interna del sud de Catalunya. Fa anys que es reclamen més traspassos i més inversions, i ara afegeixen reclamar la capacitat de decisió. També sabem que, per molt que aquí parlem i parlem, mentre depenguem de Madrid no ho tindrem mai resolt.

Vostès reclamen aquí, però els hi donen suport allà. Tots sabem que Catalunya, si fos un país independent, podria decidir com i on invertir els nostres diners. Els va molt bé poder dir que el problema és la manca de voluntat política de l'Estat o que el problema és la manca d'execució dels compromisos adquirits. Cap país pot planificar de manera coherent la seva mobilitat si no controla plenament les seves infraestructures. Cap país pot garantir cohesió territorial ni pot construir cap xarxa adaptada a les seves necessitats si no té poder de decisió. A Madrid els hi agrada tenir-nos sotmesos, i vostès hi contribueixen participant del seu Govern. Si s'aprova aquesta moció, aquest Parlament no ha de perdre de vista que tampoc tindrà la capacitat d'executar les reivindicacions aquí contingudes. Al cap i a la fi, estem parlant d'una administració que assumeix responsabilitats davant de la ciutadania mentre no té les competències.

I, més enllà de votar aquesta moció, potser hauríem de fer una reflexió. Quants anys més aprovarem resolucions reclamant competències que no tenim? Reclamarem inversions que no decidim? Continuarem debatent sobre serveis que no podem gestionar? Que les Terres de l'Ebre, el Camp de Tarragona, el Penedès i la resta de Catalunya no pateixen un dèficit de diagnòstic, ni tampoc un dèficit d'emocions –i permetin-me el sarcasme–, ni un dèficit de consens polític. El que patim és un dèficit de capacitat de decisió.

A Aliança Catalana els tornem a dir: mentre no tinguem autogovern, no siguem lliures i independents, haurem de continuar aprovant textos molt semblants a aquest. Continuarem reclamant les mateixes actuacions i continuarem explicant a tots els ciutadans per què allò que tots consideren necessari continua sense arribar.

Moltes gràcies.

El president

Finalment, per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Montse Ortiz i Martí.

Montse Ortiz i Martí

Gràcies, president. En primer lloc, m'agradaria dir-li al senyor Huguet dues coses molt ràpides. La primera és que la Taula de Mobilitat de la Diputació de Tarragona ja existeix. Per tant, l'únic que hem fet és constatar una realitat i no crear-ne una de nova. I la segona és que comparteixo totalment les paraules que els hi han adreçat vostès a la plataforma d'usuaris avui aquí present. Però hagués estat bé que aquest mateix respecte que ens han mostrat avui aquí l'haguessin tingut vostès quan han tingut responsabilitat a Madrid i, en lloc de poder arreglar i solucionar els problemes que avui estem debatent, el que han fet és, premeditadament, no invertir en les execucions que estaven aquí planificades a Catalunya. *(Alguns aplaudiments.)*

En tot cas, dir-los que hem rebut trenta-cinc esmenes dels grups del Partit Socialista, d'Esquerra i del mateix Partit Popular. I això constata que, més enllà de les diferències polítiques que podem tenir entre els diferents partits, hi ha un consens: la xarxa ferroviària del Camp de Tarragona, del Penedès i de les Terres de l'Ebre necessita millores urgents. Hem acceptat deu esmenes, n'hem transaccionat dues.

També n'hi ha hagut algunes que no hem pogut incorporar. En alguns casos, perquè queden fora de l'àmbit geogràfic d'aquesta moció, com és l'eix Transversal Ferroviari, una infraestructura que sempre hem defensat. I, en d'altres, perquè no eren tècnicament viables, com la proposta de soterrament de l'estació del Vendrell.

Però ara, consellera, que la podem saludar, toca complir el mandat parlamentari. Per això també demanem que, abans de final d'any, es retin comptes davant d'aquest Parlament sobre l'estat de les infraestructures i el grau d'execució de les actuacions. I, malgrat que s'hagi presentat una esmena per evitar justament l'emissió de l'informe sobre l'estat de les infraestructures actuals, aquest exercici de transparència és imprescindible per saber on som i, sobretot, per saber cap a on anem. I també perquè, després d'anys d'incidències al corredor sud i de desinformació als usuaris, cal recuperar la seva confiança. I aquesta confiança no es recupera amb anuncis. Es recupera amb més i millor planificació, amb manteniment, amb transparència i amb un servei fiable.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 23, 22, 21 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquesta tarda. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i les esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la corrupció institucional i la defensa de l'estat de dret (continuació)

302-00266/15

Començarem votant la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la corrupció institucional i la defensa de l'estat de dret.

Votem els punts 1, 2 i 3 conjuntament.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 68 vots en contra, 25 vots a favor i 40 absències.

També conjuntament votarem els punts 4, 5 i 6.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 68 vots en contra, 27 vots a favor i 38 absències.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la cooperació internacional i les prioritats del Govern (continuació)

302-00265/15

Votem ara la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la cooperació internacional i les prioritats del Govern.

Votem els punts 1, 3, 5, 8, 9, 10.b, 10.c, 10.d, 10.e i 11.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 106 vots en contra, 25 vots a favor i 2 absències.

Votem conjuntament també els punts 2 i 4.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 106 vots en contra, 10 vots a favor i 17 abstencions.

I, en darrer terme, votem els punts 6, 7 i 10.a.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 108 vots en contra, 25 vots a favor i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la xarxa ferroviària (continuació)

302-00263/15

I, finalment, procedim a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la xarxa ferroviària.

Votem conjuntament els punts 1, 5 i 10.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 81 vots a favor, cap vot en contra i 52 abstencions.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 121 vots a favor, 10 vots en contra i 2 abstencions.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 66 vots a favor, 10 vots en contra i 57 abstencions.

Conjuntament votarem els punts 3 bis, 4.e, 4.f, 7, 8 i 9.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

També conjuntament votarem els punts 4.a, 4.b, 4.c i 4.d.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 87 vots a favor, cap vot en contra i 46 abstencions.

Votem el punt 4.g.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 128 vots a favor, cap vot en contra i 4 abstencions.

Conjuntament votem els punts 4 bis i 4 ter.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 91 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

També conjuntament votem els punts 6 i 11.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 122 vots a favor, 10 vots en contra i cap abstenció.

I, finalment, votarem el punt 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 92 vots en contra, 40 vots a favor i 1 abstenció.

Atès que no queda cap altre punt de l'ordre del dia pendent de ser substanciat, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de sis de la tarda i onze minuts.